

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v hlavním líčení konaném dne 26. října 2017 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Petry Hajdíkové a přísedících Emílie Rabcové a Štefana Szilvasiho **t a k t o:**

Podle § 226 písm. b) tr.ř. se obžalovaní

1. PhDr. Jiří K.,

nar. xxx v xxx, bytem xxx,

2. Miroslav S .,

nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx,

z p r o š ť u j í

od obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě ze dne 2.6.2010, sp.zn. 4 KZV 30/2009 pro skutek spočívající v tom,

ž e

v době nejméně od 24.6.2009 do 24.9.2009 v Ostravě, kraj Moravskoslezský a jinde, si opatřili nejméně šest obrazů majitelů Jiřího K. a Pavla K. údajně pocházející z tvorby světových malířů Marca Chagalla, Vasilije Kandinského, Ernsta Ludwiga Kirchnera, Maurice De Vlamincka, Georgese – Pierra Seurata a Kazimira Maleviče, jež byly opatřeny padělaným podpisem těchto světových malířů, přičemž po předchozím neúspěšném jednání s jiným zájemcem o koupi těchto obrazů v Praze a se záměrem získat neoprávněný prospěch, chtěli prodat tyto padělané obrazy jako originální díla oceněné v odpovídající tržní ceně, se dostavili dne 24.9.2009 v odpoledních hodinách do výstavní síně Galerie Chagall v Repinové ul. č. 16 v Ostravě-Přívoze na schůzku zprostředkovanou Evou R. s dalším zájemcem o koupi takových obrazů Karlem P., jemuž předložili k prodeji :

1.

zarámovaný obraz o rozměru 41,5 x 32 cm, na kterém bylo malbou na tenké podlepené lepence namalován výjev označený jako „Hudební výjev“, jež vydávali za dílo autora Marca Chagalla, k čemuž byl tento obraz vlevo dole bílou barvou štětcem označen podpisem „Marc Chagall“ a dále složku s nadpisem Marc Chagall Hudební výjev, obsahující barevnou fotografii celého obrazu a barevnou fotografii s detailem na podpis „Marc Chagall“, znalecký posudek o ceně obrazu Dr. Jiřího Dvorského ze dne 27.3.2006 s oceněním na 25.000.000 Kč a internetový výpis ze dne 16.9.2009 mezinárodní databáze Art Loss Register se sídlem v Kolíně nad Rýnem, Spolková republika Německo, uvádějící, že takový obraz nebyl ve světových sbírkách registrován jako kradený, ztracený, zavlčený či nezákonně konfiskovaný, jakož i Expertizu z materiálového průzkumu obrazů Hudební výjev, vypracovanou nezjištěného dne Ing. B.Š. CSc., Praha 9, Lovosická 653, přičemž požadovali za uvedený obraz peněžní částku 20.000.000 Kč, přestože skutečná hodnota takového padělaného obrazu – falza odpovídala pouze ceně použitého materiálu na jeho vytvoření ve výši 1.000,- Kč,

2.

nerámovaný obraz o rozměru 31,7 x 25 cm, na kterém byl akvarelem a tuší na šedoběžovém papíře namalován výjev označený jako „Abstraktní kompozice“, jež vydávali za dílo autora Vasilije Kandinského, k čemuž byl tento obraz v levém dolním

rohu označen signaturou tohoto malíře a dále složku s nadpisem Vasilij Kandinskij Abstraktní kompozice, obsahující barevnou fotografii obrazu, prohlášení vlastníka o tom, že toto umělecké dílo jako autentické koupil a zaplatil úplnou kupní cenu datované dne 20.července 2007 v Praze s neuvedeným podpisem či jmenným označení vlastníka a internetový výpis ze dne 16.9.2009 mezinárodní databáze Art Loss Register se sídlem v Kolíně nad Rýnem, Spolková republika Německo, uvádějící, že takový obraz nebyl ve světových sbírkách registrován jako kradený, ztracený, zavlčený či nezákonně konfiskovaný, jakož i Expertizu z materiálového průzkumu obrazů Abstraktní kompozice-kvaš, vypracovanou nezjištěného dne Ing. B.Š. CSc., xxx, přičemž požadovali za uvedený obraz peněžní částku 4.000.000,- Kč, přestože skutečná hodnota takového padělaného obrazu – falza odpovídala pouze ceně ve výši použitého materiálu na jeho vytvoření ve výši 1.000,- Kč,

3.

zarámovaný obraz o rozměru 104 x 75 cm, na kterém byl malbou na tenkém uzlíkatém plátně namalován výjev označený jako „Jezero v lese“, jež vydávali za dílo autora Ernsta Ludwiga Kirchnera, k čemuž byl obraz v levém horním rohu černou barvou štětcem označen podpisem „E.L.Kirchner“ a dále složku s nadpisem E.L.Kirchner, obsahující barevnou fotografii celého obrazu a internetový výpis ze dne 16.9.2009 mezinárodní databáze Art Loss Register se sídlem v Kolíně nad Rýnem, Spolková republika Německo, odkazující, že takový obraz nebyl ve světových sbírkách registrován jako kradený, ztracený, zavlčený či nezákonně konfiskovaný, přičemž požadovali za uvedený obraz peněžní částku 4.000.000,- Kč,

4.

zarámovaný obraz o rozměru 24 x 15,7 x 1,1 cm, na kterém byl malbou na dřevěné, dubové masivní podložce namalován výjev označený jako „Sedící dívka“, jež vydávali za dílo autora Georgese –Pierra Seurata, k čemuž byl obraz v levém dolním rohu označen podpisem „Seurat“ a dále složku s nadpisem Georges-Pierre Seurat, internetový výpis ze dne 16.9.2009 mezinárodní databáze Art Loss Register se sídlem v Kolíně nad Rýnem, Spolková republika Německo, odkazující, že takový obraz nebyl ve světových sbírkách registrován jako kradený, ztracený, zavlčený či nezákonně konfiskovaný, přičemž požadovali za uvedený obraz peněžní částku 4.000.000,- Kč,

5.

zarámovaný obraz o rozměru 59,5 x 50 cm, na kterém byl malbou na plátně namalován výjev označený jako „Domky u jezera“, jež vydávali za dílo autora Maurice De Vlamincka, k čemuž byl obraz v dolním levém rohu černou barvou štětcem označen podpisem „Vlaminck“ a dále složku s nadpisem Maurice DE Vlaminck, obsahující barevnou fotografii celého obrazu a barevnou fotografii s detailem na podpis „Vlaminck“, internetový výpis ze dne 16.9.2009 mezinárodní databáze Art Loss Register se sídlem v Kolíně nad Rýnem, Spolková republika Německo, odkazující, že takový obraz nebyl ve světových sbírkách registrován jako kradený, ztracený, zavlčený či nezákonně konfiskovaný, přičemž požadovali za uvedený obraz peněžní částku 4.000.000 Kč,

6.

zarámovaný obraz o rozměru 42,7 x 32,2 cm, na kterém byl malbou na překližce namalován výjev označený jako „Portrét muže“, jež vydávali za dílo autora Kazimira Severinoviče Maleviče, k čemuž byl obraz v dolním levém rohu černou barvou štětcem označen podpisem „K.M.“ a dále složku s nadpisem Kazimir Severinovič Malevič, obsahující barevnou fotografii celého obrazu, internetový výpis ze dne 16.9.2009 mezinárodní databáze Art Loss Register se sídlem v Kolíně nad Rýnem, Spolková republika Německo, odkazující, že takový obraz nebyl ve světových sbírkách registrován jako kradený, ztracený, zavlčený či nezákonně konfiskovaný, přičemž požadovali za uvedený obraz peněžní částku 4.000.000 Kč,

přičemž na této schůzce vystupovali jako majitelé takových obrazů a ubezpečovali je o pravosti obrazů a požadovali za něj celkovou částku 40.000.000,- Kč, kdy především s ohledem na skutečnost, že soudní znalec z oboru umění PhDr. Petr P. přizvaný zájemcem o koupi obrazů Karlem P., který byl tomuto jednání přítomen vedle dalších osob, zpochybnil pravost těchto obrazů, a proto nedošlo k jejich prodeji a nebyla způsobena škoda Karlu P. ve výši 40.000.000,- Kč,

t e d y

měli se dopustit jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu spočívajícího v tom, aby sebe obohatili tím, že uvedli někoho v omyl a měli tak způsobit na cizím majetku škodu velkého rozsahu, přičemž k dokonání tohoto činu nedošlo a takového jednání se dopustili úmyslným společným jednáním,

č í m m ě l i s p á c h a t

pokus zločinu podvodu podle § 21 odst. 1 k § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku č. 40/2009 Sb., formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku č. 40/2009 Sb.,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

O d ů v o d n ě n í

Obžalobou státního zástupce Krajského státního zastupitelství ze dne 2.6.2010, sp.zn. 4 KZV 30/2009 bylo obžalovaným kladeno za vinu spáchání pokusu zločinu podvodu podle § 21 odst. 1 k § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku č. 40/2009 Sb., formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku č. 40/2009 Sb., kterého se obžalovaní měli dopustit jednáním popsáním ve výroku rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě o podané obžalobě rozhodl již jednou, a to rozsudkem ze dne 19.3.2015, č.j. 34T 6/2010-1080, a to tak, že uznal oba obžalované vinnými ze spáchání pokusu zločinu podvodu podle § 21 odst. 1 k § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku (*dále jen TrZ*), formou spolupachatelství ve smyslu ust. § 23 TrZ a oba obžalované odsoudil k trestu odnětí svobody v trvání 6 let s jejich zařazením do věznice s ostrahou. Ve smyslu ust. § 70 odst. 1 písm. a) TrZ uložil rovněž trest propadnutí věci a podle § 101 odst. 1 písm. c) TrZ rozhodl o zabrání věcí uvedených ve výroku rozsudku.

Z odůvodnění rozsudku je pak zejména ve stručnosti zřejmé, že krajský soud bez důvodných pochybností dospěl k závěru, že dne 24.9.2009 proběhla v Ostravě v galerii Chagall schůzka, které se zúčastnili oba obžalovaní, Karel P., jeho syn Richard P., majitel této galerie PhDr. Petr P. Schůzku zprostředkovala Eva R. a dané schůzky se účastnili i příslušníci Policie ČR, Katrin S. a Jiří B. V rámci této schůzky byla obžalovanými nabízena Karlu P. ke koupi předmětná umělecká díla. Prezentační vedl obžalovaný PhDr. Jiří K. v rámci které byl zmíněn i původ děl. Účelem schůzky byl nákup uměleckých děl, přičemž zaplacení kupní ceny bylo ze strany Karla P. podmíněno certifikátem o pravosti. Cena byla stanovena 4 mil. Kč za každý obraz, u Chagalla se jednalo o 20 mil. Kč. Listiny, které měli obžalovaní u sebe, a které

předložili pro začátek Karlu P., kterému se asi 5 obrazů líbilo, stačily. Nicméně PhDr. Petr P. vyjádřil v závěru schůzky názor, že se nejedná o originály děl a na konci schůzky pak zakročili přítomní příslušníci Policie ČR. Ve vztahu k nabízeným obrazům pak soud uzavřel, že se jednalo o falzifikáty, jak tato skutečnost vyplynula z výpovědi svědka PhDr. Petra P. a ze znaleckého posudku Národní galerie v Praze a výpovědí znalkyň Zory Grohmanové, Ivany Vernerové a PhDr. Olgy Uhrové, které se podrobně vyjádřily k důvodům, které je k jejich závěrům vedly.

Oba obžalovaní – PhDr. Jiří K. prostřednictvím svých přípisů, se hájili tím, že v žádném případě neměli povědomost o tom, že se jedná o falza uměleckých děl a nabízené obrazy považují dodnes za originály, přičemž pro svůj závěr našli oporu ve znaleckých posudcích PhDr. Jiřího Dvorského a ing. Bohumila Š. Soud dále uzavřel, že z provedeného dokazování nevyplývá žádný přímý důkaz svědčící o tom, že obžalovaní věděli, že nabídli Karlu P. ke koupi falza uměleckých děl a tuto skutečnost soud dovodil z okolností za nichž byly obrazy obžalovanými zhruba od roku 2007 nabízeny k prodeji. V této souvislosti poukázal soud na to, že za období od cca roku 2007 do uskutečněné schůzky v galerii Chagall v Ostravě, tedy do dne 24.9.2009, učinili obžalovaní jednak sami, jednak za součinnosti dalších osob, další nabídky prodeje obrazů majitelů Jiřího K. a Pavla K. (vyjma Abstraktní kompozice od Kandinského jejímž vlastníkem je obžalovaný Miroslav S.). Jednalo se o nabídku obrazů, která proběhla v advokátní kanceláři JUDr. Jana V. v Praze dne 24.6.2009, a které se vyjma obžalovaných účastnili Eva R., JUDr. Jan V. na straně prodávajících a Šárka V. a pan V. na straně kupujících. Předmětný obchod se neuskutečnil z důvodu, že obžalovanými nebyly panu V. dodány potřebné listiny, a to provenience k daným obrazům a chemické rozbory.

Další soubor obrazů čítající cca 30 kusů pocházejících od Jiřího K. a Pavla K. zakoupili společně Petr S., Libor J. a Stanislav K. Petr S. byl jmenován mluvčím dané skupiny a uvedl, že byl zkontaktován Tomášem S. – čechošvýcarem, který se nabídl, že jim s prodejem uměleckých děl pomůže. Mezi oběma proběhla bohatá mailová korespondence z níž je mimo jiné patrné, že jedním z nabízených obrazů byl i obraz uvedený pod bodem 2 rozsudku – majitele Miroslava S. Tento svědek rovněž uvedl, že k původu obrazů se dověděl, že mají pocházet od rodu Slivarichů von Heldenburg. Z uvedené mailové korespondence pak vyplynulo, že případní zájemci o koupi obrazů vyžadují další listiny, a to zejména provenienci, potvrzení o tom, kde, kým byly obrazy vystavovány a vzhledem k tomu, že tyto listiny doloženy nebyly, byl S. ve Švýcarsku nařčen z toho, že nabízí kradené či falzifikované zboží a důrazně po S. provenienci a další listiny vyžadoval, načež vzájemný kontakt ustal. Petr S. rovněž nechal jeden ze získaných obrazů posoudit v Comitté Vlaminck, přičemž zkoumané dílo nebylo zařazeno do katalogu, a to zejména z důvodu nejasného původu, nicméně bylo svědkovi vráceno. Tento svědek byl rovněž účasten schůzky v Praze, kde byly prezentovány některé z obrazů, této se účastnili mimo jiných oba obžalovaní, pan Pierre L. a Marie G. – Francouzka, mající vzdělání v oboru uměleckých děl, která uvedla k obrazům Redona, že jsou originály – nicméně znehodnocené, a k dalším obrazům od Noldeho, Kandinského, Seurata byla zdrženlivá. K této schůzce se následně váže mailová korespondence mezi Pierrem L. a Jiřím S., který ji přeposílal Petru S. a z níž vyplývá, že obrazy od Kandinského nejsou originály. Svědek Libor J. v dané souvislosti uvedl, že ve vztahu k pravosti předmětných obrazů (on je považuje za pravé) je zřejmé, že mu z institutů Klee a Nolde přišlo vyjádření, že se jedná o padělky, neví ve vztahu ke kterým obrazům toto resumé padlo. Rovněž potvrdil schůzku ve Švýcarsku, které se účastnil společně s K., na podrobnosti si

nevzpomněl, K. ten obrázek nějak nabízel, předložil jej člověku v kanceláři, ten jen zavrtěl hlavou a tím to skončilo.

Tyto informace soud označil za informace vedoucí minimálně k pochybnostem o pravosti nabízených děl ve vlastnictví Jiřího K. a Pavla K. Soud pak uzavřel, že nemůže obstát obhajoba obžalovaného Miroslava S. spočívající v tom, že měl neotřesitelnou důvěru k závěrům znaleckých posudků PhDr. Jiřího Dvorského a ing. Bohumila Š., z nichž sám pro sebe vyvodil závěr, že jím a obžalovaným K. nabízené obrazy jsou originály daných umělců. Ve vztahu k osobě PhDr. Jiřího Dvorského pak soud poukázal na to, že z veřejnosti běžně dostupné databáze lze zjistit, že není znalcem, který by měl aprobovat na posouzení originality uměleckých děl. Znalec sice připustil, že stanovením hodnoty obrazu určitým způsobem dokladuje originalitu díla, nicméně rovněž uvedl, že legendu původu se od obžalovaných nedověděl přesto, že se na ni dotazoval. Soud pak k těmto znaleckým závěrům uzavřel, že v určitém směru lze přisvědčit tomu, že obecně může mít člověk důvěru ve znalecké posudky, nicméně ne v dané konkrétní situaci, kdy indicií směřujících k tomu, že nabízená díla nejsou originály bylo více a mělo vést obžalované k obezřetnosti a ověření si závěrů daného znaleckého posudku, zjištění si jaké komplexní znalecké zkoumání k ověření pravosti je třeba a toto vyžádat.

Dále soud poukázal na to, že obžalovaným Miroslavem S. nabízený obraz jehož byl vlastníkem, a který zakoupil za 100.000,- Kč, byl znaleckým posudkem PhDr. Jiřího Dvorského ohodnocen na částku 12 mil. USD a on sám jej nabízel k prodeji za částku 4 mil. Kč, což rovněž vedlo soud k závěru, že oba obžalovaní věděli, že jimi nabízená díla nejsou originály.

Dalším bodem, který vedl soud k vyslovení jeho závěru byla nesrovnalost v otázce provenience předmětných děl. Legend o jejich původu zaznělo v trestním řízení několik. Svědek Jiří K. uvedl, že obrazy v roce 1993 zakoupil společně s K. od ruských občanů, kteří se chtěli vystěhovat do Kanady, na možnost nákupu jej upozornil P., který již zemřel, po původu obrazů nijak nepátral. Nicméně ač se svědek ve své výpovědi o této skutečnosti nezmínil, byly zajištěny v rámci plzeňského trestního řízení jednak kupní smlouva (viz č.l. 939) uzavřená mezi Jiřím K. a Annou M. – potomkem rodu Slivarich von Heldenburg, ze dne 20.3.1993, o prodeji celkového počtu 17 ks obrazů, které pocházejí z pozůstalosti jejího manžela Františka T., přičemž vnuk zemřelé Anny M. Vladimír F. potvrdil, že babička vlastnila nějaké obrazy o nichž uváděla, že jsou vzácné, a že je prodala K. Soud ve vztahu k tomuto vyslovil závěr, že Jiří K. vytvořil dokumenty, které měly prokázat, že obrazy a kresby pocházejí ze sbírky uměleckých předmětů vytvořené příslušníky historicky skutečně existujícího šlechtického rodu. Takto vytvořená provenience měla navodit dojem důvěryhodnosti původu předmětných uměleckých děl. Původ obrazů od rodu Slivarich von Heldenburg pak vyplývá z výpovědi svědka Petra S. i Libora J. Karel P. uvedl, že na akci v galerii Chagall mu bylo sděleno, že obrazy pocházejí někde z Ruska či Běloruska či ze Slovenska nebo z Německa, že to tam někde viselo na stěně a nikdo nevěděl, že je to Chagall, PhDr. Petr P. uvedl, že si již přesně na legendu, kterou podal obžalovaný Jiří K. nepamatuje, nicméně když legendu slyšel, vybavil si legendu z nějaké padělatelské knihy. Šárka V. uvedla, že jim bylo řečeno, že majitel obrazy zdědil. I tyto odlišné způsoby původu, které byly na různých schůzkách, kterých se oba obžalovaní účastnili prezentovány, vedly soud k závěru o tom, že nabízená díla byla falza.

Následně soud zkonstatoval, že oba obžalovaní v průběhu let 2007, 2008 - tedy ještě před schůzkou v galerii Chagall, měli dostatek indicií k pochybnostem o pravosti jimi nabízených uměleckých děl. Skutečnost, že veškeré získané informace lidí, kteří

se danou problematikou zabývají, a kteří vyjádřili či tlumočili minimálně pochybnost, že by se jednalo o originální díla, zpochybnili a pevně se drželi toliko závěrů PhDr. Jiřího Dvorského, který na posouzení originality děl, pravosti původu neměl aprobaci, jak i sám ve svých výpovědích opakovaně zdůraznil, a ing. Bohumila Š., který vůbec není soudním znalcem, jde toliko k jejich tíži. Původ obrazů totiž nebyl hodnověrným způsobem doložen.

K původu obrazů pak soud vyslovil závěr, že se nabízí spojitost s padělatelskou dílnou Lenky S., která malířská díla dle obžaloby v plzeňské věci měla vyrábět na základě zakázky Pavla K.

Dále soud uvedl ve vztahu k výpisům z Art Loss Registru, že tyto nelze přeceňovat, tato instituce vydává potvrzení o tom, zda díla nejsou kradená, ztracená, zavlčená či nezákonně konfiskována a z podstaty těchto skutečností pak vyplývá, že se dané informace vztahují k dílům známým, registrovaným, originálním a nemohou zachycovat informace k dílům vytvořeným jako falza. Soud rovněž uzavřel, že nelze přeceňovat ujišťování obou obžalovaných, stejně tak svědka Jiřího K., že potencionálnímu kupci nic nebránilo v tom, aby si obrazy nechal ohodnotit svými znalci, toto jejich prohlášení jen jejich podvodný úmysl umocňovalo, jiný postup by byl neobvyklý, neboť Karel P. uvedl, že takováto nabídka je zcela běžná.

Závěrem krajský soud podotkl, že v počátku by se snad dalo obhajobě obžalovaných uvěřit, nicméně postupem času, zejména ze souvislostí, získaných informací, názorů a reakcí okolí nelze akceptovat, že jim nebylo jasné a zřejmé, že se nejedná o autentická díla s deklarovaným původem. Dle názoru soudu nelze akceptovat obhajobu obžalovaného Miroslava S. ve směru, že byl v dané oblasti naprostým laikem. Bylo čistě na něm, aby si v dané oblasti vědomosti získal, aby si ověřil a osvojil jakým způsobem lze umělecká díla prezentovat, že je nutno zajistit celkovou analýzu předmětu, chemicko-technologickou expertízu, že díla musí být opatřena původem, tedy kdo je vlastnil, po jakou dobu, kde byla díla vystavována kdy a kým apod. Všechny tyto získané poznatky je pak nutno předložit kunsthistorikovi, který je jediný oprávněn k posouzení originality díla. Opakovaně je nutno zdůraznit, že obžalovaný Miroslav S., který sám sebe označil jako naprostého laika, nabízel díla jako originály a bylo tedy jeho povinností si zjistit a osvojit dostupné informace, které takovýto druh obchodu doprovázejí. Stejně tak si měl tyto skutečnosti osvojit obžalovaný PhDr. Jiří K., který se naopak považoval za znalce v daném oboru. Podle soudu to, že oba obžalovaní uvedené skutečnosti zcela ignorovali, jejich trestnou odpovědnost potvrzuje, přičemž jejich usilovná snaha bez opatření si shora uvedených listin, potvrzení a následného konečného závěru kunsthistorika předmětná díla prodat, jde toliko k jejich tíži. Postoj obžalovaných ve vztahu k tomu, zda se jedná o originály uměleckých děl či nikoli označil soud za lhostejný, přičemž se jedná o takový typ lhostejnosti obou pachatelů, který je výrazem jejich kladného vztahu k tomu, že nabízeli k prodeji obrazy, které nejsou originály.

Tyto skutkové závěry učinil soud po zhodnocení dokazování, které bylo provedeno v následném rozsahu:

Dokazování bylo provedeno výsledkem obžalovaného Miroslava S. a čtením vyjádření obžalovaného Jiřího K., neboť hlavní líčení byla v souladu s ust. § 202 odst. 2, odst. 5 tr.ř. konána v nepřítomnosti obžalovaného Jiřího K.:

Obžalovaný Miroslav S. v přípravném řízení využil svého práva a nevypovídal, u hlavního líčení (v původně vedené trestní věci) rovněž nevypovídal, vypovídal až u hlavního líčení konaného dne 24.6.2014 a uvedl, že s obviněním

nesouhlasí, není odborník na umění. Tím, že vozil pana K., který neměl řidičský průkaz a bydlel v Písku, kde se poznali, se dostal i k těm obrazům. Schůzka v Ostravě, na kterou vezli dané obrazy, byla domluvená mezi paní R., PhDr. K. a nějakým zájemcem o obrazy. K těm obrazům jim dal jejich majitel – pan K., prohlášení, že ho můžou zastupovat při shánění případných potencionálních kupců a podle něj soudu zaslal i prohlášení o tom, že jim K. předával obrazy s tím, že jsou pravé a dával jim k nim posudky, které jsou u soudu.

Myslí si, že více pro to, aby zjistil, že obrazy jsou pořádku, udělat nemohl. Ví, že při jednání s potencionálním zájemcem bylo vždy řečeno, aby si vzal ten zájemce jakéhokoliv znalce nebo odborníka, který mu obrazy posoudí. Přijeli do Ostravy, přišli do té galerie, tam mu ukázali obrazy. Pan P. se na ně podíval, během 10 minut řekl, že jsou všechny falešné a tím by měla ta schůzka končit, ale zájemce o ty obrazy se zvedl a řekl, že sice asi falešné jsou, ale že by je stejně za 20 mil. Kč koupil. K. řekl, že ne, že na to nemají oprávnění takto jednat, že se musí poradit s majitelem a tím schůzka skončila, nato se zvedli dva přisedící, o kterých si mysleli, že jsou znalci obrazů a prohlásili se jako zaměstnanci policie s tím, že se pokusili udělat podvod a zatkli je. Zájemce o obrazy u sebe peníze neměl, dohoda byla taková, že bude další jednání. Trvá na tom, že nemohl vědět, že obrazy jsou falešné, když od majitele dostali papíry, že jsou pravé, v registrech zjistili, že obrazy nejsou hledány. Podle něj udělal chybu znalec, kdyby řekl, že obraz stojí 1.000,-Kč, protože je k ničemu, tak nikdy k takové věci nedošlo.

K dotazům předsedkyně senátu obžalovaný uvedl, že s obžalovaným K. se před rokem 2009 znal určitě minimálně 5 let. Seznámili se v restauraci v Písku, kterou vlastní a K. tam chodil, občas si chodil půjčovat peníze. Obžalovaný S. podnikal, měl na Hluboké hotel, v Písku měl restauraci, chvíli podnikal v zábavní technice, převážně však v gastronomii. Jeho oborem nikdy nebyl prodej uměleckých předmětů.

S K. byl asi u 6-7 obdobných schůzek, a to z toho důvodu, že K. vozil, on neměl papíry, jednalo se o schůzky, kdy se např. bavili anglicky nebo německy, ale byli tam i čeští zájemci. Nikdy, ani na jedné schůzce, neřekl nikdo z těch zájemců, že by některý ten ten obraz byl falešný. To se jednalo o totožné obrazy, ale i jiné. Konkrétně o tyto obrazy, o které zde jde, tak předtím byl zájemce v Praze, kdy to bylo přímo přes nějakou advokátní kancelář. Nikdy nechtěli prodávat bez smluv, smlouva existovala a bylo tam i to, že do půl roku může ten obraz ten dotyčný vrátit, pokud by zjistil nějaké nesrovnalosti. V obchodech s obrazy nebyl zainteresován, obrazy nebyly jeho, měli je zapůjčené od těch majitelů, na to měli papír, a když by bývalo došlo k nějakému obchodu, tak by z toho měl provizi, která nebyla procentuálně určená.

Majiteli těchto konkrétních obrazů byli pan K. a pan K. a jeden obraz je jeho, ten si koupil přes Mgr. K. Konkrétně se jedná o kresbu od Kandinského – Abstraktní kompozice. Koupil jej na popud doktora K., který řekl, že to určitě bude mít cenu, a že ho můžou prodat daleko draž. Koupil jej za 100.000,-Kč.

Paní R. viděl 2krát v životě, jednou na schůzce v Praze, kde se ukazovaly obrazy, které byly zde, to byl nějaký Švýcar, který řekl, že jestliže se jedná o obraz Seurata, tak na zadní straně toho obrazu, na té desce, by mělo být napsáno číslo, které tam je, jsou tam asi 3 čísla čitelná a 2 nečitelná, tím se nikdo ze znalců nezabýval. Dále se v posudcích nikdo nezabýval tím kdy ty obrazy vznikly. Znalci z Prahy řekli, že jsou falešné, na druhé straně řekli, že nemají dostatek podkladů k tomu, aby je mohli posoudit, což je pro obžalovaného divné. Paní R. po schůzce v Praze jim řekla, že by možná měla nějakého zájemce. Pokud obžalovaný hovoří vždy v množném čísle jako „my“, tak tím má na mysli s panem K. Vždy to bylo s panem K., nikdy s někým sám za sebe nejednal.

S K. a K. se seznámil přes K. Celý obchod inicioval K., který řekl, že by to mohl být dobrý obchod, tak se s nimi domluvil, zda by mu půjčili nějaké obrazy na prodej, a pak sháněl zákazníky nebo zájemce. Pokud ví, tak K. se s nimi seznámil přes K.

Paní R. řekla, že by měla nějaké zájemce v Ostravě, domluvila to, potom se K. spojil s doktorem P., protože ten je přítel toho kupce, K. jim poslal fotky obrazů, a pak došlo ke schůzce.

Na sdělení P., že obrazy jsou falešné, což uzavřel po 10 minutách jejich prohlížení, obžalovaný nereagoval nijak, nerozumí tomu, K. s ním měl delší debatu, mimo jiné i o tom, že obrazy vidělo více lidí a nikdo neměl pochybnosti.

Přítomnost policie na schůzce si nijak nevysvětloval, až posléze mu bylo jasné, že to bylo všechno dopředu připravené.

Ke konci schůzky K. řekl, že odjíždějí, neboť kupec chtěl dát 20 mil. a K. řekl, že to nejde, že si musí domluvit další schůzku, a když začali balit, tak se oni zvedli, řekli, že jsou příslušníci policie, a že chtěli udělat podvod a zatkli je. Odvezli je na kriminálku, obrazy zajistili, a to bylo všechno. V první chvíli si myslel, že je udělána nějaká „finta“ na ně, aby přišli o ty obrazy. P. předtím neznal.

Co se týká trestního řízení u Krajského soudu v Plzni, jedná se o obrazy od stejných autorů, ale s tím rozdílem, že nikomu nic neprodával, pouze zajistil jednomu člověku z těch obžalovaných, aby si mohl koupit ty obrazy od toho majitele. Jinak nic.

K dotazům krajského státního zástupce obžalovaný uvedl, že Miloslava J. zná z doby, kdy v Praze mělo dojít k obchodu mezi pražskou advokátní kancelář, kde byl zainteresován i pan J., a švýcarskou advokátní kancelář, která měla o obrazy zájem. Byla k tomu vytvořena smlouva, všechno, akorát, že k obchodu nedošlo. K. J. taky znal. Ř. je spolumajitel všech obrazů, o které se jedná v Plzni i zde. Petr S. je kamarád K., Lenka S. je nějaká malířka, která jim malovala několik obrazů pro Němce, tu nezná, myslí si, že ji nezná ani K. Do obchodu v Ostravě šel z důvodu, že si myslel, že z něj bude profitovat, profit měl být okolo 20%.

K dotazům obhájkyň JUDr. Žilkové obžalovaný uvedl, že K. uvedeným způsobem vozil asi 1 a půl roku, k faktickému prodeji za tu dobu nedošlo. Schůzku v Ostravě inicioval K., R. a P. V tašce měl materiály, které jim předal majitel obrazů, k některým obrazům nebyly žádné. R. měla být kunsthistorička nebo něco takového. O P. věděl, že má galerii a ten, kdo chtěl obrazy koupit měl být nějaký Čechoameričan, který skupuje obrazy. To mu bylo řečeno paní R. Sám si žádné informace nesháněl, neměl potřebu.

K dotazům obhájkyň JUDr. Graňákové obžalovaný uvedl, že u všech kontaktů, kdy K. přejímal obrazy od majitelů, nebyl. Byl u toho, když přejímali inkriminované obrazy. K. tu sbírku a ty malíře „vynášel do nebes“, vůbec si nepřipustil, že by to mohlo být něco jiného. Pokud ví, tak majitelé obrazy získali od nějakých ruských vojáků někdy v roce 1996, kdy ani nevěděl, že něco takového existuje. Cenu určovali K. a majitel, ale vždy tam bylo to, že než se to prodá, tak se bude znova konzultovat majitel a sepíše se smlouva a v té smlouvě bylo, že do půl roku měl ten majitel možnost obrazy vrátit a dostal by zpět peníze. V Praze s tím Švýcarem skončila schůzka kvůli tomu, že Švýcar nechtěl uvést zdroj peněz.

K dalším dotazům předsedkyně senátu obžalovaný uvedl, že obraz Kandinského koupil za 100.000,-Kč od K., má smlouvu. Je možné, že za ten obraz pak požadovali 4 mil Kč. To bylo tak, že ti majitelé ty obrazy prodávali jakoby plošně buď za 100.000,-Kč, když neměly žádné papíry, neměly znalecké posudky. Oni také neměli pochopitelně možnost udělat na všechny obrazy ty posudky, protože za jeden posudek chtěl doktor Dvorský 10.000,-Kč a Š. 6.000,-Kč za jeden obraz, tj. 16.000,-Kč. Takže oni si nechali udělat namátkově nějaký posudek, aspoň co ví, na některý

ten obraz, ten potom třeba dali zrovna jim a ostatní prodávali s tím, že ten kupec jde do rizika. Obyčejné kresby prodávali za 20.000,-Kč.

Koupil 2 obrazy a 1 kresbu a nechal si na to udělat posudky jak od doktora Š., tak od doktora Dvorského, a ty jsou přiložené. Dvorského a Š. v životě neviděl. Pan K. je znal také jenom z doporučení.

K. byl velmi sečtělý, překládal pro nějakou farmaceutickou firmu, potom dělal v nějaké soukromé televizi, vystupoval, stálé zaměstnání podle něj neměl. K. byl svým způsobem „bohém“ a potřeboval např. rychle zaplatit plyn, elektřinu, aby mu ji neodstřihli. Za dobu co se znali mu půjčil asi 500.000,-Kč. Peníze mu nevrátil, říkal, že až prodají obraz, tak to vrátí. Peníze po něm nijak nevymáhá, není jak. K. viděl naposledy když odjeli z vazby, pak zmizel. Před měsícem mu od něj přišel dopis, v němž je uvedena nějaká emailová adresa, aby mu napsal co a jak se děje, nenapsal mu nic.

K dalším dotazům obhájkyň JUDr. Žilkové obžalovaný uvedl, že prezentaci v Ostravě řídil doktor K. a doktor P., to byli hlavní aktéři celého jednání, protože ti dva policisté tam jenom seděli a poslouchali. Legendu k obrazům uváděl K., zodpovídal všechny dotazy. Ptal se jak kupec, tak pan P. jako majitel galerie. Jej se na nic v té souvislosti neptali, neuměl by ani odpovědět, protože není žádný odborník na umění. Co se týká jeho účasti na prezentaci, tak obrazy tam naskládal, vybalil je, vyndal z tašky materiály, které k tomu měli a rozložil je, to bylo všechno.

Obžalovaný následně vypovídal u hlavního líčení konaného dne 19.3.2015. Uvedl, že k obrazům se dostal asi v roce 2007 nebo koncem roku 2006, kdy na popud K. koupil 2-3 obrazy od K. K. se k obrazům dostal asi v letech 2005 nebo 2006. Doslechl se o tom, že S. měl zkoušet prodávat obrazy přes S. ve Švýcarsku, s ním o tom nejednali, on byl jen takový „šofér“. Ve vztahu k paní G. uvedl, že byl jednou i s K. na schůzce v Praze, jednalo se o Francouzku, která byla specialistkou na Redona, o něm řekla, že je pravý, ale znehodnocený, i o dalších obrazech uvedla, že předpokládá, že jsou pravé. O následné mailové korespondenci s panem L. nic neví. Je možné, že mu S. přeposílal nějaké emaily, K. mail neměl, je možné, že mu maily vytiskl a blíž se o ně nezajímal. Ve vztahu k Dvorskému a Š. si ověřoval informace na internetu, zjistil, že Š. dělá chemické rozbory, a že Dvorský měl uvedeno, že je znalec z oboru ceny, věřil jejich závěrům. Zajímal se o to jako o obchod ne jako o umění. Ani postupem doby nenabyl vědomí, že by obrazy nebyly originály, neboť to nikdy nikdo neřekl, účastnil se asi šesti schůzek, na nichž se obrazy nabízely. Všichni byli vždy nadšení, nekoupili obrazy proto, že neměli peníze nebo z jiného důvodu. Co se týká V., tam na té schůzce došlo k rozepři mezi V. a V. ohledně toho kdo bude obrazy financovat. Je však pravdou, že V. požadoval další listiny, chemické rozbory. K. věděl, za jakou cenu koupil obrazy od K. V galerii Chagall obrazy nabízeli za 4 mil. Kč, za Kandinského chtěli víc. K. žádné obrazy nekoupil z finančních důvodů, kdyby měl peníze tak by je koupil všechny.

Obžalovaný Jiří V. K. v přípravném řízení nevypovídal, hlavních líčení se neúčastnil, jeho stanovisko a postoj lze zjistit z přípisů, které soudu zaslal, a které byly u hlavního líčení čteny. Tyto jsou založeny na č.l. **č.l. 690-694, 781-793**. Jedná se o přípis ze dne 9.4.2012 – v němž vysvětluje svůj odjezd do Kanady, který uskutečnil nikoliv z důvodu, aby se vyhnul trestnímu stíhání, ale z důvodu, že pro nesmyslné obvinění z prodeje padělaných obrazů mu v České republice hrozilo vážné nebezpečí, celá situace byla využita k jeho definitivnímu odstranění. K samotné věci sdělil, že své obvinění považuje za absurdní, některé z obrazů byly vybaveny znaleckými posudky soudních znalců s tím, že byli ochotni u obrazů, které je neměly

tyto nechat u totožných znalců dodělat. Poukázal na znalecký posudek ing. Š., který prokázal, že žádný z obrazů nevznikl před rokem 1920, proto se jednoznačně jedná o autentická díla. Doktor P. byl proti nim zcela zaujatý a používal proti nim zcela absurdní argumentaci, což mohou dosvědčit i policisté, kteří se akce účastnili. Celá akce, a to zcela legitimní, v rámci které nabízeli obrazy, pro ně nakonec skončila jejich zatčením. V této souvislosti poukázal na skutečnosti související s výkonem jeho vazby, poukázal na skutečnost, že má problém cítit vážnost k některým aspektům českého soudnictví jako takového. Měl dostatek příležitostí se přesvědčit o zmanipulovatelnosti některých soudů, které podrobně zmiňuje. K samotné schůzce v Ostravě dále doplnil, že poté, co nedošlo k dohodě o prodeji těchto děl, zájemci navrhli, aby si díla nechal prozkoumat znalci dle vlastního výběru a tím to pro ně skončilo, nicméně následně byli zajištěni policisty, jejichž zákrok zprvu považoval za pokus o loupež předložených děl. Pokud by jen zcela teoreticky připustil, že předmětná díla nejsou pravá, pak lze celou věc vyčítat jedině znalcům, kteří se pod posudky podepsali a přičíst to jejich subjektivnímu přesvědčení, že obrazy jsou pravé. Je mu rovněž záhadou, proč se k celé věci najednou vyjadřuje Národní galerie v Praze, která vždy tvrdila, že k posouzení příslušných autorů děl nemá dostatečnou základnu a expertizu. I toto považuje za politický komplot.

Druhý přípis je ze dne 18.2.2014 – v rámci kterého se vyjadřuje ke své obhájkyni Mgr. Pščolkové, o jejímž vyškrtnutí ze seznamu advokátů byl obeznámen Advokátní komorou, vzhledem k tomu, že obhájkyně byla vyškrtuta ze seznamu pro svou nezpůsobilost poukazuje na to, že jí nebyl zastupován řádně, ke svému legitimnímu nejlepšímu prospěchu a úměrně doposud vynaloženým finančním prostředkům. Žádal o bližší vysvětlení důvodu vyškrtnutí této obhájkyně a o sdělení, zda může požadovat zpět vynaložené finanční prostředky, odpověď dosud nedostal, což jej nepřekvapuje a zcela to zapadá do jeho názoru, že otázka jeho zastoupení nemá žádnou prioritu. Dále se přípis týká dosud provedeného dokazování před soudem, opakuje své důvody pro které vycestoval do Kanady. Dále uvádí, že má velkou pochybnost se vydat nebezpečí takovému systému a soudu, který se nezdráhá použít proti němu někoho tak neprofesionálního jako je doktor P. či znalci z Národní galerie, které považuje za nuly a dále zmiňuje další problémy v českém soudnictví. Dále uvádí, že nikdy nebyl žádnou hlavou padělatelského gangu nebo jeho součástí, jak sdělují některá česká média. Některá jména s nimiž je jeho činnost dávana do souvislostí vůbec nezná, nikdy se s nimi nesešel. Opakuje, že k obrazům, které nabízeli, existovaly znalecké posudky, a nabízeli je jako pravé v nejlepší vůli, vědomí a svědomí vedení právě textem těchto posudků. V úplně nejhorším případě mohli být uvedeni v omyl textem těchto posudků. Ani po jejich zatčení nebyly učiněny žádné analýzy a vše visí na trapných a neudržitelných tvrzeních onoho P. a několika dalších nekapacit. P. nikdy nepřišel do přímého kontaktu či styku s díly autorů, které nabízeli, nikdy je nezkoumal, nemá žádné osobní ani přímé zkušenosti, není vůbec obeznámen s problematikou děl takových autorů. Je připraven bod po bodu a naprosto beze zbytku vyvrátit veškerá P. obvinění. To, co opravdu a konkrétně se svým kolegou 24.9.2009 v Ostravě činili není trestné v žádném skutečně civilizovaném právním systému na světě. Následně v rámci postscriptu upozorňuje soudce na to, že by si měl dávat pozor na to, co sděluje médiím, poukazuje na publikované informace.

Dokazování bylo dále provedeno **výpověďmi svědků:**

Svědék Jiří K. u hlavního líčení uvedl, že obrazy jsou jeho, koupil je od ruských občanů v roce 1993 nebo 1994. Snažil se je prodat přes různé známé, ale bylo to

těžké, protože tyto obrazy jsou v poslední době v takovém kurzu, že se jedná o závratné částky. Ty obrazy v těch 90. letech takovou cenu neměly. To, že v dnešní době se jedná o milióny a v dolarech, to je jenom shoda okolností a důsledek snobismu, který vznikl tím, že se bohatí lidé předhánějí, kdo to bude mít doma. Z obrazů se neprodal pomalu žádný, i když se snažili, každý chtěl znalecké posudky. Na základě toho se obracel na některé soudní znalce, jestli je to pravé nebo není, nechal si to zjišťovat i v Německu, jestli to není kradené, zda to nepochází z majetku po Židech a tyto obrazy nikde evidovány nebyly. Slyšel i názor, že není možné, aby někdo měl takovou sbírku. K tomu zdůraznil, že v roce 2013 se v Mnichově našlo u jednoho německého občan G. 1260 ks obrazů od těchto impresionistů jako jsou zde. Dalších 238 těchto děl se našlo v Salzburgu v Rakousku, kde byla i socha od Picassa. Toto jednání mu připadá zmatečné a vykonstruované, až jej to zaráží. Má zde např. výpověď Ing. Š., který jim dělal posudky na materiál a svědek podrobně cituje z jeho výpovědi (viz č.l. 863).

K dotazům předsedkyně senátu svědek uvedl, že tím chtěl říct, že když má takový posudek v ruce, tak proč by takovému člověku neměl věřit. Každý znalecký posudek je subjektivní. Nejprve se seznámil s panem K. a ten jej seznámil s panem S., mohlo to být v roce 2002 či 2003 nebo 2004. Pan K. vyvíjel činnost, že má nějaké známé, kteří by měli zájem o ty obrazy. Tak jim je dal k dispozici, vybavil je dobrozdáním, že je pověřuje k tomu, že ty obrazy mohou nabízet, což také učinili s tím, že když bude nějaký zájemce, tak do toho jednání vstoupí a dohodne se cena a způsob platby. Ta platba měla probíhat tak, že by se udělal notářský zápis o této schůzce, kde by se dohodla ta cena, peníze by se složily do notářské úschovy, obrazy by byly uvolněny tak, aby si mohli udělat na 2-3 měsíce expertizu nebo si to ověřit. V případě, že by do 3 měsíců navrátili obrazy, tak by se finanční částka uvolnila z notářské úschovy.

Na Rusy jej nakontaktoval Jiří P., tento bohužel už zemřel. Bylo to v roce 1993 s tím, že chtějí odjet do Kanady a mají zde nějaké obrazy a nemohou sehnat kupce, jestli by to nevzali, protože v té době už i trochu podnikal. Někaké peníze měl našetřené, ale ne na celou částku, tak ještě s kamarádem tyto obrazy odkoupili a od té doby je měli. On řekl, že se musí nechat ležet. Rusů se neptal odkud obrazy mají, nezajímalo jej to, akorát si zjišťoval, zda nejsou kradené, to jej zajímalo. V době, kdy od Rusů obrazy koupil se uměním zabýval, dříve i maloval, má však snížený barvocit. Před rokem 1993 nějaké obrazy koupil, ale ne ve velkém množství. Od Rusů v roce 1993 koupil asi okolo 200 ks. Koupil je s kamarádem jménem K., který vystupuje jako spoluobviněný u soudu v Plzni.

K některým obrazům si nechávali dělat znalecké posudky, stálo to hodně peněz, a pak zjistil, že je úplně zbytečné si nechat dělat znalecké posudky, protože každý řekl, že to nám mohl napsat kde kdo a chtěl znova posudek, tak vždy každému řekl, ať si vezme svého znalce. Je přesvědčen i dnes, že všech 200 obrazů jsou pravé, obrazy umístěné v jednacích síních jsou obrazy, které obžalovaným předal.

O schůzce v Ostravě nic bližšího neví, jen od S. věděl, že asi mají nějakého zájemce. Z těch 200 obrazů nemá žádný v držení, všechno jim sebrali. Lenku S. až do jednání u hlavního líčení v Plzni neznal. S Pavlem K. se zná dlouho, v jednu dobu hodně pil, teď je v pořádku, od roku 2005 se pohádali, protože on se našel, protože ty obrazy svědek poskytl K. a peníze z toho nebyly, tak se pohádali, jenže on měl pravdu, když potom zjistil, že ty obrazy potom prodával a zastavoval, kde se dalo. Jména Petr S., Miloslav J. a Luděk F. nezná. Stanislava K. zná, tomu ty obrazy předával, mohlo jich být okolo 100, seznámil jej s ním Pavel K., kterého zná z Plzně, jezdil s ním do Afriky, tomu nechal 4 obrazy.

K dotazu krajského státního zástupce uvedl, že v době, kdy se pohádal s panem K., tak se moc nestýkal ani s panem S., akorát si párkrát zatelefonovali. Poté, co jej v dubnu propustili, tak se začali stýkat, prohodili pár slov do telefonu, to hned bylo použito proti němu, věděl, že je to pravé, tak kde je úmysl někoho podvést? V roce 2010 si s obžalovaným telefonoval, v té době měl 2 mobilní telefony, na čísla si nevzpomíná, v hovorech se bavili o tom případě, jak to zde probíhá, pak mu řekl, že K. utekl. Říkal mu, že u prezentace u toho zájemce v Galerii Chagall byl nějaký P. a ten se podíval na ty obrazy a řekl, že je to všechno falešné, a když řekli, že pojedou pryč, tak na ně naskákali policisté, že už to musela být připravená akce. S. mu říkal, že mu sebrali znalecký posudek, který měl od Dvorského nebo Š.

K dalším dotazům předsedkyně senátu svědek uvedl, že Š. dělá ten materiál, který vyšel dobře, i když mu říkal, že ve většině případů, tak ve 20% ty materiály nesouhlasí. Dvorský mu řekl, ať si nechají udělat posudek na ten materiál, když vyjde dobře, tak k tomu on udělá ocenění. Měl za to, že tito znalci se zabývají určováním pravosti či identity díla. Od Národní galerie potvrzení na pravost děl neměl. Obracel se na ně jen ohledně vývozního povolení. Neví, zda oslovil jinou galerii v Evropě či ve světě. Takové kontakty měl právě pan K. a ví, že to objížděl s panem S. a většinou to všechno financoval pan S. Slyšel o tom, že si nechali něco ohodnocovat v Paříži a chtěli ta díla někam zařadit, a že 6-ti členná komise řekla, že to do katalogu nezařadí, že tam nebyl jednotný názor, ale neřekli, že je to falešné. Neví, o které obrazy se jednalo. Ví, že S. koupil nějaké obrazy od K.

K dotazům obhájkyňe JUDr. Žilkové svědek uvedl, že jednou se stalo, že Schilleho chtěl koupit nějaký Čechoameričan, prohlížel si ten obraz hodně dlouho a pak uvedl, že na tento obraz bohužel nemá peníze, to byl jediný solidní zájemce. V době, kdy zplnomocnil K. a S., že mohou obrazy prodávat, vůbec neměl pochybnost o pravosti obrazů, jen ten původ, že je to od „Rusáků“, tak už v tom bylo vidět nějakou „čertovinu“. Dával si pozor jen na to, zda obrazy nejsou kradené nebo, zda nepochází z majetku Židů. Ví na 100%, že ty obrazy nikde publikovány nebyly. Skutečnosti zda obrazy nejsou kradené nebo nepocházejí z majetku Židů mu zjišťoval jeden známý, jeho jméno již neví, a ten jej ujistil, že po tom nikdo nejde.

Ve vztahu ke znaleckým posudkům, které tvoří přílohu spisu uvedl, že znalecký posudek ohledně Schielleho předával některému z obžalovaných, u Kandinského si není jistý. Cena obrazů vyplývala ze znaleckých posudků – okolo 20 mil. dolarů. Dohoda byla taková, že seženou zájemce, a pak se bude dohadovat cena, měli z toho slíbenou provizi, samotnou smlouvu měl podepisovat svědek jako majitel.

K dotazům obhájkyňe JUDr. Graňákové svědek uvedl, že neví, odkud měl kontakty na Š. a Dvorského, jiné znalce neoslovoval.

K dalším dotazům předsedkyně senátu svědek uvedl, že seznamy děl se dají dohledat v biografiích, zda jsou úplné, to neví, závěr, že se jedná o obrazy, které se ještě nikdy nikde neobjevily, a že zrovna je autorem Chagall, Malevič atd., se dohledal v katalogích, byla tam podobná signatura, tak si říkali, že je to od toho a od toho. Na obrazy, které koupil v roce 1993 v žádných publikacích nenarazili.

Poprvé od roku 1993 se rozhodl obrazy prodávat tehdy, když si otevřel starožitnictví, zlatnictví a zastavárnu, narazili na to, že každý chtěl ty posudky, tak pak řekl, že žádné posudky už dělat nebude, stojí to peníze, ať si každý vezme svého znalce a buď si to koupí nebo ne. O prodej obrazů se začal zajímat až po 5-6 letech po odchodu od policie, od ní odešel v roce 1993. V té době už K. začal pít a nebyla s ním řeč.

Obžalovaný S. k výpovědi svědka uvedl, že obrázek Abstraktní kompozice od Kandinského koupil od K. a má na něj vypracovaný posudek.

Svědék Karel P. u hlavního líčení uvedl, že obžalované K. a S. nezná, viděl je jednou v Galerii Chagall v Ostravě. Bylo to u příležitosti, kdy nabízeli obrazy. Po prohlédnutí obrazů v jednacím síni uvedl, že si již není jist, zda byly nabízeny tyto obrazy, možná by řekl, že tam byl portrét muže.

Do Ostravy do Galerie Chagall přijel se synem, pánové K. a S. už tam byli, seděli nahoře s doktorem P. Řekli, že ty obrazy jsou dole v galerijní místnosti, tak chvíli o tom mluvili, potom se přesunuli do spodní místnosti, kde ty obrazy byly. Tam byla taková menší odborná pře mezi doktorem K. a doktorem P., který je jejich kamarád. Pan K. říkal, že je to originál, měl spoustu dobrozdání nebo znaleckých posudků, doktor P. to všechno zpochybňoval a potom tam byl ještě jeden pán a jedna paní, údajně to měli být pracovníci Národní galerie nebo nějakí odborníci, a po nějaké době se představili jako pracovníci kriminální služby, obrazy zajistili a jej, doktora P. a syna převezli na krajskou správu.

Tuto schůzku organizovala paní R., ona je zřejmě taková zprostředkovatelka a od té doby se mu už neozvala. Předtím paní R. znal asi tak 5 let, nijak osobně. Ona vždy zavolala, protože mají celkem hezkou sbírku, ale pokud se jedná o takovou odbornost, tak využili služeb doktora P., ať se k tomu vyjádří. Ze zprostředkování obrazů ze strany paní R. nikdy nic nebylo, a to z důvodu, že doktor P. obvykle vyjádřil pochybnost o pravosti toho obrazu.

Paní R. jim tehdy ty obrazy nabídla myslí emailem, měl tam být Chagall, snad Kandinski, úplně super jména, která se prodávají v dolarových částkách. Syn se mu vysmál, ale člověk si řekne, že naděje umírá poslední a jednou by se mohlo usmát štěstí v tom směru, že např. narazí na originál nebo na nějaký dobrý obraz, protože ví, že ta jména, která nabízeli, je téměř nemožné, ale mohli mít např. nějakého Čecha z 19. nebo 20. stol. za rozumnou cenu, toto si od toho sliboval.

Prezentaci obrazů vedl pan K., měl znalecké posudky snad z Comite Chagall, působil na něj velice dobře, byl připravený i po odborné stránce a nabízel to jako pravá díla. O původu těchto děl říkal, že snad jsou někde z Běloruska nebo ruské galerie, legenda zněla dost věrohodně. Měl posudky s razítky, která stvrzovala pravost, že byly ověřeny někde v Paříži. Pan P. to uzavřel s tím, že to nejsou pravé obrazy, důvody byly dost odborné o nějaké bělobě, že tehdy se používala jiná modř, to byla i na svědka dost odborná diskuze.

Ke konkrétní nabídce ceny vůbec nedošlo. Tam lítaly milióny nahoru a dolů. O některé obrazy ani zájem neměl, ty se vyřadily, tak zůstaly možná 4, ale potom už k nějaké konkrétní konkretizaci nedošlo. Falza by nekoupil.

Pro nesrovnalosti a nepřesnosti byly čteny výpovědi svědka učiněné jednak v přípravném řízení a jednak u hlavního líčení v původně vedené trestní věci, a to podle § 211 odst. 3 písm. a) tr.ř.

Svědék v přípravném řízení uvedl, že po předchozí telefonické domluvě s K. si domluvili schůzku v galerii Chagall v Ostravě, K. navrhoval Prahu, on trval na Ostravě. K. společně s dalším pánem začali prezentaci, K. prezentoval obrazy jako originál díla světových autorů Chagall, Kandinski a ostatní věhlasní autoři, měl opravdový zájem obrazy koupit, potřeboval vyjádření o pravosti obrazů, lepší odborníky než Dr. P. a Dr. J. nezná, Dr. J. se nakonec neúčastnil. Obrazů bylo nabídnuto 7, částky požadované K. byly dosti vysoké, sám v případě pravosti nabídl za 5 obrazů 20 mil, nabídka byla ovšem podmíněna certifikáty o pravosti. Na místě schůzky se nacházel Dr. P., další dvě osoby, které považoval za pracovníky galerie, ti se asi po dvou hodinách zvedli a představili se jako příslušníci policie, a ten společník K. Doklady předložené K. mu pro začátek stačily, chtěl ale posouzení, že se jedná o originální dílo. K. mu řekl, že si mohou obrazy nechat posoudit, kde chtějí. K. vystupoval v pozici majitele obrazů. S.

hovořil o původu obrazů, o jejich kvalitě, vše směřovalo k tomu je přesvědčit o tom, že jsou pravé. Celá schůzka se točila ohledně toho, jestli jsou obrazy pravé nebo ne. Měl eminentní zájem koupit a K. prodat. Poškozen nebyl, jen se cítil podveden a oklamán panem K. a potažmo i paní R.

U hlavního líčení pak uvedl, že se do galerie v Ostravě dostavil na doporučení paní R., na schůzku s K. a S., kteří měli nabídnout obrazy, k tomu si objednal svého známého – ředitele galerie, Dr. P. Byli tam ještě dva lidé, kteří mu byli představeni jako zaměstnanci galerie, a potom se ukázalo, že se jedná o policisty. K. měl velmi přesvědčivou legendu, některé obrazy se mu líbily, ale v průběhu schůzky vyslovil Dr. P. velkou pochybnost o pravosti obrazů. Schůzka byla ukončena zákrokem policistů.

K dotazům předsedy senátu uvedl, že R. je taková „dohazovatelka“, poslala mu fotografie obrazů mailem, podnět ke schůzce vzešel z její strany, obrazy prezentoval K., bylo tam několik znaleckých posudků a vyjádření z Francie, cenu nechával zcela volně, dokud se neprokáže nadevší pochybnost pravdivost, hovořilo se o částce 50 mil. Kč. Oni dva vystupovali jako vlastníci s tím, že něco je ze Slovenska.

Byl ujištěn, že nabývací tituly jsou, zazněly tam nějaké legendy, už si to přesně nepamatuje, že něco mělo být i z ruské galerie, něco z NDR, že to tam viselo na stěně, a nikdo nevěděl, že se jedná o originál Chagalla. K. mu řekl, že si může obrazy nechat ověřit, zda jsou pravé, kdekoli.

P. uvedl, že hned poznal, že se jedná o padělky, K. zase vytahoval znalecké posudky, on sám odborník není, jen fanda, sběratel. Syn jim říkal, že cena je relativně nízká, zdůvodňovali to tím, že by byly problémy s vývozem, proto to prodávají v Čechách.

Další postup v případě pravosti obrazů by byl na nabízetelích, ale zřejmě by chtěl, aby se obrazy daly do depozita, pak by je ještě nechal ověřit B. nebo K., potom by došlo k platbě.

Je pravdou, že tam byly znalecké posudky s renomovanými razítky, P. ta jména znal, ale pokud už P. v první fázi vyslovil pochybnost o pravosti, tak již ochladl.

K dotazům obhájkyně svědek navíc uvedl, že závěr P., že se jedná o falza, zazněl určitě na závěr schůzky, pokud uvedl v přípravném řízení, že to bylo po 10 minutách, tak si myslí, že to bylo později. Ve vztahu k licitaci o ceně uvedl, že chtěl zjistit až na jakou cenu by pánové šli, pokud by šli na 10 mil. Kč, tak by se otočil a šel domů, stanovená cena byla relativně velice výhodná.

Obžalovaný pak uvedl, že i poté, co P. řekl, že obrazy asi nebudou pravé, svědek přesto nabídl určitou sumu, asi 20 mil., přičemž obžalovaný s K. uvedli, že se musí poradit s majitelem a domluvili by se posléze.

K tomu svědek uvedl, že P. nikdy neřekl, že to není pravé, říkal, že se mu to nezdá, zdůvodňoval to téma bělobama, neví, nějaké nabídky tam byly, ale byl to čistě obchodnický instinkt, chtěl se přesvědčit, jak daleko jsou schopni jít. Svědek vyloučil tvrzení obžalovaného, kterému měl říct, že by obrazy koupil za 20 mil. Kč, ale na faktuře kvůli dani by bylo napsáno 30 mil. Kč.

Po přečtení těchto svědeckých výpovědí svědek uvedl, že zhruba odpovídají skutečnosti.

K dalším dotazům předsedkyně senátu svědek uvedl, že obrazy se mu líbily, ale netroufl si odhadnout, zda jsou pravé, pokud doktor K. řekl, že je to Chagall, tak si řekl, že to vypadá jako Chagall. Existují monografie autorů, kde jsou publikovány nejslavnější obrazy a vždy je k tomu legenda, kde se nachází. K původu obrazů si nemyslel nic, ale v duchu doufal, že by aspoň něco z toho mohlo být.

K dotazům obhájkyně JUDr. Žilkové svědek uvedl, že k některým obrazům, které má doma má posudky, většinou se obrací na doktora P. Obecně se k tomu jak

probíhá koupě obrazů nemůže vyjádřit, je to individuální. O tom, že je k mání nějaký obraz se dovídá z aukcí, pak je pár zprostředkovatelů jako paní R., dále např. UniCredit Bank má oddělení, které se zabývá prodejem uměleckých děl, je to různé.

Nabídka na zpracování vlastních posudků je zcela běžná. Je individuální nabídka listin k prodávaným obrazům, obecně platí, že čím více materiálu prodávající má, je to lepší. K. byl velice dobře připraven, líbil se mu a doktor P. „lehce ztrácel body“.

Svědék Richard P. u hlavního líčení uvedl, že o celé akci ohledně prodeje obrazů jej informoval otec s tím, že údajně v Ostravě má být nějaká schůzka s nějakými pány, kteří nabízejí na prodej obrazy dosti známých jmen. Vyjádřil se k tomu dost pochybně, protože si myslel, že to nebude v pořádku, ale přece jenom se domluvili, že se na ty věci pojedou podívat. Přijeli do galerie Chagall v Ostravě, šli do kanceláře PhDr. P., kde ti dva pánové už seděli. Proběhlo nějaké představování a potom se šli společně dívat dolů o 2 patra níže do malé galerie a tam si obrazy prohlíželi. Jeden z pánů, jmenoval se K., obrazy prezentoval, ukazoval je, dával k tomu nějaké komentáře. Podstatná část dialogu byla vedena mezi PhDr. P. a mezi panem K. Pan K. obhajoval pravost těch obrazů, doktor P. to dost rozporoval, nezdálo se mu to a takto to probíhalo. Přítomní byli ještě dva lidé, kteří údajně měli být představeni jako odborníci galerie, kdy později se ukázalo, že to byli pracovníci Policie ČR. Ti do toho asi po 20-30 minutách, možná po hodině jednání zasáhli, představili se.

K dotazům předsedkyně senátu svědek uvedl, že jméno Eva R. si nevybavuje, co se týče malířského umění, není odborník, ale má pár kousků ve své sbírce. O obrazech, když mu bylo řečeno, že se jedná o autory Chagall, Seurat, tak tomu moc nevěřil, protože podle něj by se takové obrazy neprodávaly takovým způsobem, ale na renomovaných aukcích, ale přesto na tu schůzku jel s pocitem, kdyby náhodou. Pokud si prohlédl obrazy v jednací síni, tak pravděpodobně se jednalo o obrazy, které byly nabízeny. Určitě se bavili o původu obrazů, ale na to si nevzpomene, diskuze probíhala mezi doktorem P. a panem K. asi hodinu, takže původ určitě byl probrán. Pro něj bylo směrodatné to, že i doktor P., kterého považuje za velkého odborníka, se vyjádřil k tomu negativně, že to nejsou pravé obrazy, takže v tom případě jej ani původ moc nezajímal. Pan P. tento negativní názor vyslovil asi po 10 minutách.

K dotazům obhájkyně JUDr. Žilkové svědek uvedl, že doktor P. nedělal žádnou jinou zkoušku pravosti, díval se na to fyzicky, žádná technologická zkouška na místě neprobíhala. Je možné, že jim bylo nabídnuto, aby si nechali udělat sami nějaké odborné posouzení, nevzpomíná si. Neví, jestli je taková nabídka na další odborné posouzení obvyklá či nikoli.

Svědék PhDr. Jiří Dvorský u hlavního líčení uvedl, že pana S. zná. Pokud ví, tak tu nabídku obrazů organizoval pan K., ten byl také první, který se na něj obrátil. Seznámil jej i s panem S., který spadá do skupiny, která je souzena v Plzni. Ten počátek byl u pana K. Na některé obrazy týkající se skupiny v Plzni odmítl posudek dělat, protože se mu zdály nekvalitní, vysloveně falza, to byl např. obraz Picassa, který mu ukazoval pan S. a podobně, takových bylo několik. Opakuje, že jeho kompetence se netýká pravosti obrazů vysloveně, protože ve smyslu úředních jednání takové posudky zpracovávají znalci, kteří mají doložku školství a kultura, obor výtvarné umění. On má ekonomika, ceny a odhady, takže soudy, když jsou nějaké složitější případy, tak vyžadují oba dva znalce, protože jenom několik málo znalců má obě razítka. Ve vztahu ke kategorii ekonomika je latentně přítomno i víceméně hodnocení

obrazu, protože když by to bylo falzum nebo nějaká kopie, tak pochopitelně ta cena je jiná, čili se to promítá do ceny, ale je to zprostředkovaně, protože vysloveně k pravosti obrazů se vyslovují znalci, kteří disponují laboratoří, a kteří mohou provádět i chemicko-technologický rozbor, což on provádět nemůže. Ceny obrazů tak významných osobností jsou poměrně vysoké a stále rostou.

K dotazům předsedkyně senátu svědek uvedl, že není schopen pro odstup času uvést, zda obrazy nacházející se v jednací síni oceňoval. Ohodnocováním obrazů se zabývá 30 let. Pokud učinil o některých obrazech závěr, že se jedná o falza, jak uvedl v úvodu své výpovědi, bylo to z důvodu, že malba byla natolik jednoduchá, že na první pohled bylo zřejmé, že je to v rozporu s autorským rukopisem toho autora.

S K. se seznámil tak, že K. mu asi před 8-10 lety volal, chtěl ohodnotit nějaký obraz, vzal jej k němu S., bylo to někde mimo Prahu. Následně ohodnocoval obrazy u S. v kanceláři na Karlově náměstí, tato byla přepychově zařízená, ale posléze zjistil, že nebyla S. Se S. se poznal v rámci posudků, protože těch posudků dělal pro skupinu – pan K. a další, více, hlavními objednateli byli K. a S. Žádné přátelské vztahy s nimi neměl, všichni na něj působili velmi solidním dojmem. Pro K. také dělal posudky, má za to, že jej s ním seznámil K. S. jej oslovil o posudek asi 4-5krát, K. asi 10krát, celkem se jednalo asi o 20 posudků.

Když se dotýčných dotazoval na původ obrazů, tak nějakou solidní odpověď nedostal, rovněž mu nebylo sděleno, kdo je majitelem obrazů.

Jména Pavel K. a Miloslav J. mu nic neříkají. Lenku S. osobně nezná, viděl ji na policii v Praze na výslechu.

Množství obrazů renomovaných autorů jej nepřekvapilo, neboť se neobjevily najednou, ale v průběhu více let. Bylo to celkem běžné, protože v 90. letech lidé měli obrazy doma, báli se zveřejnit, aby jim nebyly státem konfiskovány, bylo běžné, že se obrazy najednou objevily, v těch dobách dělal kolem 150 posudků ročně, dnes jich dělá 20, ten boom výrazně poklesl. Pana Š. zná.

Následně byla podle § 211 odst. 3 písm. a) tr.ř. čtena výpověď svědka, kterou učinil u hlavního líčení konaného v původní trestní věci (výpověď z přípravného řízení je procesně nepoužitelná, neboť o jejím konání nebyl vyrozuměn obhájce obžalovaných). V této svědek zejména navíc uvedl, že nemá kvalifikaci pro pravost, ale cena o povaze díla něco vypovídá, obrazy považoval za pravé, posudky Národní galerie v Praze nezná, nicméně pravost obrazů nezkoumal. K některým obrazům odmítl udělat posudky, jednalo se ve vztahu k S. o dva obrazy Filly, žádal, aby byl nejprve udělán posudek o pravosti. Ve vztahu k S. se jednalo o Picassa. Odmítnutí v případě těchto klientů nebylo časté. Až policií v Praze mu bylo sděleno, že obrazy, k nimž dělal znalecké posudky, ty mu byly předloženy, jsou falza. Není mu známo, kdo obrazy napodobil, nikdy se nedozvěděl, jak klienti obrazy získali a ani jak s nimi naložili, zda je prodali nebo si je nechali.

Jména P., R., V. nezná, P. zná jen z novin, K. u něj žádal posudky z těch osob nejméně. Pan D. si u něj rovněž často objednával posudky. Nikdy nebylo, že by S. měl k dispozici dokumenty z Národní galerie ohledně pravosti, zopakoval, že i když se dotazoval, nikdy mu S. nebo S. neřekli odkud obrazy pocházejí. Posudek na obraz Chagalla – Hudební výjev, dělal, a to k žádosti pana K. Posudek obecně zpracovává tak, že si obraz prohlédne, to trvá asi 15 minut, nefotí jej, pak připraví rešerši, podívá se na cenu a cenové souvislosti. Pokud vychází z toho, že dílo je pravé, tak cena je v podstatě nezpochybnitelná, protože odpovídá mezinárodnímu standardu. Nezapomíná se tím, zda dílo bylo někde vystaveno nebo, zda se jedná o repliku. Neví již, jak přišel na název Hudební výjev, zda mu to někdo řekl, nebo to odvodil. Nebylo mu divné, že se objevila skupina lidí, taková koncentrace děl, neboť těm lidem naprosto důvěřoval

a neměl pochybnost, že by ta díla nebyla pravá, předem věděli autora a co to je za věc, jevíli se mu jako bohatí lidé s mezinárodními kontakty.

Svěděk pravdivost výpovědi stvrdil a k dotazům krajského státního zástupce uvedl, že si myslí, že ohodnocované obrazy byly v rámu, osoby, které obrazy předkládaly se k pravosti nevyjadřovaly, zajímala je hlavně cena a prezentovaly to jako díla pravá.

K dotazům obžalovaného svědek uvedl, že často neužívá formulaci, že autentičnost obrazu je nepochybná, použije ji v těch případech, kdy to dílo je tak působivé, že je přesvědčen, že to skutečně je věc pravá, protože kdyby o tom pochyboval, tak by vůbec nemohl ten posudek napsat. Některé ty obrazy byly skutečně tak kvalitně provedené, že jej to vedlo i k této formulaci, kterou by užívat neměl, protože se nevyjadřuje k pravosti obrazů. Dále uvedl, že u obrazů byl rozbor barev od pana Š. nebo Grohmanové, a když to vyšlo dobře, tak udělal posudek.

Na to byl dotázán soudem, zda se tento jeho závěr týkal i 6 předmětných obrazů, a svědek uvedl, že u některých obrazů expertízy nebyly, ne u všech obrazů byly chemicko-technologické rozbory.

Svěděk PhDr. Petr P. uvedl ve svých výpovědích v přípravném řízení a u hlavních líčení, že v polovině září 2009 byl požádán panem P., zda by se vyjádřil k originalitě obrazů, které mu byly nabízeny a až při tom kontaktu s obrazy se dostal do kontaktu s panem K. a panem S. Schůzka se měla původně uskutečnit v Praze, což odmítl. Navrhl ať přijedou do výtvarného centra Chagall jehož je majitelem, a tam se uskutečnila tato schůzka. Schůzka byla domluvena někdy na třetí hodinu, ale asi 2 hodiny před tím přišli dva lidé, kteří se představili jako policisté, potvrdil jim, že schůzka má proběhnout a tito příslušníci Policie ČR byli přítomni celému jednání ohledně prodeje.

Jeho úkol spočíval v tom, že měl shlédnout nabízená díla a panu P. sdělit své stanovisko. Sdělil mu, že všechny obrazy jsou falzifikáty, že sice nesou motiv obrazu daného autora, ale že způsob malby, použití barev a snaha o patinování nebo pozměňování podoby těch obrazů jak z přední, tak zadní strany je natolik patrná, že se podle něj jedná o falzifikáty. Pan K., který byl iniciátorem a hlavním mluvčím jej začal zpochybňovat, urážet, na svých závěrech však setrval. Pak K. začal měnit nabídku v tom, že když jsou určité pochybnosti, tak původní ceny byly někde kolem 20 mil. za jeden obraz, snižoval tu cenu až někde kolem 4 nebo 2 mil. za jeden obraz, pan P. litoval, neboť je hravý člověk a zřejmě chtěl zjistit, jak půjdou s cenou dolů, a pak jim nakonec sdělil, že nemá zájem ani o jeden obraz. V závěru se představila policie a byl proveden zásah a obrazy byly zajištěny.

K dotazům předsedkyně senátu svědek uvedl, že u daných obrazů bylo na první pohled patrné, že se nejedná o originály, ale není možné dělat okamžité závěry, takže měl možnost je podrobně prozkoumat z přední i zadní strany a i v průběhu té debaty, kdy pan K. zpochybňoval jeho závěry, tak se k tomu vraceli, takže obrazy prohlížel zhruba 2 hodiny. Když poslouchal pana K. ve vztahu ke genezi obrazů, tak si uvědomil, že četl všechny knihy, které vyšly v českém prostředí o falzifikátorech a o falzech. Obvykle ty legendy spočívají v tom, že nějaký hrabě, nejlépe známého jména, se dostal do finančních problémů a dal k dispozici část obrazů do prodeje, a toto byla legenda pana K. a ta je právě uvedena v jednom příběhu knihy Padělatelé umění-umění padělatelů. Na jinou legendu si ve vztahu k daným obrazům nepamatuje. Předkládali i znalecké posudky, které pro něj znaleckými posudky nebyly, neboť jen popisovaly, že autor se narodil, studoval, žil a tvořil a v závěru nebylo napsáno - „toto posuzované dílo je originálním dílem Marca Chagalla“. Měli k dispozici

chemicko-technologické rozborů, které v podstatě také nic neříkaly, protože chemicko-technologický průzkum stanoví, že stáří barev je takové a takové, a že v té době se tyto pigmenty, které jsou použity na obraze používaly nebo nepoužívaly, ale metoda uhlíku C14 stanoví stáří v rozsahu desítek let, např. 20 let a jestliže jsou obrazy staré 70 let, tak to rozmezí je tak malé a ten závěr nemůže být až tak věrohodný.

Zásadní bývají v chemicko-technologickém průzkumu závěry, kdy je použit určitý pigment, který v té době se nemohl používat, protože se tato barva nevyráběla, ale nic takového tam nebylo.

Podle něj všechny obrazy byla nová malba, závěry jej vedly k tomu, že autorem všech obrazů bude pravděpodobně jedna dílna nebo jeden člověk, protože mají podobný rukopis. Přestože obrazy by měly vznikat na různých místech v různých obdobích, mají použitou stejnou barevnou škálu a stejné barvy, takže to musel tvořit jeden člověk a obrazy nejsou starší 10 let.

Obžalovaní nabízeli obrazy jako originály a originalitu dokazovali legendami a znaleckými posudky.

K. na něj působil jako velice sebevědomý člověk, který nedokázal přijmout porážku, jeho argumentace nebyla odborná, myslí si, že tomu absolutně nerozumí, jenom měl načtené a nastudované nějaké materiály.

Člověk, který se v daném prostředí nepohybuje, může pod tíhou argumentů jaké předložil především pan K., nabýt dojem, že by to mohl být originál, odborník by podle něj tento dojem nabýt nemohl.

Lenku S. nezná, jedná se o autorku někde z Plzně, to se dozvěděl z tisku. Policisty mu nebyly sděleny žádné konkrétní informace. Nevěděl dopředu, co bude nabízeno, jen, že je nabízen Kandinskij a až na místě se dověděl o dalších obrazech

Paní Eva R. je taková „obchodní cestující s obrazy“, která neustále nabízí obrazy různých autorů různým lidem, i jejich galerii nabídla několik obrazů, se svědkem ale nic nepořídila. Má dojem, že mu od R. v dané souvislosti přišly nějaké fotky mailem.

Panu P. neradí, zda má díla koupit či nikoli, pouze mu sdělil svůj názor ve vztahu k pravosti obrazů.

Pan Dvorský je mu znám jako znalec, který je hodně zpochybňovaný, v jednom televizním pořadu nastala situace, kdy mu u oběda předložili záměrně vytvořené falzum Josefa Lady. Jednalo se o kauzu Černé ovce a televize chtěla dokázat, že s falzy je to úplně v českém prostředí jednoduché. Ten příběh spočíval v tom, že oslovili výtvarníka, který před televizními kamerami vytvořil kresbu Josefa Lady, s tou kresbou šli za panem Dvorským někde do restaurace a ten při obědě si utřel pusou s tím, že „to je originál, to já vám napíšu“. Bylo tam, že za 2.000,-Kč jim napsal potom posudek o tom, že je to pravý Josef Lada a pokračovali do aukční síně Bismark, která je také zpochybňována v českém prostředí, a Bismark to vzal do prodeje. Tím televize dokázala, jak je to v českém prostředí snadné. Sám se s ním nikdy nesetkal. Ing. Š. nezná.

K dotazu přísedící svědek uvedl, že S. mu připadal jako takový pomocník K., k pokynu K. vyndal, předložil znalecké posudky, nijak výrazně se neangažoval.

K dotazu krajského státního zástupce svědek uvedl, že ani jeden obraz nacházející se v jednací síni není v původním rámu. Stáří se dá stanovit i u rámu, jeden z rámu je z 50.-60. let, ostatní jsou soudobé. Schopné padělatelské dílny to dělají tak, že koupí dobový levný obraz, odstraní malbu, ale zachovají veškerou špinu, zachovají původní rám, byť je otlučený, ten se neopravuje a jenom se odstraní malba. Když se dává nové plátno, tak se používají staré hřebíky, které vytáhnou z jiných

obrazů a patinuje se zadní strana, a to je patrné na všech obrazech. Velice oblíbená záležitost je, že se lepí nějaké nálepky, obvykle jsou to poštovní ceniny jako rekomando apod. a ona se pak strhne, aby to vypadalo, že tam byla nálepka nebo razítko nějaké galerie, ale protože je časem poškozeno, tak tím dokládají stáří a autentičnost. Vytváří se i umělým způsobem krakeláč, je to patrné u Kandinského, ten je namočený do slabého roztoku čaje a u pláten se pozměňuje podoba tím, že se používá jemný prach z vysavače, takové ty chuchvalce a tamponem nebo štětcem se to nanáší, ale zde mají špatné zkušenosti a nenanesli to pod napínací rám a každý obraz v průběhu doby se ušpiní i pod tím napínacím rámem, ale když se použije nové plátno a oni to jenom napatinují ve viditelných místech, tak i toto zkoumal. Největší nehoráznost byla u George Seurata, vůbec nepochopili smysl, protože Seurat byl významný impresionista nebo spíše už postimpresionista, který založil svou techniku na fyzikálním sčítání barev. On nemaloval v míchaných barvách např. okrové, oranžové, ale on používal pro vytvoření fialové barvy modrou tečku a vedle toho červenou tečku a oko při pohledu z větší vzdálenosti si to sečte a vzniká z toho fialový odstín. Seurat své obrazy maloval tak, že používal tečky a podle počtu teček různého odstínu mu vycházel potom ten daný odstín té barvy a tady jsou ty barvy míchané.

P. zná přes 20 let, není vyhraněný sběratel, rád nakupuje obrazy, které jsou levné, než je jejich reálná cena.

K dotazům obhájkyň JUDr. Žilkové svědek uvedl, že policie svůj pobyt na místě zdůvodnila tím, že tuto kauzu sledují již delší dobu, nebývá obvyklé, aby u takových schůzek byla přítomna policie. Neví zda policie vyslovila domněnku, že se má jednat o falza. Má za to, že padla nabídka na zpracování vlastního znaleckého posudku. Číslo na obraz Seurata se podle něj dostalo tak, aby odvedlo pozornost. Je velice málo autorů, kteří si vedli přesnou evidenci svých obrazů, a pokud si ji vedli, ani tato nebývá úplná.

K dotazům obhájkyň JUDr. Graňákové svědek uvedl, že K. i S. věděli, že P. bude mít odborníka, pan P. se nikdy nerozhoduje sám, byla to prvotní schůzka, kde byla předložena nabídka a pan P. se měl rozhodnout, zda o dané věci bude mít zájem nebo nebude. O nějakém konkrétním znalci, který by se měl vyjádřit k pravosti obrazů, se nejednalo.

Svědek ing. Jiří B. – příslušník Policie ČR, který se účastnil schůzky v galerii Chagall v Ostravě dne 24.9.2009, u hlavního líčení uvedl, že si již pro odstup času na podrobnosti nepamatuje, a dále k dotazům předsedkyně senátu uvedl, že si vzpomíná, že do galerie Chagall byli vysláni s kolegyní na základě dožádání Policie z Českých Budějovic, měli udělat nějaké opatření a zamezit prodeji falz obrazů za několik milionů. Vše bylo rychlé, ví, že byli u pana P., což je asi ředitel galerie, který potvrdil, že na základě emailů, které dostal od podezřelých, jde o falza, takže to podezření, které dostali, se potvrdilo od odborníka a domluvili se, že tam budou vystupovat s kolegyní jako zájemci s tím, že pokud by chtěli prodat tyto údajné falza, tak tomu zamezí.

Nejprve byli u pana P., aby si potvrdili o co jde, o lidech, kteří měli ty obrazy přivést, nevěděli skoro nic. V průběhu schůzky došlo k nabídnutí obrazů, jinak by nezasahovali, došlo k dohadování o ceně s nějakým sběratelem z Kopřivnice.

Pan K. k těm obrazům dával krásnou historii, že obrazy pocházejí někde z Ruska, že to tam našli někde, a že to jsou věci, které údajně nikdo nikdy neviděl. Neví, zda K. hovořil o tom kdo obrazy vlastní. Aktivnější byl pan K., bylo vidět, že je vzdělaný, umí mluvit, mělo to všechno hlavu a patu. K. průběžně oslovoval všechny, i je.

Myslí si, že potom ke konci jednání, kdy se začali bavit o ceně a oni v podstatě schůzku ukončili, tak potom P. potvrdil, že to jsou falza, ale už přesně neví. Neví, proč se schůzka měla odehrávat v Ostravě. Obrazy, které byly prezentovány byly zajištěny, myslí si, že je dotyční dobrovolně vydali.

K dotazům obhájkyň JUDr. Žilkové svědek uvedl, že nevěděli, o kolik obrazů či jaký druh se má jednat, ale po příchodu do galerie jim P. ukazoval fotky těch obrazů, které mu byly zaslány mailem. Prvotní informace, že by mělo jít o falza, vzešla z Českých Budějovic. Před schůzkou samotnou jim P. popisoval obrazy z fotek, nevěděli však co vytáhnou, takže čekali, jak se to bude vyvíjet.

P. je představil jako další zájemce tomu pánovi, neví, jak se jmenoval, oni souhlasili s jejich přítomností, obrazy byly prezentovány, počet již neví, bylo jich mezi 5 až 10, byly menší, nejednalo o nějaká velká plátna, myslí si, že všechny byly v rámech. K. ukazoval znalecké posudky, že se jedná o posudky renomovaných znalců, pan P. k tomu neřekl nic, asi je zřejmě znal. Myslí si, že ke každému obrazu byl posudek. Nevzpomíná si, že tam byla nabídka, aby si nechali udělat svoje vlastní posudky. Na závěr ten kupující řekl, že by to koupil i jako falza, že to někdo vytvořil, a je to pro něj originál, toto mu řekl soukromě, překvapilo jej to.

K dotazům obhájkyň JUDr. Graňákové svědek uvedl, že z jejich strany nebyl pořízen žádný odposlech, na schůzce šlo určitě o prodej, licitovali o ceně, byl tam rozdíl mezi představou pana K. a pana S. a tím kupujícím, v miliónech. Sám nepoznal zda se jedná o originály nebo padělky. Posudky vytáhli při prezentaci obrazů, zda je pan P. četl si nepamatuje. Jejich úloha spočívala v zamezení prodeje obrazů a jejich zajištění.

K dotazům obžalovaného svědek uvedl, že neví, zda tam byla nějaká hotovost, žádné finanční prostředky neviděl, ke konkrétnímu dojednání ceny došlo, jinak by nezasáhli.

Svědkyně ing. Katrin S. – příslušnice Policie ČR, která se účastnila schůzky v Galerii Chagall v Ostravě dne 24.9.2009, u hlavního líčení uvedla i k dotazům předsedkyně senátu, že ve vztahu ke schůzce v Galerii Chagall si pamatuje, že to bylo někdy v roce 2009, snad v září, kdy na součást policie II. oddělení obecné kriminality v Ostravě přišla žádost od kolegů z Českých Budějovic z obecné kriminality, že mají informaci, že má proběhnout v Galerii Chagall schůzka, které se má zúčastnit pan K., pan S., pan P., a že má v podstatě dojít k nabídce obrazů světových autorů přibližně v hodnotě 30 mil. Kč. Tyto informace byly kolegy zjištěny operativní cestou. Byla proto vyslána s kolegou B. do Galerie Chagall, u doktora P. ověřili, že schůzka má proběhnout, a že má jít o obrazy světových autorů Kandinského, Maleviče, Chagalla, ty ostatní si už nepamatuje. Bylo 5 nebo 6 obrazů. Schůzka proběhla odpoledne, zúčastnili se jí, byli tam pan K., S., P. a pan P., pánové obrazy vyložili do prostor galerie a pan K. ke každému obrazu říkal takovou delší legendu, že to má z nějaké šlechtické rodiny, že ty obrazy mají původ, a že to jsou zaručeně originální díla.

Pan P. chtěl ty obrazy koupit a požádal doktora P., protože je soudní znalec, zda by mohl shlédnout ty obrazy, a zda se jedná o originální díla nebo falza. Doktor P. se snad vyjádřil v tom smyslu, že si myslí, že to nejsou originální díla a doporučoval panu P., že on by obrazy nekoupil.

Pak šla nějaká polemika o ceně, za kolik že by to koupil, to možná předcházelo tomu, než se vyjádřil doktor P. V podstatě, když se pánové nějak chtěli dohodnout o koupi těch obrazů, tak kolega B. vyzval přítomné, že si myslí, že to jsou falza obrazů a zda by byli ochotni přijít podat vysvětlení, kde obrazy nabyli a bližší okolnosti ke koupi a držení těchto obrazů.

Pro sebe si vyhodnotila, že pokud by se jednalo o originály děl, nebyly by obrazy k prodeji nabízeny daným způsobem. Nepamatuje si, zda na schůzce padla informace, kdo je majitelem obrazů, myslí si, že K. jim sdělil, že S. financuje nabídku obrazů, tj. platí benzín, apod. a K. má na starosti prezentaci obrazů.

K dotazům obhájkyně JUDr. Žilkové svědkyně uvedla, že od kolegů z Českých Budějovic měli konkrétní informaci, že se má jednat o originální díla světových autorů v hodnotě 30 mil. Kč. Podle ní se doktor P. o dílech dopředu nijak nevyjadřoval, říkal, že se uvidí. Nepamatuje si ve kterém momentu zazněla nějaká pochybnost o originalitě obrazu. K. od začátku tvrdil, že to jsou originální díla světových autorů a má je z nějakých pozůstalostí z dávných šlechtických rodů, ke každému měl nějakou historii. Nepamatuje si, zda pan P. vyslovil v tuto chvíli nějaký konkrétní závěr k těm obrazům. Probíhal dialog mezi panem P. a buď panem K., S., je to dlouho už si to nepamatuje, nepamatuje si ani přesně ty částky, to vůbec. Neví, zda P. měl u sebe finanční prostředky na koupi obrazů. Neví, zda padla nabídka, že si kupující může nechat obrazy sám ověřit, ví, že tam byly nějaké znalecké posudky, podrobnosti si nepamatuje.

K dotazům obhájkyně JUDr. Graňákové svědkyně uvedla, že neví, zda P. byl s nějakým znaleckým posudkem seznámen. Neví, zda K. a S. vystupovali jako vlastníci obrazů nebo měli k obrazům k dispozici nějakou plnou moc. K panu P. jí bylo řečeno, že se jedná o movitého pána, který je ochoten investovat větší částky, takže na schůzku jel s tím, že si odveze např. 1-3 obrazy podle financí.

Sama určitě neumí poznat, zda se jednalo o padělky nebo originály, nepamatuje si, zda doktor P. na schůzce vyslovil nějaký konkrétní závěr.

K dotazům obžalovaného svědkyně uvedla, že k zákroku z jejich strany došlo po hodině nebo ¾ hodině, určitě to nebylo na začátku, ale moc si to již nepamatuje.

Svědék Vladimír F. k dotazům předsedkyně senátu uvedl, že obžalované S. a K. nezná, z osob, které jsou obžalovány u Krajského soudu Plzni zná jenom bývalého policistu K., pana J., S., S. nezná. S K. bydleli v jedné obci a chodili spolu do hospody. K. podepsal čestné prohlášení ve vztahu k obrazům, jedná se o čestné prohlášení založené na č.l. 940. Stvrdil jí prodej obrazů, které měla po léta uschované babička. Jednalo se o 6-8 obrazů. Co se týká kupní smlouvy ze dne 20.3.1993 (viz č.l. 939) a k dotazu, že se v ní jedná o daleko více obrazů než 6-8 uvedl, že tuto viděl až u policie.

Neví, odkud babička obrazy získala, její životní situace byla složitá, protože její manžel bojoval u SS, hrozil jí odsun, často se stěhovala z Čech, na Moravu, na Slovensko a zpět. Až po nějaké době, kdy se doba zklidnila, mu ukázala, že vlastní nějaké zlato, to jí pomáhal prodávat, a že má nějaké obrazy, ale kde to získala, se jí raději neptal. Babička byla potomkem rodu Slivarisch von Heldenburg. Babička měla dva manžely, jeden za války zmizel. Ten první manžel se jmenoval T. Nikdy od babičky neslyšel informaci, že by tento její první manžel sbíral obrazy.

Babička obrazy považovala za cenné, ale kde je schovávala neví. K. mu řekl, že koupil od babičky ty obrazy a on mu podepsal čestné prohlášení proto, že ví, že je měla, pak už je neměla a za nějaký čas umřela. Babička mu řekla před smrtí, že obrazy prodala K., ale sám neví, zda byly cenné nebo ne, neví vůbec, o jaké autory obrazů se jednalo.

K dotazu obhájkyně JUDr. Žilkové svědek uvedl, že si myslí, že na kupní smlouvě se podle písma jedná o věrohodný podpis jeho babičky.

U hlavního líčení konaného dne 10.9.2014, které bylo v souladu s ust. § 202 odst. 2, odst. 5 tr.ř. konáno v nepřítomnosti obžalovaných PhDr. Jiřího K. a Miroslava S. byla podle § 211 odst. 1 tr.ř. za souhlasu krajského státního zástupce a bez souhlasu obou obžalovaných čtena výpověď **svědka ing. Bohumila Š.** Tento postup byl možný z důvodu, že obžalovaní požádali o to, aby hlavní líčení bylo provedeno v jejich nepřítomnosti, v předvolání k hlavnímu líčení učiněném vzorem č. 5b byli výslovně poučeni o tom, že je možno v případě, že se k hlavnímu líčení nedostaví, číst protokoly o výsleších svědků dle § 211 odst. 1 tr.ř. i bez jejich souhlasu. Soud je totiž v takovémto případě oprávněn postupovat stejně, jako by se obžalovaný nedostavil k hlavnímu líčení bez řádné omluvy ve smyslu ust. § 202 odst. 3 tr.ř.

Svědék ing. Bohumil Š. v přípravném řízení uvedl, že je J. fyzik a chemik, má společnost Expertizní činnost a stanovování stáří předmětů se zabývá 30 let. Při stanovování zdůrazňuje možného stáří obrazu používá rentgenfluorescenční analýzu, kterou může bez porušení obrazu zjistit použité pigmenty barev. Na základě výsledku této analýzy pak je možné srovnáváním s databází verifikovaných obrazů možné získat možné období vzniku této malby. Při rozboru hraje důležitou roli i znalost doby používání jednotlivých pigmentů barev, které se v čase různě měnily. Současní malíři přirozeně neznají složení pigmentu na obrazech u starších mistrů, protože by museli tyto obrazy analyzovat. Proto při napodobování mohou vycházet z toho, že použijí pouze staré pigmenty barev, nikoliv novodobé, jejichž přítomnost by mohla výrazně omezit datum vzniku obrazu. Prakticky všechny pigmenty barev jsou běžně dostupné na trhu, tzn., že v prodejně sežene všechny pigmenty, které byly používány v požadovaném období. Od poloviny 19. století se přestalo používat pouze 5-6 historických pigmentů, protože je bylo možno nahradit novodobými chemickými postupy.

Vypracované znalecké zprávy se nezabývají určením autora, ani země původu, protože k tomu nejsou kvalifikované vědomosti znalce. Cílem jeho znaleckých posudků je možnost přibližného určení možného stáří díla.

Co se týká znaleckého posudku ve vztahu k obrazu „Hudební výjev“ od Chagalla, tento vypracoval na základě žádosti K. Obecně to probíhá tak, že zájemce mu zatelefonuje, domluví si s ním schůzku před svým bydlištěm, kam zájemce přijede autem, projednají požadavky na vypracování posudku, předá mu obraz, a pak si domluví datum a způsob vrácení obrazu, předání znaleckého posudku a uhrazení ceny za něj.

Pro obžalovaného K. k jeho žádosti v roce 2005 až 2006 vypracoval znalecký posudek na obraz Chagalla „Vesnický výjev“, kde určil možné stáří na rok 1900-1920, dále Abstraktní kompozice „Kvaš“ a Akvarel, tyto znalecké posudky vyhotovil v roce 2006. Na další tři obrazy si objednal znalecké posudky nějaký pan K., tento muž za ním přijel třikrát a odvolával se na pana K., objednal si znalecké posudky na díla – Schielle – Krumlov – pravděpodobná doba vzniku 1870-1920, Kandinskij – Kompozice a Chagall – Hudební výjev - pravděpodobná doba vzniku 1920-1930.

Dále svědek zdůraznil, že není soudním znalcem, ale je odborným znalcem s dostačující odbornou kvalifikací. Dále zdůraznil, že předmětem expertízy není verifikace autorství či jeho vyvrácení, získaná fakta mají sloužit jako podklad pro hodnocení kunsthistorikem.

U hlavního líčení konaného dne 24.6.2014, které bylo v souladu s ust. § 202 odst. 2, odst. 5 tr.ř. konáno v nepřítomnosti obžalovaného PhDr. Jiřího K. byla podle § 211 odst. 1 tr.ř. za souhlasu krajského státního zástupce, obžalovaného Miroslava

S. a bez souhlasu obžalovaného PhDr. Jiřího V. K. (tento postup byl možný z důvodu uvedeného již shora) čtena výpověď **svědkyně Šárky V.**

Tato svědkyně u hlavního líčení v původně vedené trestní věci uvedla, že (její výpověď z přípravného řízení je procesně nepoužitelná, neboť obhájkyň obžalovaných nebyla vyrozuměna o výsledku) se celkem jednalo o 4 obrazy, mezi nimi byly obrazy Suerata a Kirchnera, paní R. jí řekla, že má možnost přes někoho obrazy zprocesovat. Jedním z klientů svědkyně je pan V., který se zabývá prodejem obrazů, paní R. domluvila schůzku v advokátní kanceláři JUDr. V. Sešli se tam ona, paní R., JUDr. V., V., K. a S. V. se obrazy líbily, požadoval provenienci a potvrzení z Art Loss registru, oba obžalovaní s JUDr. V. slíbili zajištění těchto listin. Po delší době měli opět schůzku ve stejném složení, oni přinesli potvrzení z Loss Art registru, V. trval na provenienci, chtěl po nich nějaké chemické rozbory a rentgeny a podobné věci, začali se bavit, jak by se to udělalo s platbami apod., vypadalo to, že se jakoby nedomluví, tak se rozešli, a pak ji kontaktovala až policie.

K dotazům předsedy senátu svědkyně uvedla, že pan V. je kunsthistorik a sběratel umění, sbírá obrazy, nějakou dobu žil ve Švýcarsku, další obrazy, které jí R. nabídla byly od autorů Kandinskij a Malevič, o ceně se bavili až na setkání, na cenu si nepamatuje. Art Loss register je organizace, která se zabývá informacemi o všech dílech, zda nejsou kradené, ztracené, zda nepocházejí z majetku Židů, k Seuratovi byl Art Loss register v pořádku.

Dále svědkyně uvedla, že fotky obrazů V. určitě ukázala, projevil zájem hlavně o obraz Seurata, na schůzku přinesli obrazy obžalovaní. Ví, že říkali, že obrazy přivezli odněkud z Jižních Čech, od nějakého pána, který obrazy zdědil s tím, že od tohoto pána měli plnou moc, tu fyzicky neviděla. Ví, že pan V. požadoval provenienci, výpisy z Art Loss registru, nějaké rozbory a analýzy, proto se dohodli na druhé schůzce. Druhá schůzka proběhla někdy v létě v kanceláři realitní kanceláře společnosti Archa Architektore v budově Ligna ve stejném složení. Na schůzce si K. z počítače svědkyně vytiskl Art Loss registry, nevzpomíná se, zda to bylo na všechny čtyři obrazy, provenienci ani chemické rozbory neobdrželi. U policie jí byly ukázány z internetu vytisklé Art price, které si může obstarat každý. Z internetu Art Loss registr stáhnout nelze, ten vydává organizace a musí se za něj platit. Na schůzce K. a S. předkládali Art loss registr, který potvrzoval, že obrazy nejsou kradené, hledané a odcizené za 2. světové války. Z důvodu, že nebyla doložena provenience, tak se schůzka přerušila, už se o ničem nejednalo, pan V. ztratil zájem, od té doby se nikdo neozval. Pak se ještě kontaktovala jednou s paní R., ta jí sdělila, že JUDr. V. a jeho klientům se přístup V. nelíbí, a že jednání je skončeno, tuto skutečnost sdělila panu V., který na to reagoval tak, že chování prodávajících mu připadá přinejmenším zvláštní. S paní R. byla naposledy v telefonickém kontaktu v říjnu 2009.

K dotazům krajského státního zástupce svědkyně uvedla, že na schůzkách vesměs hovořil JUDr. V., který zastupoval obžalované a K. a S. spíše hovořili o obrazech.

K dotazům obhájkyň svědkyně uvedla, že si přesně nevybavuje, co k obrazům říkal S., všechno to bylo v rovině informativní, z jejich pohledu bylo účelem jednání získat co nejvíce informací o obrazech a následně dojít ke zdárnému konci obchodu, tzn. získat veškerou provenienci, rozbory, potvrzení, že je vše v pořádku, a teprve až ve chvíli, kdyby všechny tyto informace byly zajištěny, se mohlo přistoupit k obchodu. Co se týká reakcí V., tak ten se nikdy nevyjadřuje nějak nadšeně nebo konkrétně, primárně jej zajímal Seurat a Malevič, nepamatuje si, zda měl nějaké odborné dotazy, neboť nebyly hotovy žádné analýzy či rozbory, jen subjektivně, že se mu to líbí a chtěl další informace. Neví, co zamýšlel dále s obrazy dělat, líbilo se mu to, zajímá se

hlavně o Van Gogha. Neví, zda má pan V. vystudovanou kunsthistorii, myslela to tak, že je znalcem umění a těm věcem rozumí. Nevzpomíná si, zda jim sdělili, že případně znalecké posudky či analýzy nebo rozборы nechávají zpracovat. Na další jednání s paní R. si konkrétně nevzpomíná, vyšumělo to do ztracena, vzpomíná si, že R. řekli, že pokud požadované dokumenty nebudou, je další jednání úplně bezpředmětné. Ví, že pan V. komunikoval s panem V. i přímo, co si řekli, to neví. V. s ní o obrazech nehovořil. Na druhé schůzce JUDr. V. požadoval po V. údaje ke společnostem, která bude obrazy kupovat, tyto mu V. nesdělil s tím, že mu do tohoto nic není. V. chtěl vědět, zda v případě koupě bude obrazy kupovat pan V. jako fyzická osoba či je bude kupovat nějaká společnost, k tomu V. uvedl, že je to předčasné. Nevnímala, že by mezi V. a V. došlo k nějakému nedorozumění. Nevzpomíná si, zda do jednání nějakým způsobem zasahovala paní R.

Svědék JUDr. Jan V. využil v přípravném řízení svého práva a nevypovídal, když uvedl, že by musel být svými klienty, které zastupoval, tedy obžalovanými zproštěn mlčenlivosti. U hlavního líčení byla tato jeho výpověď čtena podle § 211 odst. 1 tr.ř.

Svědčyně Eva R. u hlavního líčení uvedla, že oba obžalované zná z Prahy, kdy nabízeli k prodeji obrazy, bylo to přes JUDr. V., který je zastupoval a schůzka byla v jeho kanceláři. Nepamatuje si o kolik obrazů se jednalo. Ona se prodejem obrazů nijak nezabývala, v té době se zabývala zprostředkováním normálního obchodu a prodejem nemovitostí. Má výtvarnou školu a restaurátorský kurz.

Obžalovaní přijeli, nabízeli obrazy, údajně měli plnou moc majitele, měli nějaké znalecké posudky, pak se schůzky účastnil znalec V. Obžalovaní zajistili výpisy z Art Loss Registru. Na základě této schůzky oslovila pana P., kterého znala ze svého působení v Ostravě, domluvila se schůzka v Ostravě, P. chtěl na ní mít Dr. P., toho taky znala z Ostravy, pánové nechtěli přijet do Prahy. Do Ostravy nejela, neví, jaké obžalovaní nabízeli obrazy, před schůzkou volala P., který jí řekl, že se mu to jeví, že obrazy nejsou v pořádku, K. se rozčiloval, volal P. i P., že si za tím, že obrazy jsou pravé stojí, nakonec do galerie Chagall jeli, tam byli zatčeni. Vůbec si nepamatuje o jaké obrazy se jednalo. Originalitou obrazů se nezabývala, není znalec, na to jsou speciální znalci. Jednou P. a P. v minulosti nabízela Muchu, nakonec se jeho majitel rozhodl, že ho neprodá. O původu obrazů nevěděla nic. Všechno se účastnila jen proto, že jí to zajímalo, byl to její koníček.

Následně byla podle § 211 odst. 3 písm. a) tr.ř. pro rozpory čtena výpověď svědkyně, kterou učinila v přípravném řízení (č.l. 347-354). Svědkyně v této navíc uvedla, že K. zná z advokátní kanceláře JUDr. V., kde se dne 24.6.2009 uskutečnila schůzka, kterou zprostředkovala paní V., jak se k tomu dostala svědkyně si již nepamatuje. Byl tam přítomen i S., kupující byl pan V., nabízely se obrazy Kirchner, Seurat, Vlaminck, Malevič, V. byl z obrazů nadšen, hlavně ze Seurata, který měl vzadu číslo a podle V. se podle čísla dala doložit jeho historie. V. požadoval výpisy z Art Loss Registru, a potom další doklady, a pak přestal komunikovat. Pak oslovila P., kterému nabídla čtyři obrazy plus Kandinského, P. poslala mail i s obrázky, vyjádřil se tak, že Kandinski vypadá reálně, zbytek jsou kopie.

Tuto výpověď svědkyně stvrdila jako pravdivou s tím, že V. vystupoval jako kupující, neví, zda V. byla nějakou odbornicí na obrazy. K. ani S. blíže neznala, neví, zda byli odborníci v oblasti určení pravosti obrazů, odkazovali se na odborné posudky. Znalce z dané oblasti zná, jedná se o Dvorského a Š., nezná je osobně.

U Krajského soudu v Plzni pod **sp.zn. 5T 2/2013** je vedena trestní věc **proti obžalovaným – Miroslavu S., Miloslavu J., Lence S., Pavlu K., Petru S. a Jiřímu K.**, týkající se obdobné trestné činnosti, tedy nabízení falz obrazů k prodeji či jejich prodej. V dané trestní věci byli proto vyjma Jiřího K., který již vypovídal, předvoláni obžalovaní jako svědkové, a to Miloslav J., Lenka S., Pavel K. a Petr S.

Svědék Miloslav J. nevyužil svého práva nevypovídat a u hlavního líčení uvedl, že obžalované K. a S. zná, setkal se s nimi asi třikrát v životě. S K. jej seznámil doktor R. a K. vystupoval jako osoba mající k dispozici nějaké obrazy, které je možno skoupit, obrazy asi nebyly jeho, ale měl k nim nějaký vztah, nějaké plné moci. Myslel si, že obrazy nejsou jeho, po jejich majiteli nepátral, neboť to ani nemělo cenu, věděl, že majitele mu K. nesdělí, protože by jej mohl obejít. Přesně neví o jaké obrazy a v jakém počtu se jednalo, později sepsali smlouvu u notáře, kdy na konci měli asi 400 obrazů, ale k tomu obchodu nikdy nedošlo, protože nedali dohromady peníze, těch 400 obrazů měla koupit švýcarská advokátní kancelář asi za 15 mil. Autorů tam bylo hodně, nejvíce Rusů – Chagall, Malevič, Ročenko, Popov, přesně je nezná. Myslí si, že nakonec převzal asi 30 obrazů, přesně neví, koupil je za asi 7,5 či 7,8 mil Kč, peníze předával Petru S. Obrazy uložil u sebe doma, chtěl je prodat, prodej se mu nezdařil. Ve vztahu k původu obrazů se snažil získat co nejvíce informací, k některým obrazům měl i znalecké posudky, tyto posudky prokazovaly pravost, prof. Dvorský CSc., který má certifikát pro Evropskou unii, v závěru posudku napsal, že autenticita obrazu je nezpochybnitelná. Neví, proč prof. Dvorský řekl, že nemá vůbec aprobaci na autenticitu, neboť na internetu si o něm všechno našel a má pocit, že jen málo lidí má takový kredit a vědomosti. Měl k dispozici i znalecké posudky od Dorothei Pechové, ty také byly v pořádku. Ve vztahu ke znaleckému posudku na obraz od Chagalla „Obchodník s dobyt看“, kde je vyloučen vznik obraz kolem roku 1914, neví o co se jedná.

Co se týká původu obrazů, to se nedalo dost dobře dohledat, neboť každý si svůj zdroj chránil. K. mu řekl, že pocházejí od rodiny Slivarichů von Heldenburg, dohledal si, že takoví lidé existovali. Cena obrazů – ne všech, byla stanovena ve znaleckém posudku pana Dvorského, k nabídce konečnému kupci nedošlo. O nabízení obrazů K. a S. v Ostravě se dověděl z médií, nic konkrétnějšího neví.

Sám si o nalezení tak rozsáhlé sbírky myslel, že je to možné, je přesvědčen, že se jedná o pravé obrazy, přičemž v této souvislosti poukázal na nedávný nález asi 1500 obrazů v Německu, 300 obrazů ve Vídni apod.

Pány K., K. poznal ve věznici, paní S. u soudu v Plzni, nikdy s ní nemluvil, a pana J. nezná, jen slyšel toto jméno.

Uváděné znalecké posudky dostal, neobstarával je. Požádal jen prostřednictvím prof. V. z Výzkumného textilního ústavu v Liberci profesora M. o uhlíkovou metodu, vše bylo v pořádku.

Na setkáních s K. a S. se bavili o obrazech, konkrétně o tom, že je chtějí koupit. K obrazům v jednacím síni uvedl, že si myslí, že je nikdy neviděl, snad jen jeden (Abstrakce od Kandinského), který označil za obraz Chagalla.

K dotazům obhájkyne JUDr. Jany Graňákové svědek uvedl, že Evu R. zná, jedná se o učitelku jeho dětí (bližšími následnými dotazy bylo zjištěno, že se nejedná o Evu R. vystupující v dané trestní věci, jde o pouhou shodu jmen), myslí si, že v době, kdy K. a S. nabízeli obrazy, musely již znalecké posudky být, protože R. o nich mluvil. Kdyby měl podezření, že obrazy nejsou pravé, tak by je přece nekoupil, je přesvědčen, že obrazy jsou pravé.

Svědkové Pavel K. a Lenka S. využili svého práva a vzhledem k jejich probíhajícímu trestnímu stíhání odmítli v postavení svědků vypovídat, přičemž soud tento jejich postoj musel respektovat.

Svědka Petr S. svého práva nevyužil a u hlavního líčení uvedl, že obžalovaného K. zná od roku 1997-1998, se S. se seznámil přes K. a zná jej od podpisu smlouvy, kterou uzavřelo asi 8 nebo 9 lidí, jedná se o smlouvu založenou ve spise na č.l. 947-955 a tato byla uzavřena dne 5.5.2007, to jej již znal. Sám je v souvislosti s uměleckými díly stíhán jako obžalovaný u Krajského soudu v Plzni, není mu zcela zřejmé, čeho se měl dopustit.

Co se týká původu obrazů, nebylo úplně zřejmé odkud pocházely, v době podpisu smlouvy nevěděl, kdo je vlastníkem obrazů, ve smlouvě vystupoval jako vlastník K. Mezi lidmi podepsanými na smlouvě vlastník nefiguruje, postupem doby se dověděl, že jejich majitelem byl pravděpodobně pan K. a pan K.

V roce 2005 byl osloven K., zda by nekoupil umělecká díla, stavěl se k tomu dosti skepticky, potom ale tři díla zaplatil, tam jaksi poprvé prostřednictvím K., i když ta věc byla nevyjasněná, jakou roli v tom K. a K. hrají. Díla mu prodali v roce 2006 za 500.000,- Kč, jednalo se o Vlamincka, Redona a Bracka. O původu obrazů mu bylo řečeno, že pocházejí z majetku šlechtického rodu Slivarich von Heldenburg. K. mu byla předložena historie rodu, fotografie, prohlášení F.

Co se týká původu ostatních děl, které byly předmětem již zmíněné mnohostranné smlouvy, tak, když smlouvu uzavřel, tak nevěděl, zda učinil správně, snažil se zjistit, zda je obraz pravý. Přes paní B. ověřoval pravost v Comitté Vlaminck, kde se velmi pejorativně vyjádřili k původu, že daný šlechtický rod není vůbec znám, proto se již dále po původu nepídil. Bylo pro něj rozhodující, že díla nejsou kradená, že nikde nefigurují. Dílo nebylo v Comitté Vlaminck zapsáno do katalogu z důvodu nejasného původu, bylo mu vráceno, tak pochopil, že proti pravosti nic nenamítají.

On sám o pravosti děl nepochyboval a nepochybuje. Posléze K. přišel s tím, že je potřeba koupit dalších 30 děl, ty potom koupili s J. a K. a ta tři původně svědkem koupená díla zahrnuli do celého celku. Provenience k těm 30 dílům zněla, že pocházejí od rodu Slivarich von Heldenburg, jemu díla prodával K., až posléze se dověděl, že patřila K. a K.

K. a S. v této akci neměli žádnou roli. Je možné, že mu K. sdělil nějakou mailovou adresu, na kterou mu přeposílal informace, K. byl počítačově negramotný.

Co se týká pana S., jedná se o čechošvýcara, který mu nabídl pomoc s prodejem obrazů, neboť v této oblasti svědek neměl žádné zkušenosti. S. si vyžádal podklady, dali mu ty, které měli. Ta skupinka z dané smlouvy svědka určila, aby mailová korespondence se S. probíhala přes mail svědka. S. požadoval provenienci a nějaký posudek.

Obchod se S. se podle něj neuskutečnil z důvodu, že pokud S. vůbec nějaké zájemce měl, tak po něm požadovali další podklady a možná tam padlo obvinění, že obrazy jsou kradené, takže pak se S. přestal komunikovat. Podklady, které S. předali, nestačily. Podle něj názor, že by obrazy byla falza, v rámci korespondence se S. nepadl.

Dále v Praze proběhla prezentace, které se účastnili oba dva obžalovaní, účastnil se jí L. a paní M. (správně G.). Na té schůzce byly prezentovány obrazy od Redona, Kandinského, Seurata, Noldeho. K Redonovi paní M. řekla, že je pravý, ale znehodnocený lepidlem, k ostatním obrazům se vyjadřovala velmi opatrně, pak byl závěr vyjádřen v mailu. Mail přeposílal K., neboť ten nebyl česky, a byl seznámem s tím, že má určité pochybnosti. Na té prezentaci se jednalo o obrazy, které koupil od

K., pak o obrazy F. a S. s K. prezentovali své obrazy, měli je podle něj ze stejného zdroje od K. a K.

Charakteristickou vlastností doktora K. bylo, že byl věčně bez peněz, strašlivým způsobem se zadlužoval a určitým způsobem dluh splácel tím, že zprostředkoval nákup těch obrazů jednak jemu, jednak F., přesvědčoval jej, aby je koupil, že jsou pravé, nicméně jej považuje za člověka, který se mimořádně orientoval v moderním umění.

Na pochybnosti o pravosti obrazů reagoval K. v jednom případě tak, že se stane, že se ve velké sbírce vyskytne kus od kusu falzum.

Dvorského zná, jedná se o znalce v oboru starožitnictví, píše se o něm v encyklopediích, obracel se na něj s žádostí o posouzení některých děl, Dvorský si dílo prohlédl, někdy si vyžádal chemicko-technologickou analýzu, zda použité materiály odpovídají, vystavil cenu a potvrdil autenticitu díla. Nezkoumal, zda má Dvorský aprobaci na autenticitu díla. Chtěl po něm i vyjádření k Picassovi, Dvorský mu řekl, že Picassovi nerozumí, přivedl někoho jiného, ten řekl, že určitě ne, pak se vyjadřoval i k jednomu Kandinskému, že určitě ne, řídil se závěry znalců.

Za všechna díla, o nichž hovořil, sám zaplatil již zmíněného půl milionu korun a J. zaplatil 4 mil. Kč.

Sám si o velikosti celé sbírky myslel to, že ten Heldenburg byl u nějakého zdroje, když se díla měla zničit, neboť se jednalo o obrazy z kategorie tzv. zvrhlého umění. Lenku S. nezná, jedná se o pouhou shodu jmen.

Svědék Libor J. uvedl, že S. nezná a K. viděl jednou v životě, kdy s ním jel do Švýcarska, jednalo se o ověření pravosti obrázku, přišli do kanceláře, K. to nějak nabízel, ten člověk zavrtěl hlavou a tím to skončilo, sám v tom nehrál žádnou roli, Proč s K. jel, byl tehdy spoluvlastníkem nějakých obrázků a zajímalo jej, zda existuje možnost ověřit jejich pravost. Soubor obrázků pořídil se S. v Plzni před deseti lety od K. a zaplatil za ně 4 mil. Kč. K. vystupoval jako majitel a o původu říkal, že pocházejí z rodu Slivarichů, ověřoval si tuto skutečnost a dospěl k závěru, že obrázky v jeho sbírce jsou pravé.

Obracel se na různé světové galerie, ví, že Comitté Vlaminck jeden z obrázků nezařadili do sbírky, pak mu přišlo vyjádření z institutu Klee a Nolde, že se jedná o padělky. S. s těmito výsledky seznámil. K. zná jako osobu, která vystupuje na dokumentu stvrzující skutečnost, že obrázky pocházejí ze šlechtického rodu Slivarich von Heldenburg.

Obrazy, které koupil považuje i nadále za pravé, negativní ohlasy z institutů, které je odmítly zařadit si vysvětlil tak, že nejsou ochotni rozšiřovat sbírky. Podle něj původ obrazu má význam. Cena všech obrazů byla přes 60 mil. Kč.

Dokazování bylo dále provedeno **znaleckým posudkem** Národní galerie v Praze z oboru ekonomiky, školství a kultura, odvětví oceňování děl malířských, umění výtvarné volné a výslechem jeho zpracovatelek Zory Grohmanové, Ivany Vernerové a PhDr. Olgy Uhrové a **doplňky tohoto znaleckého posudku**.

Ze znaleckého posudku Národní galerie v Praze z oboru ekonomiky, školství a kultura, odvětví oceňování děl malířských, umění výtvarné volné je zjištěno, že všechna předložená díla jsou falza. Ani jeden zkoumaný obraz není dílem zmiňovaných autorů. Pro dokonalé vyhodnocení a posouzení malířských technik chybí v České republice příslušná databáze evropských autorů, která je pouze sporadická a některé obrazy lze posuzovat jen na základě odborné literatury. Na

malbách většiny zkoumaných obrazů je nanesena umělá patina a pojidlo barev je voleno tak, aby nebylo možné realizovat standardní zkoušku jeho odolnosti v organických rozpouštědlech, která umožňuje rozpoznání stáří malby. Stupeň odolnosti malby také zkresluje povrchový nátěr šelakem nebo bílkovinou. Použití starých maleb a pláten, blintrámů a dobových ozdobných ráků je běžným trikem většiny padělatelů. Staré štítky a nálepky, které souvisí s původními obrazy a nehodí se, jsou pečlivě odstraněny nebo vymazány a dokládají podezřelou manipulaci s dílem. U zkoumaných obrazů – Chagall, Kandinskij, Vlaminck a Kirchner se jedná o dobře poučeného a výtvarně zručného falzifikátora, který je schopen napodobovat různé malíře a v jejich stylu namalovat nový obraz. Padělky Seurat, Schile (není předmětem řízení) a Malevič do této kategorie nespádají a jejich úroveň je podstatně nižší.

Vasilij Kandinskij (1866-1944) – Abstraktní kompozice:

- restaurátorská expertiza – Zora Grohmanová - pravděpodobně podle způsobu malby autora kolem roku 1919, akvarel a tuš na šedobéžově tónovaném papíře, rozměry 31,7x20,5 nerámováno, vlevo dole v rohu perem tuší „K 16“ a vpravo dole v rohu drobné razítko a pod ním škrtnutá číslice 1802, v UV světle svítí intenzivní luminiscence zinkové běloby. Závěr – falzum – papír postrádá znaky stáří a patiny.

- odborný posudek – PhDr. Olga Uhrová - kolem roku 1913 vytvořil Kandinskij obraz „Kompozice VII“ zastoupený ve sbírkách Treťjakovy galerie v Moskvě. V tomto a dalších abstraktních dílech malíř předvedl, že obraz může působit jako plocha a na ní se umělec projeví přímo fyzickými gesty, zaznamenanými pomocí tahů štětce a barev. K tomuto obrazu vzniklému v předválečném období vytvořil Kandinskij řadu přípravných prací provedených různými technikami. Předložený akvarel by měl zřejmě souviset s řadou studií k zmíněnému obrazu. Způsob malby však neodpovídá naléhavosti malířského přednesu, který umělec v těchto studiích předvedl. Dnes jsou tyto originální práce zastoupeny v soukromých i veřejných zahraničních sbírkách.

- laboratorní zpráva 10/20,

Marc Chagall (1887-1985) – Houslista („Hudební výjev“):

- restaurátorská expertiza – Zora Grohmanová - pravděpodobně podle způsobu malby autora kolem roku 1960, malba na tenké podlepené lepence, rozměr 41,5x32 cm, rozměr rámu 58x49 cm, vlevo dole bílou barvou štětcem „Marc Chagall“. Malba nemá podklad, není lakovaná a její povrch je suchý. Drobné pasty jsou místy prostoupeny jemnou krakeláží – zvláště běloby. Formát je po levé straně oříznutý. Na zadní straně je fragment papírového štítku s modrým rámečkem. V UV světle má malba světle růžovou luminiscenci – bílý šelak. Malba je částečně rozpustná vodou, jinde odolnost v organických rozpouštědlech vysoká. Závěr – falzum – pigmenty obsahují podezřelé množství balastu, nátěr bílým šelakem a obraz je složen z detailů převzatých ze známých Chagallových obrazů,

- odborný posudek – PhDr. Olga Uhrová – z fauvistických a kubistických východisek a ruského lidového umění vytvořil Chagall vlastní snový styl sugestivních a fantaskních obrazů založených na výrazových možnostech atmosféry. V předloženém obraze „Houslista“, který představuje v centru muže hrajícího na housle je motiv, který prochází celoživotní tvorbou Chagalla. V letech 1920-1921 vytvořil umělec slavný obraz „Zelený houslista“, kdy dával promlouvat svým zážitkům a snům. Předložený „Houslista“ má navodit oblíbená téma umělce a jeho malířské představitosti, jak již zmíněného houslistu, tak mladou dvojici či okřídleného pegase. Autorství malíře M. Chagalla u předloženého obrazu nelze potvrdit.

- laboratorní zpráva 10/21

Georges Seurat (1859-1891) – Sedící dívka:

- restaurátorská expertiza – Zora Grohmanová – detail sedící dívky převzatý ze známého Seuratova obrazu Nedělní odpoledne na „Ile de la Grande“ z roku 1888, malba na dřevěné, dubové masivní podložce, rozměr 24x15,7x1,1 cm a rozměr rámu 25,5x17,3x1,7 cm, v levém dolním rohu čárkovane tence hnědým okrem „Seurat“, obraz je malován pointilistickým způsobem a má světlý podklad. Barevná vrstva je složena z množství drobných tahů štětcem, které jsou nevysokými pastami. Malba byla vyčištěna a místy v jejím reliéfu zbyl zažloutlý lak. Na zadní straně obrazu, vlevo dole perem „K 09“. K obrázku přísluší úzký rám, na který přechází malba. Ta má ale černý podklad a jiný směr tahů štětce. Odolnost pojiva malby je vysoká. Závěr – falzum.

- odborný posudek – PhDr. Olga Uhrová – G. Seurat francouzský malíř a teoretik, zakladatel a po zevrubném vědeckém studiu nauky barev nejvýznamnější představitel „pointilismu“. V roce 1885 vytvořil obraz Nedělní odpoledne na Ile de la Grande. Na tomto ostrově pak pracoval na větší množství studií – kreseb, olejových skic – figur k tomuto významnému dílu. V tomto monumentálním obraze je prostor vyvážen postavami, které jsou seskupeny na vymezených místech a většinou pohlížejí doleva. Taková je i kompozice Sedící dívky na předloženém malém obraze. Studie však přesto postrádá přesvědčivost Seuratových děl. Po srovnání celkového provedení tohoto obrazu s jiným dílem G.Seurata zastoupeném v Národní galerii v Praze nelze potvrdit pravost předloženého obrazu.

- laboratorní zpráva 10/22

Kazimír Severinovič Malevič (1878-1935) – Portrét muže

- restaurátorská expertiza – Zora Grohmanová – malba na překližce, rozměr 42,7x32,2 cm, rozměr rámu 46x56 cm, v levém rohu dole černě štětcem „K.M.“ – malba má bílý podklad, je nanášena v silné vrstvě a má otevřenou krakeláž, která sleduje vertikální strukturu dřevěné podložky. Krakeláží je vidět spodní tmavou vrstvu malby. Při pravém okraji je lepenka zalepená přes hranu překližky a na ni je teprve nanášen bílý podklad. Na zadní straně obrazu jsou ve všech čtyřech rozích škrtnutá značení tužkou a uprostřed opět tužkou římská číslice IX. Ozdobný rám je přemalovaný, původně použitý na šířku a stopy po zalepení lepenkou v rámu nesouvisí s obrazem „Portrét muže“. Na RTG snímku jsou patrné vrstvy, které se liší od současné malby. Projevuje se struktura dřeva a krakeláž. Narůžovělá luminiscence v UV světle ukazuje na nátěr šelakem. Běloba má charakteristickou luminiscenci pro zinkovou bělobu. Odolnost pojiva barev je mladší 50 let. Závěr – falzum – nátěr šelakem, malba na starším obraze, vyšší rozpustnost ukazuje na mladší malbu.

- odborný posudek – PhDr. Olga Uhrová – ruský malíř a teoretik, jeden z nejvýznamnějších zakladatelů abstraktního umění, kolem roku 1914 vytvořil nefigurativní směr výtvarného umění nazvaný suprematismus, v obrazech pak užíval základní geometrické prvky a čisté barvy. Později maluje obrazy figurálních námětů s výraznou barevností – žlutých, červených, zelených a modrých tónů – k těmto pracem patří i „Ženský portrét“, který by mohl být dalším východiskem pro předložený obraz, kde jsou zařazeny charakteristické znaky, např. barevné členění v obraze i detaily. Předložený obraz však není jeho dílem, postrádá jeho silnou malířskou výpověď, jedná se o falzum.

- laboratorní zpráva 10/24

Maurice Vlaminck (1876-1958) – Krajina s domkem (Domky u jezera):

- restaurátorská expertiza – Zora Grohmanová - pravděpodobně podle způsobu malby autora kolem roku 1910-20, malba na plátně, rozměry 59,5x50 cm, rozměr rámu 64x74 cm, vlevo dole černou barvou štětcem „Vlaminck“, autorsky šepsované husté plátno jednou napnuté na klínovém blintrámu, ten je v rozích pravoúhle přeplátovaný

a klínky chybí. Na horní liště zůstala stopa po odstraněném štítku, bílý podklad se místy protlačil až na zadní stranu plátna. Malba je nanášena širokými a výraznými dělenými tahy štětcem. Ve struktuře barevné vrstvy a na přehybech přes rám je nanášena umělá patina. V UV světle na malbě narůžovělá luminiscence – pravděpodobně nátěr bílým šelakem. Na RTG snímku nejsou žádné autorské změny. Závěr – falzum – umělá patina, chybí černá štětcová kresba, podpis rukopisně neodpovídá Vlaminckovým signaturám.

- odborný posudek – PhDr. Olga Uhrová – tento francouzský malíř uplatňoval ve svých zátiších a krajinách i v pozdějších letech svá fauvistická východiska. V malířských kompozicích námětů krajin se velmi často objevují skupiny tří domů s přízračným odrazem na hladině jezera, kdy strany malby jsou vymezeny kmeny mohutných stromů. V předloženém obraze lze nalézt úsilí o kompoziční schéma děl Vlamincka, ale společně s nepřesvědčivou malířskou paletou nelze obraz označit za práci M.Vlamincka.

- laboratorní zpráva 10/25

Ernst Ludwig Kirchner – Jezero v lese:

- restaurátorská expertiza – Zora Grohmanová - pravděpodobně podle způsobu malby autora z 30. let 20.století, malba na plátně, rozměry 104x75 cm, rozměr rámu 113x83,5 cm, v levém horním rohu černou barvou štětcem „E.L.Kirchner“, malba na silném uhlíkatém plátně sepředeném z dvojitých nití je napnuta na klínovém blintrámu, v rozích pravouhle přeplátovaném, se středovou horizontální příčkou. Na příčkách jsou všechny štítky a nálepky pečlivě zbavené všech nápisů. Barevné vrstvy jsou pastózní, místy krakelované. Odlišné tahy štětcem se rýsují v postranním osvětlení. Zřejmě jsou záměrně předem nanášené, aby byla malba zajímavější. Na povrchu obrazu je nanášena umělá šedá patina – špína. Na RTG snímku je viditelná struktura plátna, krakeláž a odlišné spodní tahy štětce. V UV světle nejsou patrné opravy ani lakování. Pojidlo olej, bílkovina, nerozpustné. Závěr – falzum - umělá patina, netypická směs bělob.

- odborný posudek – PhDr. Olga Uhrová – malíř působil jako spoluzakladatel skupiny „Die Brücke“, stal se významným představitelem německého expresionismu. Tvořil především výjevy z velkoměstského života a expresionistické krajiny symbolického významu. V krajinných námětech redukuje přírodní tvary na podstatné a pracuje se sytou zářivou barevností, která je často ohraničena pevnou konturou. U předloženého obrazu nelze potvrdit autorství, obraz postrádá naléhavost a malířský přednes umělcových obrazů.

- laboratorní zpráva 10/26

Tento znalecký posudek byl dne 27.4.2010 (č.l. 104) **doplněn** o stanovení tržní hodnoty předložených obrazů se závěrem, že obrazy jsou z uměleckého a historického hlediska bezcenné. Stanovuje se pouze cena spotřebovaného materiálu, tj. jedno falzum cca 1.000,- Kč. Dále jsou uvedeny u všech předmětných obrazů orientační aukční ceny originálních děl daných autorů.

Další doplněk daného znaleckého posudku je ze dne 14.10.2014 (č.l. 909), z něhož vyplývá, že ve vztahu ke zkoumaným obrazům se jedná o novodobé padělky, které byly v Národní galerii v Praze a v kriminalistickém ústavu v Praze prověřovány všemi dostupnými chemickými a fyzikálními metodami, na základě získaných faktů bylo provedeno vyhodnocení, které jednoznačně potvrdilo, že všechny zkoumané malby jsou falza. Technologicky nelze nijak stanovit přesně vznik mladých padělků, neboť standardní zkouška, která spočívá v měření odolnosti stupně tuhnutí olejového

pojiva prováděná prostřednictvím určité směsi organických rozpouštědel, dokáže rozlišit stáří zkoumané malby v rozmezí ± 50 let.

K písemně zpracovanému znaleckému posudku a jeho prvnímu doplňku byly vyslechnuty **jeho zpracovatelky ak.mal. Zora Grohmanová, Ivana Vernerová a PhDr. Olga Uhrová**, a to u hlavního líčení konaného dne 5.3.2012 (v původní trestní věci) a jejich výpovědi byly podle § 211 odst. 5 tr.ř. u hlavního líčení konaného dne 24.6.2014 za souhlasu krajského státního zástupce a obžalovaného Miroslava S. (bez souhlasu PhDr. Jiřího K. – viz zdůvodnění shora) čteny.

Znalkyně Zora Grohmanová uvedla, že nejdříve obrazy putují k nim do restaurátorského ateliéru, kde je prohlédne, vždy se snaží použít veškeré přírodovědné metody, prohlédne celý obraz, všímá si nejen malby, ale i upevnění plátna, zda pod tou malbou stávající není malba jiná, což objasní rentgenový snímek, který se dělá z každého obrazu, a který vypovídá o spodních vrstvách, které se nachází pod malbou nebo zobrazuje rukopis ať už autora skutečného nebo falzifikátora. Následuje odebrání mikrovzorků, které předá jejich chemické laboratoři, kde kolegyně paní Vernerová udělá rozborů všech vrstev, tzn. podkladů, barevných vrstev, laků. Následně ona zkouší stáří malby standardním způsobem, tzn. podle stupně rozpustnosti, jak se barevná vrstva, pakliže obsahuje olej, rozpouští a tam jsou určité stupně, takže velmi rychle se odhalí malba, která je mladá. Prakticky desetiletí můžou odhadnout tímto způsobem. Potom následuje shrnutí veškerých poznatků, které získá.

Metodou ultrafialové luminiscence je možné zjistit, zda obraz byl restaurován, zda byl lakován, zda tam jsou nějaké přemalby, čím je oprava nebo zásahy mladší tím se zobrazují intenzivněji. Lakovou vrstvu malíři nepoužívají, nicméně falzifikátoři ten šelak velmi rádi používají, protože on blokuje standardní zkoušku rozpustnosti olejového pojidla, jakmile vidí narůžovělou luminiscenci ví, že obraz byl přelakován šelakovým lakem.

Dále jsou velmi důležité chemické rozborů pigmentů a podkladů, protože historie materiálů malířských je velmi dobře zmapována. Falzifikátoři se snaží do malby dostat všelijaká plniva, která by jim pomohla vytvořit nějakou zajímavější strukturu malby, takže do barev přidávají křídou, uhličitan hořečnatý nebo hlínky atd., baritovou bělobu, takže to je malířský materiál, který je tímto znehodnocen, a který významní malíři nepoužívají, jedná se o neprofesionální materiál.

Potom jsou důležitá pojiva, protože v dnešní době se už používají akryláty, disperze. Vše se skládá dohromady a poté, když se to vyhodnotí, tak poměrně dosti spolehlivě se ukáže, jestli obraz je falzem nebo je to originál.

Následně výsledek průzkumu dostane jejich historik umění, který udělá rešerši a zkoumá, zda by někde byl nějaký srovnávací materiál. Skutečně si myslí, že v Národní galerii se dělá maximum pro to, aby se dobrali pravdy a jelikož tato praxe probíhá už asi 20 let, tak mají už nějaké zkušenosti.

K dotazům předsedy senátu znalkyně uvedla, že všechny obrazy jsou falza. Polovina věcí má umělou patinu, která má simulovat stáří obrazu, plniva se vyskytují úplně všude. Někde je titanová běloba, kdy obraz je datován 1909 a použití titanové běloby se datuje až od 20.let. Dále zkoumají pravost signatury, padělatelé o tomto vědí, takže většinou to napíší nějakým materiálem, který se nedá smazat, např. tuší, která se nedá sejmout nebo když se to přelakuje nějakým šelakem nebo nějakou bílkovinou, což jsou soudobé disperze, tak také standardní zkouška, která se provádí směsí organických rozpouštědel takto nefunguje.

Falzifikátoři se inspirovali např. 2-3 obrazy a z toho nějaké detaily přeberou, trochu je přetransformují, složí je dohromady, takže vznikne nový obraz. Kdyby to byla kopie, tak to se dá snadno zjistit, ale tím, že je to takto poskládáno, tak se snaží napodobit i signatury, vzniká nový obraz ve stylu a v duchu toho autora, to je právě to klamání, nemá to ten náboj toho autora.

Co se týká znalce Jiřího Dvorského, tak tento se bohužel častěji mylí. To není první informace, že to bylo špatně.

K dotazům obhájkyně znalkyně uvedla, že existuje technika objektivního zkoumání papíru. V případě akvarelu Abstraktní kompozice od Kandinského to nezkoumali, protože ten papír prakticky vůbec nenese známky stáří. Chemicky se nechá papír analyzovat, takže jsou papíry historické, které jsou hadrové z textilních vláken nebo jsou dřevité nebo jsou umělé. Patina se dá zjistit kamerkou, zda se na tom papíře nachází nějaká nečistota. Akvarel patinu postrádá. V daném konkrétním případě se skutečnost, že příslušná databáze evropských autorů je sporadická nijak s ohledem na uvedené neprojevila.

Co se týká internetové domény Art price a co na této lze nalézt, tak se tam prodávají např. drobnosti od malíře Seurata. Je to úplně jiný rukopis, jiná barevnost a když vedle dáte tu „dámu“, tak i pouhý laik musí vidět, že zde něco nehraje, že je to prostě jiná ruka. Tím laikem myslím i osobu se základním vzděláním. Pakliže příslušný člověk nemá srovnání s tím, jak příslušný autor maloval, tak může naletět. Jsou kupci, kteří si ani neprolistují nějakou monografii toho autora, kterého chtějí koupit, ale pak se vyděsí, když to někdo vidí a řekne jim, že se jedná o falzum. To je ten laický přístup k těmto záležitostem naprosto riskantní. V databázi Art price jsou myslí si jenom aukce, které po světě probíhají.

S panem Š. se setkala osobně v jaderném ústavu, když tam působil jako fyzik, ale ta jeho matera byla taková, kdy on má nějakou neutronovou bombu, obraz prozáří a má směs všelijakých prvků a takovou metodou zvláštní, spíše náhodnou, dojde k nějakým závěrům, k nějakým pigmentům, které v posudku napíše do řady a není to přiřazeno k žádné vrstvě, takže to vůbec nesouvisí. Je tam jenom výčet těch barev. Pak někdy dělá také rentgeny, ale není schopen je vyhodnotit.

Znalkyně Ivana Vernerová uvedla, že v tomto souboru obrazů se po chemické stránce vyskytuje titanová běloba v období, kdy se ještě nemohla používat, jinak tam jsou ostatní pigmenty běžně v té době použitelné. U obrazů Abstraktní kompozice od Kandinského a Hudební výjev od Chagalla je určitě použita stejná modř. Ne že by nemohla v té době být, ale je trochu neobvyklé to, že plnivo má právě uhličitán vápenatý.

Užívají mikroskopickou a mikrochemickou techniku a potom přístrojové techniky – elektronovou prvkovou analýzu, a když je potřeba, poживa se také nechávají zpracovávat na dalším přístroji. V laboratoři dělají orientačně bílkoviny, oleje, šelak vidí na UV záření.

Dále se dělají rozbory papíru, ale je pravdou, že od roku 1860 se začal vyrábět papír továrně, datum je tam rozhodující. Přírodní papír se dělá dodnes, používá se pro svou velkou kvalitu na umělecká díla.

K dotazům obhájkyně znalkyně uvedla, že zná pana Š. již dlouho, pracoval v nějakém výzkumném ústavu, který se pak zprivatizoval, používá nějaký mobilní přístroj a nabízí, že z obrazů nedestruktivní metodou určí prvkové složení obrazu. Asi ten přístroj to umí, ale když on k tomu nemá další možnosti, když on např. udělá tu vrstvu, např. tam najde olovo, ale vůbec neví, ve které je to vrstvě, zda dole, nahoře, uprostřed. S touto metodou také pracují, ale na přístroji stabilním a daleko přesnějším

a dělají to tak, že mají vzorec obrazu, mají příčný řez, takže mají jednotlivé vrstvy a paprskem toho přístroje se nastaví do každé jednotlivé vrstvy, takže si mohou udělat rozbor anorganických pigmentů v každé vrstvě.

Znalkyně PhDr. Olga Uhrová uvedla, že je kurátorka zahraniční malby a byla v roce 2010 pověřena úkolem, aby se seznámila se souborem 7 obrazů a společně s paní Grohmanovou a paní Vernerovou obrazy studovala, seznamovala se s průběhem jejich poznání a výsledků. V Národní galerii pracuje 19 let, za tuto dobu měla možnost při své práci navštívit některé zahraniční výstavy a také studovat v knihovnách v Praze a ČR. Postupně se věnovala jednotlivým předloženým obrazům. Jedná se opravdu o velká jména, o obrazy, které jsou interpretací děl slavných malířů. Většinou jsou představeny obrazy, které jsou nějakým způsobem významné v rámci tvorby těch umělců.

Např. krajina malíře Schieleho, obraz se jmenuje Chalupy z roku 1914, tak Schiele právě kolem roku 1910 – 1911 pobýval v Krumlově a toto téma krajin a domů bylo pro něj velmi významné a on byl významným představitelem expresionismu společně s Kokoškou a ten malířský rukopis a ten přednes, který je možno vidět v obraze je naprosto vzdálen malířskému projevu Egona Schieleho, který přes určitou samozřejmě expresivitu používal podkresbu a jeho malba měla přesto určitou lehkost, kdežto zde ten obraz je vytvořen s takovými velmi těžkými tahy štětcem a věc opravdu není dílem Egona Schieleho. Malba ruského malíře Kazimíra Maleviče Podobizna muže, neodpovídá jeho tvorbě. Byl použit zřejmě, i podle výzkumu restaurátorského ateliéru, starší obraz, který má určitou patinu času a na to byl vytvořen tento nový portrét. Stejně tak je zářející obraz a to mám na mysli olej V. Kandinského, který by měl být někdy z období kolem roku 1909, kdy žil Kandinskij už v Mnichově a přesídlil do takového menšího místa, které se jmenuje Murnau a on v té době byl velice zaujat barvou, linií a hudbou. Vytvářel obrazy, protože stále nějakým způsobem reflektoval ty pocity ze svého mládí z Ruska a měl velmi rád témata jezdců, krajin a vytvořil právě řadu mimořádných obrazů, které v sobě nesou určitou stopu ruské secese, pohádkovost. Jeho obrazy z Murnau jsou na první pohled velmi snadné a jednoduché, ale v tom výsledku, který je předveden v tomto obraze, tento obraz ztrácí tu naléhavost a malířskost, mimořádnost té barevnosti Kandinského.

V době, kdy zkoumala dané obrazy měla možnost častěji navštěvovat sbírky Albertini ve Vídni, kde je slavná sbírka manželů B. a 4 obrazy Maleviče, Kandinského, Kirchnera a dalších malířů měli i možnost studovat a vidět v Praze v Národní galerii. K obrazu Seurata dále uvedla, že tento obraz, který se jmenuje Nedělní odpoledne nad Kranžatě, je to opravdu významný obraz ve sbírkách a institutu v Chicagu, měla možnost také při jedné své pracovní cestě vidět. Je rovněž vydána publikace, která se tomuto obrazu podrobně věnuje, v katalogu je také řada studií.

Její závěr je proto takový, že se nejedná o originální díla těchto autorů.

K dotazům předsedy senátu znalkyně uvedla, že znalec Jiří Dvorský se často mylí, nejedná se o první informaci, že to bylo špatně.

Dokazování bylo dále provedeno **listinnými důkazy**:

Svazek č. 1:

- **úředním záznamem** – č.l. 1 – ze dne 23.9.2009, něhož je zřejmé, že operativním šetřením bylo zjištěno, že Miroslav S. (představující se jako Jiří K.) má v galerii v Ostravě nacházející se na ulici Rapínova (správně Rapenova) 11 nabízet obrazy,

Miroslav S. je známý z operativního šetření pracovníků České Budějovice, má přijet s druhou dosud neustanovenou osobou,

- **usnesením - č.l. 3-4** – ze dne 25.9.2009, bylo jím zahájeno trestní stíhání obviněných PhDr. Jiřího V. K. a Miroslava S. pro spáchání pokusu podvodu podle § 8 odst. 1 k § 250 odst. 1, odst. 4 trestního zákona (*dále jen „tr.zák.“*) a toto bylo usnesením státního zástupce zrušeno ke stížnostem obou obžalovaných – **č.l. 5-14**,
- **usnesením – č.l. 15-18** - ze dne 7.10.2009, bylo jím zahájeno trestní stíhání obviněných PhDr. Jiřího V. K. a Miroslava S. pro spáchání pokusu podvodu podle § 8 odst. 1 k § 250 odst. 1, odst. 4 tr.zák. formou spolupachatelství, oba obžalovaní je převzali 7.10.2009, včetně stížností obou obžalovaných – **č.l. 19-24**,
- **záznamem – č.l. 25** – o tom, že proti obžalovanému Jiřímu K. bylo zahájeno řízení proti uprchlému,
- **opatřením – č.l. 26-27** – dne 4.1.2010 byl do řízení přibrán znalec, a to Národní galerie v Praze k podání znaleckého posudku z oboru ekonomika, školství, kultura, odvětví oceňování děl malířských, umění výtvarné volné,
- **předávacím protokolem – č.l. 105** – Národní galerie v Praze dne 30.4.2009 (správně zřejmě 30.4.2010) předala Policii ČR Ostrava 8 ks obrazů, které byly podrobeny znaleckému zkoumání, a které od této složky policie převzala dne 26.11.2009,
- **opatřením – č.l. 137** – ze dne 30.9.2009, kterým byl zamítnut návrh krajského státního zástupce na vydání k příkazu k domovní prohlídce včetně materiálu k opatření se vážících – **č.l. 107-136**,
- **protokoly o vydání věcí – č.l. 138-140, 147** – oba obžalovaní vydali obrazy a listiny uvedené v daných protokolech včetně listin – výpisů z Art Loss Registru vztahujících se k obrazům autorů – Kazimíra Maleviče, Georgese Seurata, Maurice de Vlamincka, Ernesta Ludwiga Kirchnera a znalecký posudek Dr. Jiřího Dvorského vztahující se k dílu Hudební výjev autora Marca Chagalla – hodnota 25 mil. Kč, podpůrných složek k jednotlivým obrazům, které tvoří přílohu spisu, a fotodokumentace – **č.l. 141-146, 148-158**,
- **předávací protokol – č.l. 159** – Národní galerii v Praze bylo dne 26.11.2009 předáno celkem 8 ks uměleckých děl,
- **protokolem o zadržení obžalovaného PhDr. Jiřího V. K. – č.l. 213-214** – obžalovaný byl zadržen dne 25.9.2009 v 00.50 hodin v Ostravě,
- **vazebními materiály ve vztahu k oběma obžalovaným – č.l. 225-227, 229, 230, 245-252, 257-258, 259-262** - protokoly o výsleších, příkazy k dodání do vazby, usnesení o vzetí do vazby, usnesení o propuštění z vazby včetně příkazů k propuštění z vazby – obžalovaní byli propuštěni z vazby dne 7.10.2009 a obžalovaný Jiří K. v listopadu 2009 odletěl do Kanady – **č.l. 211**,
- **usnesením - č.l. 228, 263** - Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 20.10.2009 zrušil usnesení Okresního soudu Ostravě ze dne 27.9.2009, č.j. 0 Nt 3253/2009-24, kterým byli oba obžalovaní vzati do vazby, a to z důvodu zrušení původního usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 25.9.2009,
- **protokolem o zadržení obžalovaného Miroslava S. – č.l. 231-232** – obžalovaný byl zadržen dne 24.9.2009 ve 23.15 hodin v Ostravě,
- **výpisem znaleckého deníku – č.l. 305-308** – znalce Jiřího Dvorského, z tohoto je zřejmé, že Jiří K. žádal znalce o posudek v roce 2006 celkem sedmkrát, zaplatil za ně třikrát 500,- Kč a čtyřikrát 300,- Kč, Miloslav S. jednou a zaplatil za něj 1.000,- Kč,
- **expertizou z materiálového průzkumu obrazu Hudební výjev – č.l. 359-368** – ing. Bohumila Š.,
- **přehledem významných expertíz, které dělal ing. Bohumil Š. – č.l. 368**

- **mailovou korespondencí – č.l. 373-376, 381-386,**
- **znaleckým posudkem o ceně obrazu – č.l. 387** – vypracovaný PhDr. Jiřím Dvorským ve vztahu k obrazu Vasilij Kandinskij – Abstraktní kompozice – hodnota 12 mil. USD,
- **úředním záznamem – č.l. 398** – zpracovaný policií ČR ve vztahu k informacím získaným PhDr. P. s tím, že jednotlivé zajištěné obrazy pravděpodobně pocházejí z padělatelské dílny jednoho autora, o čemž svědčí způsob nanášení pigmentů, překrývání barev, odstíny jednotlivých pigmentů barev apod.,

Svazek č. 2:

- **předáním věcí – č.l. 475** – Krajskému soudu v Ostravě byly vrchním komisařem KŘ Policie Msk Ostrava předány obrazy uvedené v tomto přípise,
- **listinami ze spisu Krajského soudu v Plzni sp.zn. 5T 2/2013 – č.l. 499-511, 514-521, 531-534** - protokol o výsledku svědka PhDr. Jiřího Dvorského, usnesení o zahájení trestního stíhání, usnesení ze dne 4.5.2011, kterým byl obžalovaný Miroslav S. propuštěn z vazby na svobodu (ve vazbě se nacházel od 14.9.2010 do 4.5.2011),
- **prohlášením vlastníka – č.l. 662-663,668-669** - prohlášení obžalovaného Miroslava S. - obě ze dne 20.7.2007 vztahující se k obrazu Abstraktní kompozice – rozměry 21,5 x 31 cm – autor Vasilij Vasiljevič Kandinskij, a ve vztahu k obrazu Abstraktní kompozice o rozměrech 34cm x 45 cm téhož autora, kterým prohlašuje, že je vlastníkem obou děl, která koupil jako autentická a zaplatil úplnou kupní cenu,
- **protokolem - č.l. 664** – ze dne 12.4.2012, podle kterého byl ÚOOZ Praha předán obraz – Abstraktní kompozice o rozměrech bez rámu - 34,5 cm x 47 cm, Kandinského,
- **sděleními obžalovaného PhDr. Jiřího V. K. – č.l. 690-694, 781-793**, k druhému přípisu přiložil kopii sdělení PRÁVU k rukám šéfredaktora ze dne 20.8.2013 – **č.l. 794-799**,
- **čestným prohlášením Jiřího K. – č.l. 748-750** – ze dne 19.2.2013 – z něhož toliko ve stručnosti vyplývá, že oba obžalované pověřil k prezentaci a vyhledávání zájemců o případnou koupi obrazů různých autorů, za tím účelem jim předal dané obrazy a zplnomocnění. O pravosti obrazů nepochyboval, neboť měl několik znaleckých posudků a souhlasil i s tím, aby si zájemce nechal obraz prozkoumat svým znalcem, je dodnes přesvědčen o tom, že díla jsou pravá, prohlašuje, že jednali čestně a nechtěli nikoho podvést,

Svazek č. 3:

- **příkazem k odposlechu – č.l. 890-892** – vydaným dne 22.12.2009 v trestní věci Krajského soudu v Plzni sp.zn. 5T 2/2013 ve vztahu k účastnickým stanicím užívaným Pavlem K., Lenkou S., Petrem S.,
  - **prodloužením odposlechu – č.l. 893-896** - ze dne 19.4.2010 v trestní věci Krajského soudu v Plzni sp.zn. 5T 2/2013 ve vztahu k účastnickým stanicím užívanými Pavlem K., Lenkou S., Petrem S., Miloslavem J., Jiřím K.,
- Dalšími listinami ze spisu Krajského soudu v Plzni sp.zn. 5T 2/2013:
- **kupní smlouvou – č.l. 939** – ze dne 20.3.1993 uzavřenou mezi prodávající Annou M., roz. S., a kupujícím Jiřím K. ohledně obrazů specifikovaných ve smlouvě v počtu 17 ks s dohodnutou cenou 11.000,- Kč za obraz na papíře a 7.000 Kč za olejomalbu s tím, že tyto obrazy pocházejí z pozůstalosti prvního manžela prodávající Františka T.,
  - **čestným prohlášením – č.l. 940** – ze dne 15.9.2010 – v českém a anglickém jazyce, kterým Vladimír F. potomek rodu Slivarich von Heldenburg potvrzuje na žádost Jiřího K., že sbírka moderních kreseb a obrazů se do držení Jiřího K. dostala tak, že mu byla v roce 1993 odprodána za dohodnutou cenu jeho babičkou Annou

Slivarichovou von Heldenburg. Sbíрка vznikala ve 20.-40.letech zásluhou jejího otce Karla Slivariche von Heldneburg a jejího manžela Karla T.,

- **legendou o původu obrazů – č.l. 942-943** – popisující způsob nabytí obrazů Karlem S., který je prodal státnímu občanu České republiky,

- **prohlášením – č.l. 944** – bez podpisu, ze dne 7.9.2005, vydané Jiřím K., že dne 7.9.2005 prodal Stanislavu K. sbírku moderních kreseb a obrazů z 20.-40. minulého století, která vznikla zásluhou Karla Slivariche von Heldenburg, jedná se o celkem 112 kusů, z toho 45 maleb a 67 kreseb. Sbíрка byla po celou dobu nesvobody uschována, a proto se nenachází v katalogích moderního umění – včetně **kupní smlouvy – č.l. 945-946**,

- **smlouvou o budoucí smlouvě kupní – č.l. 947-952** – ze dne 5.5.2007 uzavřenou mezi Jiří V. K. jako prodávajícím, a kupujícími – společnost Stein –Trade – kupující investor, a Petrem S., Miroslavem S., Oldřichem Ch., Martou J., Miloslavem R., Naděždou Ř. – ostatní kupující – předmětem smlouvy - soubor movitých věcí v celkovém počtu 400 ks za celkovou cenu 15 mil. Kč, včetně dalších ujednání ze dne 18.4.2007 – **č.l. 953-955**,

- **protokoly o odposleších - č.l. 992-1017** - ze dnů 27.4.- 6.5.2010 včetně CD, na nichž jsou zachyceny – označeny – Ateliér 06, Ateliér 01, Ateliér 11 - z nich je zřejmý telefonický kontakt v uvedených dnech mezi Miroslavem S. a Pavlem K., Jiřím K. a Pavlem K., Miroslavem S. a Jiřím K.,

- **příkazem k odposlechu – č.l. 1018-1021** – vydaným dne 14.1.2010 v trestní věci Krajského soudu v Plzni sp.zn. 5T 2/2013 ve vztahu k účastnickým stanicím užívaným Pavlem K.,

- **příkazem k odposlechu – č.l. 1022-1025** – vydaným dne 3.3.2010 v trestní věci Krajského soudu v Plzni sp.zn. 5T 2/2013 ve vztahu k účastnickým stanicím užívanými Miloslavem J. a Jiřím K.,

- **výpisy z evidence znalců a tlumočnicků – č.l. 1029-1031** - Bohumil Š. v dané evidenci není uveden a PhDr. Jiří Dvorský CSc. má uveden obor – ekonomika – ceny a odhady starožitností.

Dokazování bylo dále provedeno **přílohami**, které obsahují listiny, které jsou součástí **spisu Krajského soudu v Plzni sp.zn. 5T 2/2013**, který byl rovněž k důkazu čten. Z těchto listin zejména vyplývají následné skutečnosti:

Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni podala dne 29.4.2013 obžalobu sp.zn. 1 KZV 7/2010 na obžalované Pavla K., Lenku S., Miroslava S., Petra S., Miloslava J. a Jiřího K. pro spáchání

- **u Pavla K.** pokračujícího zvlášť závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku (*dále jen „TrZ“*), dílem dokonaného, dílem nedokonaného ve stadiu pokusu podle § 21 TrZ, kterého se měl dopustit jednáním popsáním pod body I. v období let 2003-2004, II. v červenci až září 2005, IV. v zimních a jarních měsících roku 2007, XI. 27.2.2010 a XIII. od začátku roku 2010 do 14.9.2010, a zvlášť závažného zločinu padělání a napodobení díla výtvarného umění podle § 271 odst.1, odst. 3 písm. b) TrZ, kterého se měl dopustit jednáním popsáním pod bodem XIV. v přesně nezjištěné době, nejdéle do 14.9.2010,

- **u Lenky S.** zvlášť závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) TrZ, kterého se měla dopustit jednáním popsáním pod bodem XIII. v době od začátku roku 2010 do 14.9.2010 a zvlášť závažného zločinu padělání a napodobení díla výtvarného umění podle § 271 odst.1, odst. 3 písm. b) TrZ, kterého se měla dopustit jednáním popsáním pod bodem XIV. v přesně nezjištěné době, nejdéle do 14.9.2010,

- u Miroslava S. pokračujícího zvlášť závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) TrZ, dílem dokonaného, dílem nedokonaného ve stadiu pokusu podle § 21 TrZ, kterého se měl dopustit jednáním popsáním pod body VI. v průběhu roku 2006, od počátku listopadu 2007 do konce dubna 2008, přičemž předmětem vytýkaného jednání je i obraz popsán pod bodem 2 rozsudku, XI. dne 27.2.2010,

- u Petra S. pokračujícího zvlášť závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) TrZ, dílem dokonaného, dílem nedokonaného ve stadiu pokusu podle § 21 TrZ, kterého se měl dopustit jednáním popsáním pod body V. v průběhu měsíců říjen až prosinec 2007, VI. v průběhu roku 2006, od počátku listopadu 2007 do konce dubna 2008, VII. v průběhu let 2007-2009, IX. v letech 2007-2009, X. v průběhu měsíce března 2010, XI. dne 27.2.2010,

- u Miloslava J. pokračujícího zvlášť závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) TrZ, dílem dokonaného, dílem nedokonaného ve stadiu pokusu podle § 21 TrZ, kterého se měl dopustit jednáním popsáním pod body VII. v průběhu let 2007-2009, VIII. v roce 2008, IX. v letech 2007-2009, X. v průběhu měsíce března 2010, XI. dne 27.2.2010, XII. V letech 2005-2006 a v době od 28.5.2010 do 14.9.2010,

- u Jiřího K. pokračujícího zvlášť závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) TrZ, dílem dokonaného, dílem nedokonaného ve stadiu pokusu podle § 21 TrZ, kterého se měl dopustit jednáním popsáním pod body I. v období let 2003-2004, II. v červenci až září 2005, III. v letech 2004-2006, IV. v zimních a jarních měsících roku 2007.

Podstatou jednání, které je obžalovaným kladeno za vinu, je jednak nabídka souboru děl neznámého původu, ač věděli, že předmětné kresby a malby byly vytvořeny nezjištěným autorem napodobujícím díla v obžalobě uvedených autorů a jednak, že společným jednáním Lenka S. a Pavel K. napodobili výtvarný projev autorů uvedených ve skutkových větech podané žaloby.

O dané obžalobě nebylo dosud soudem rozhodnuto, ve věci proběhla hlavní líčení, v rámci kterých byli vyslechnuti jednak obžalovaní a jednak svědkové.

Součástí spisového materiálu Krajského soudu v Plzni sp.zn. 5T 2/2013 je řada odposlechů tvořící rovněž přílohu spisu, protokoly o sledování zájmových osob, protokoly o domovních prohlídkách provedených u obžalovaných a svědka JUDr. H. Součástí spisu jsou rovněž kupní smlouvy – jejichž fotokopie se nacházejí ve spise na č.l. 939, 945-946, 947-955, čestné prohlášení Vladimíra F. na č.l. 940, čestné prohlášení Jiřího K. na č.l. 944. Ve spise se rovněž nachází znalecký posudek Národní galerie v Praze, který uzavírá, že veškeré obrazy, o které se v dané trestní věci jedná, jsou falza.

Součástí uvedeného spisu je rovněž rozsáhlá **mailová korespondence**, z níž pro danou trestní věc důležitá část je uvedena **v příloze**, jedná se zejména o mailovou korespondenci Petra S. s Tomášem S. z roku 2008 týkající se shánění potencionálních kupců panem S., přičemž je z nich mimo jiné patrné, že obchod se neuskutečnil z důvodu nedodání požadovaných listin, zejména týkající se provenience nabízených obrazů. Nabízen byl i obraz ve vlastnictví obžalovaného Miroslava S. – Abstraktní kompozice od Kandinského. Dále mailová korespondence proběhla mezi Petrem S. a J. S. a P. L. v roce 2007 - vztahuje se k dvěma obrazům Kandinského, o nichž P. L. o napsal, že nejsou originály od Kandinského. V této příloze se rovněž nacházejí svědecké výpovědi Pierre L., Tomáše S., Marie Christiane G.

Dokazování bylo provedeno i **průvodními složkami** tvořící přílohu spisu, vztahujícími se k jednotlivým obrazům. Jedná se o složky, které byly vydány v rámci

trestního řízení obžalovaným Miroslavem S. (viz č.l. 138-139), každá z nich je nadepsána jménem údajného autora, názvem díla, obsahuje vždy fotografickou dokumentaci, výpis z Art Loss Registru a některé z nich i znalecké posudky tak, jak je popsáno ve výrokové části rozsudku.

Proti uvedenému rozsudku krajského soudu byla podána odvolání oběma obžalovanými a zúčastněnou osobou Jiřím K.

Z podnětu odvolání obou obžalovaných a zúčastněné osoby Jiřího K. byl napadený rozsudek usnesením **Vrchního soudu v Olomouci** ze dne 25.2.2016, č.j. 4To 49/2015-1187, podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr.ř. **zrušen v celém rozsahu** a věc byla podle § 259 odst. 1 tr.ř. vrácena Krajskému soudu v Ostravě.

V odůvodnění uvedeného usnesení pak vrchní soud zejména uvedl, že pokud se týká řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nebyly zjištěny takové podstatné vady, jak má na mysli ust. § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř., tedy vady spočívající v porušení ustanovení jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby. Vrchní soud upozornil na určité procesní pochybení ve vztahu k zúčastněné osobě Jiřímu K., který v průběhu přípravného řízení uplatnil vlastnictví k obrazům, které byly napadeným rozsudkem ve smyslu ust. § 101 TrZ zabráněny. Upozornil na skutečnost, že zúčastněné osobě musí být dána možnost se k věci vyjádřit, může být přítomna při hlavním líčení a veřejném zasedání, může činit návrhy, může nahlížet do spisu a podávat opravné prostředky v případech stanovených trestním řádem. Orgány činné v trestním řízení jsou povinny zúčastněnou osobu o jejich právech poučit a umožnit jim jejich uplatnění.

Následně odvolací soud uvedl, že podaná odvolání jsou důvodná, byť do určité míry z jiných důvodů než v nich uvedených. Odvolací soud nezpochybnil skutkový závěr soudu prvního stupně spočívající v objektivní stránce posuzovaného jednání obou obžalovaných, tedy, že si opatřili nejméně šest obrazů majitelů Jiřího K. a Pavla K. údajně pocházející z tvorby světových malířů Marca Chagalla, Vasilije Kandinského, Ernesta Ludwiga Kirchnera, Maurice De Vlamincka, Georgese – Sierra Seurata a Kazimira Severinoviče Maleviče, jež byly opatřeny padělaným podpisem těchto světových malířů, přičemž po neúspěšném předchozím jednání s jiným zájemcem o koupi těchto obrazů v Praze, chtěli tyto padělané obrazy prodat jako originální díla oceněná v odpovídající tržní ceně a dostavili se dne 24.9.2009 v odpoledních hodinách do výstavní síni Galerie Chagall v Repinově ulici č. 16 v Ostravě-Přívoze na schůzku zprostředkovanou Evou R. s dalším zájemcem o koupi takových obrazů Karlem P., jemuž předložili a nabízeli tyto falza k prodeji. V tomto směru soud prvního stupně provedl podle § 2 odst. 5 tr.ř. veškeré důkazy potřebné k tomu, aby byl zjištěn skutkový stav věci o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro meritorní rozhodnutí. Podle názoru vrchního soudu rovněž nalézací soud pokud se jedná o objektivní stránku uvedeného jednání obou obžalovaných, hodnotil ve smyslu ust. § 2 odst. 6 tr.ř. provedené důkazy na základě uvážení všech okolností případu, a to jednoduše i v jejich souhrnu. Nevytrhával jednotlivé důkazy z kontextu provedeného dokazování a přihlížel k jejich vzájemným vazbám a souvislostem. Odůvodnění napadeného rozsudku stran skutkových zjištění pak odpovídá ust. § 125 tr.ř. Tato skutková zjištění nebyla také odvolacími námitkami obžalovaných v zásadě zpochybněna. Znaleckým posudkem Národní galerie v Praze z oboru ekonomiky, školství a kultura, odvětví oceňování děl malířských, umění výtvarné volné, bylo pak prokázáno, že všechna předložená díla jsou falza a ani jeden ze zkoumaných obrazů není dílem zmiňovaných mistrů. Odvolací soud nemá důvod jeho závěry zpochybnovat. Pokud tak ve svých odvolacích námitkách činí obžalovaný Jiří K., nebylo možno těmto námitkám přisvědčit.

Obhajoba a verze obou obžalovaných, tak jako i jejich odvolací námitky, spočívají především v jejich kategorickém tvrzení, že se jedná o originální malířská díla, která nabízeli k prodeji v rozhodné době Karlu P. a popírají, že věděli, že se jedná o falzifikáty a tyto chtěli v podvodném záměru prodat, popř., že mohli vědět, že se může jednat o falzifikáty a pro případ, že je nabídnou k prodeji či je prodají, byli srozuměni s tím, že se dopouštějí podvodného jednání. Mají tak zato, že jim nebyla prokázána subjektivní stránka žalovaného trestného činu podvodu, resp. jeho pokusu.

Okolnosti subjektivního charakteru lze zpravidla dokazovat jen nepřímo z okolností objektivní povahy, ze kterých se dá podle zásad správného myšlení usuzovat na vnitřní stav pachatele k porušení nebo ohrožení zájmů chráněných trestním zákonem. Z tohoto vyplývá, že v případě obžalovaných, kteří subjektivní stránku svého jednání zásadně popírají, je nutno tuto stránku zkoumat z jejich vnějších projevů, které naplňují znaky objektivní stránky posuzovaného trestného činu a z okolností objektivní povahy.

Soud prvního stupně ve svých závěrech o zavinění obžalovaných vycházel v podstatě pouze jen z obecných okolností, že oba obžalovaní měli dostatek indicií k pochybnostem o pravosti jimi nabízených uměleckých děl, aniž by uvedl, o které konkrétní indicie se jednalo, popř. od kterých lidí zabývajících se touto problematikou jenž vyjádřili či tlumočili minimálně pochybnost o pravosti obrazů, mohli vědět, že nabízené obrazy jsou padělky. Pokud nalézací soud v tomto směru zmiňuje jen jednu zkušenost s nabídkou obrazů v Praze, které se jim nepodařilo prodat, pak tato skutečnost neuvědomuje obžalované z toho, že věděli, že se jedná o padělky, ani, že by věděli, že se může jednat o padělky obrazů a pro tento případ s tím byli srozuměni, když příčinou neúspěchu v tomto případě nebylo to, že by vznikla pochybnost o pravosti nabízených obrazů, ale to, že nedoložili provenienci a chemické rozbor, jak o tom vypovídala svědkyně Šárka V. V tomto směru odvolací soud uzavřel, že další nabídky, které měli obžalovaní v minulosti realizovat nebyly provedeným dokazováním dosud objasněny, obžalovaní navíc disponovali posudky zaměřenými jednak na chemický rozbor zpracovanými ing. Bohumilem Š. a jednak posudky na ocenění zpracovanými PhDr. Jiřím Dvorským. U těchto posudků nebylo prokázáno, že by byly zmanipulované. Obžalovaným nelze přičítat k tíži a dovozovat jejich úmysl za skutečnosti, že svědek PhDr. Jiří Dvorský není znalcem, který by měl aprobaci na posouzení originality uměleckých děl, ale na jejich ocenění, byť tento svědek ve své výpovědi připustil, že stanovením hodnoty obrazu určitým způsobem dokladuje originalitu díla. Stejně tak nemůže jít k tíži obou obžalovaných a opírat závěr o jejich úmyslu ze skutečnosti, že ing. Bohumil Š. není soudním znalcem, neboť tento je pro laika odborníkem, který ve své svědecké výpovědi potvrdil, že je jaderný fyzik a chemik a má společnost na expertní činnost a stanovováním stáří obrazů se zabývá 30 let. Z těchto podkladů by se tak laik mohl v obecné rovině spolehnout na to, že se jedná o díla originální, pokud nebude prokázáno, že mezi laikem a zpracovatelem těchto posudků byla dohoda o jejich zmanipulování.

Soud prvního stupně jen z těchto skutečností dovodil závěr o postoji obžalovaných ve vztahu k tomu, zda se jedná o originály uměleckých děl či nikoli, za lhotejný, a to, že se jedná o takový typ lhotejnosti u obou pachatelů, který je výrazem jejich kladného vztahu k tomu, že nabízeli k prodeji obrazy, které nejsou originály a s odkazem, že bylo povinností obžalovaných si zjistit a osvojit dostupné informace, který takovýto druh obchodu doprovázejí. Jestliže si je neosvojili, ač tak byli povinni, mohli vědět, že se jedná o padělky a byli s tím srozuměni čímž byl vyjádřen u obou obžalovaných nepřímý úmysl.

Odvolací soud tak musel dát za pravdu obžalovanému S., že takováto povinnost nevyplývá z žádného právního předpisu.

Podle odvolacího soudu tak nebylo spolehlivě prokázáno, že by obžalovaní věděli, že se jedná o padělky a tyto chtěli prodat jako pravé ani, že by věděli, že se může jednat o padělky obrazů a pro tento případ s tím bylo srozuměni. Z provedeného dokazování je sice možno dovodit určitá podezření – zejména z kontextu všech okolností spočívajících v tom, že obžalovaní nabízeli obrazy neoficiální cestou mimo dražby a aukce, ne zcela ověřený původ děl, znalecký posudek Dvorského vytvořený pouze k ceně děl a zejména z probíhajícího trestního řízení v Plzni, že obžalovaní mohli mít povědomost o tom, že jsou obrazy falza, a že tedy mohli jednat v podvodném úmyslu, toto podezření však není možné na základě dosud provedeného dokazování přetavit v závěr splňující zásadu objektivní pravdy ovládající trestní řízení podle § 2 odst. 5 tr.ř.

V tomto směru není možné odhlédnout od skutečnosti, že daná věc má hlubší souvislost s věcí vedenou u Krajského soudu v Plzni a i s ohledem na tuto skutečnost, kdy dosud provedeným dokazováním nebyla bez důvodných pochybností u obžalovaných prokázána subjektivní stránka žalovaného podvodného jednání uložil vrchní soud nalézacímu soudu dokazování doplnit, a to:

- výslechem svědků Mgr. Stanislava K., Oldřicha Ch., JUDr. Vladimíra Ř., Tomáše S., Piera L., Marie Christiane G.,
- doplnit dokazování kopiemi protokolů k domovním prohlídkám u obžalovaného Miroslava S., Pavla K., Lenky S.,
- znaleckými posudky založenými ve spisovém materiálu plzeňského krajského soudu.

Po takto doplněném dokazování bylo nalézacímu soudu uloženo, aby se opětovně vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, kdy v případě opětovného uznání obžalovaných vinnými z vytykaného jednání bude muset soud v popisu skutku vyjádřit všechny znaky skutkové podstaty tohoto pokusu zločinu, neboť dosavadní popis skutku uvedený v napadeném rozsudku je nedostatečný.

Krajský soud po zrušení původního rozhodnutí nařídil hlavní líčení na 4.-5.10.2016, toto nebylo konáno z důvodu, že obžalovaný Jiří K. podal návrh na delegaci věci k jinému krajskému soudu a o této žádosti Nejvyšší soud ČR rozhodl usnesením ze dne 19.10.2016 tak, že se věc Krajskému soudu v Ostravě neodnímá (viz usnesení č.l. 1273-1275).

Následně soud nařídil hlavní líčení na 22.-23.2.2017, které se nekonalo z důvodu nepřítomnosti obžalovaného Jiřího K., který vyslovil neochotu se k hlavnímu líčení dostavit a nesouhlasil s konáním hlavního líčení v jeho nepřítomnosti. Totožná situace se opakovala ve vztahu k hlavnímu líčení nařízenému na 25.4.2017. Soud s odůvodněním založeným na č.l. 1327 (toto bylo zasláno obž. Jiřímu K.), a které konstatoval i v průběhu hlavního líčení konaného dne 22.2.2017 (viz č.l. 1311-1312) nevyhověl žádosti obž. Jiřího K. o konání hlavního líčení formou videokonference a zahájil ve věci řízení proti obžalovanému Jiřímu K. jako proti uprchlému, neboť dospěl k závěru, že obžalovaný Jiří K. je pro soud nekontaktní a nedostupný. Soud uzavřel, že obžalovaný se vyhýbá trestnímu řízení pobytem v cizině, nehodlá se k nařízeným hlavním líčením dostavit, svou účast podmiňuje provedením důkazů. K této skutečnosti soud uvádí, že v souladu se soudní judikaturou vytvořenou Nejvyšším soudem ČR i Ústavním soudem a ustálenou soudní praxí není soud povinen provádět každý důkaz, který je některou ze stran trestního řízení navržen, je však povinen, pokud navržený důkaz neprovede, v rámci meritorního rozhodnutí tento svůj postup

řádně odůvodnit. Jako důvodný důvod nevyhodnotil soud ani blíže nespecifikovanou obavu obžalovaného o jeho život a fyzickou bezpečnost na území ČR s tím, že mezi práva obžalovaných – obecně, nepatří jakékoliv podmiňování si konání hlavního líčení. Soud uzavřel, že podmínky pro zahájení řízení proti obžalovanému Jiřímu K. jako proti uprchlému jsou splněny, neboť obžalovaný se trestnímu řízení vyhýbá (blíže viz usnesení č.l. 1355-1359). Na obžalovaného byl rovněž vydán příkaz k zatčení (č.l. 1361-1365), a to dne 10.5.2017, který nebyl realizován.

Obžalovaný Miroslav S. se k věci vyjádřil formou přípisu založeného na č.l. 1328-1333, který byl u hlavního líčení čten. V něm zejména poukázal na trestní řízení, které je proti němu vedeno u Krajského soudu v Plzni s tím, že soud se dosud nelyžoval s určením místa, kde k žalovanému skutku došlo. Zopakoval, že se necítí býti vinen ze spáchání jednání, které je mu kladeno za vinu, jeho úmysly byly zcela čisté, jen se snažil uplatnit dané obrazy na trhu a pro tento účel se společně s K. obrátil na odborníky. Každý měl právo se svobodně rozhodnout a dostal dostatek času, aby si obrazy prohlédl a měl možnost si nechat udělat odborný posudek. Následně se vyjádřil k osobě Dr. P., který podle něj není žádný odborník a prezentoval toliko svůj subjektivní názor. Stále je přesvědčen o tom, že zabavené obrazy jsou v pořádku. Ing. Bohumil Š. měl potřebnou kvalifikaci, aby se vyjádřil k určení vzniku a stáří obrazů, stejně je pro něj dostatečnou kapacitou PhDr. Dvorský. Naopak znalecký posudek Národní galerie považuje za takový, který by nemohl být uplatněn v zahraničí.

Navrhl, aby byl proveden důkaz výsledkem policisty, který vydal rozkaz zasahujícím policistům, případně vyslechnut agent nebo oznamovatel. Podle něj není důležité prokázat pravost či nepravost obrazů, ale zda měli úmysl někoho podvést a tento úmysl dokázat. Dále požádal o opětovný výslech PhDr. P. a všech 8 zasahujících policistů. Má za to, že s ohledem na značně složitou a komplikovanou důkazní situaci a dosud provedené dokazování nemá být proti němu nadále vedeno trestní stíhání.

Obžalovaný PhDr. Jiří K. zaslal soudu přípisy, které byly u hlavního líčení čteny a z nichž nevyplývají žádné právně relevantní ani k věci nové skutečnosti (viz č.l. 1216-1221, 1295-1299, 1371-1376, 1397-1398).

K věci se formou přípisu vyjádřil rovněž **Jiří K.** jako zúčastněná osoba (č.l. 1287-1291), který byl rovněž u hlavního líčení čten. V rámci tohoto přípisu vyjádřil zejména svůj nesouhlas se závěry znaleckého posudku Národní galerie v Praze a navrhl opětovný výslech pracovníků této Národní galerie. Dále poukázal na to, že nebyli vyslechnuti klíčoví svědci, a to informátor a řídicí orgán ve vztahu ke schůzce konané v Ostravě. Vyjádřil názor, že na této schůzce byli obžalovaní zadrženi a obžalováni bez důkazů. Uvedl, že předmětné obrazy, které byly zajištěny jsou jeho majetkem a žádá jejich vydání. Poukázal na to, že případným zájemcům nikdo nebránil v tom, aby si nechali obrazy sami znalecky ohodnotit. Obrazy, které byly prezentovány v galerii Chagall v Ostravě v žádném případě nelze spojovat s obrazy, které byly zajištěny v atelieru a byly zhotovovány na zakázku pro zahraničního zájemce ze SRN.

Následně soud provedl dokazování **výpověďmi svědků JUDr. Oldřicha Ch., Vladimíra Ř., čtením protokolů o provedených domovních prohlídkách** ve věci Krajského soudu v Plzni sp.zn. 5T 2/2013 provedených dne 14.9. a 15.9.2010 u Lenky S., 14.9.2010 u Pavla K., 14.9.2010 u Miroslava J., dne 14.9.2010 u Petra S., dne

14.9.2010 u Miroslava S. Rovněž jako listinné důkazy četl **znalecké posudky** z oboru kriminalistiky odvětví fyzikální chemie a chemie, technické zkoumání dokladů a písemností, z oboru písmoznalectví – odvětví ruční písmo, z oboru strojírenství, odvětví technická diagnostika, znalecký posudek z oboru výtvarné umění volně zpracovaný Národní galerií. Písemnosti tvoří samostatnou přílohu spisu.

Svědék JUDr. Oldřich Ch. uvedl, že z několika schůzek zná pana K., kterého ale od těch schůzek 10 let neviděl a v jednací síni poznává pana S. Viděl je schůzkách v roce 2007, přesně si to už nepamatuje. Zná je v souvislosti, že existovala nějaká skupina osob, kdy do kanceláře je přivedl doktor Ř. s tím, že se jednalo o nějaké obrazy. Není žádný znalec umění, nerozumí tomu, ale spíše šlo o to, že kdyby šlo o nějakou koupi obrazů a podařilo se ty obrazy získat, tak šlo víceméně o právní servis, který by se k tomu dělal. U těch 3-4 schůzek byla mezi nimi spousta dohadování a bylo to o tom je získat. Nepamatuje si kdo z nich měl jakou pozici, protože jej to moc nezajímalo, ale neustále se dohadovali o tom, že je potřeba udělat znalecké posudky, protože se mělo jednat o vzácné obrazy. Bylo tam nějaké dohadování, že někdo kdo ty obrazy měl mít k dispozici, tak je nějak nechtěl vydat nebo je chtěl zaplatit, ale už si to nepamatuje. Nikdo z nich nevypadal jako člověk, který by chtěl udělat nějaký podvod. Potom to šlo do ztracena, takže už za ním nechodili. V té skupině lidí byl pan J., doktor Ř., K. tam býval. Jeho úkolem mělo být do budoucna zajistit právní servis v případě koupě.

Sám do toho dal asi 100.000 Kč, potom přinesl nějakou smlouvu, takže v té smlouvě je podepsán, oni hovořili pořád o nějakém starém pánovi a potom ty peníze potřebovali na to, že by se udělaly znalecké posudky na tu pravost. Peníze si vyřídil s panem doktorem, protože to byl jejich vztah. Není nějak poškozen. Jednání na něj působila absolutně v pohodě.

Jednou byl v Jižních Čechách, byl to nějaký statek a to snad bylo tak, že to bylo jenom zapůjčeno, aby se někdo podíval, jak to je. Fyzicky tam ta díla byla, už neví kolik, ale bylo jich dost.

Nezná Pavla K., Lenku S., Petra S. ani Jiřího K. V minulosti se neúčastnil takového obchodu s uměleckými díly. Obžalované před tím neznal.

Všichni 4 se bavili na jedné straně, že je chtějí koupit. Ví, že těch obrazů bylo více, ale počet neví. O tom umění něco věděli a bylo to vidět, to bylo reálné jednání. Že by byla nějaká konečná cena, za kolik, tak to tam nikdy nepadlo, protože oni se bavili o tom znaleckém posudku. Na něj to působilo tak, že někdo někde má obrazy, ale oni pořád chtěli vědět co to je. Neumí rozdělit kdo z nich jim tu informaci dával, kdo z nich to byl.

Na statku v Jižních Čechách bylo možná 10 obrazů, snad tam byl i pan S., jej to moc nezajímalo, tak tomu nevěnoval příliš pozornost.

Svědék Vladimír Ř. uvedl, že v roce 2007 jej pan europoslanec R. požádal o setkání v jeho pracovně a na tom jednání byl přítomen pan K. Předmětem toho jednání podle pana R. bylo, aby svědek posoudil relevantnost obchodního případu a týkalo se to prodeje sbírky v rozsahu 400 – 900 ks obrazů, údajně originálů rusko-židovských malířů Chagall, Kandinský apod. Setkání bylo v lednu nebo únoru v roce 2007 v pracovně pana R. Z tohoto okruhu podnikání s uměleckými díly neměl žádné zkušenosti, byl požádán z hlediska jeho manažerských zkušeností, aby posoudil relevantnost případného obchodu.

Udělal to na něj velký dojem, protože pan K. mluvil naprosto zasvěceně, mluvil o tom, že je to sbírka, která má certifikáty, znal curriculum vitae všech autorů, velmi

zasvěceně hovořil jak o autorech, tak o jednotlivých dílech vždy s akcentem na pravost a solidnost těch obrazů. Měl k tomu i příběh, že se jedná o nějakého sedláka z pohraničí, který tu sbírku snad po dobu okupace, tak se o ní staral, působil na něj velmi fundovaně a velmi sofistikovaně jak ohledně autorů, tak ohledně sbírky a jednotlivých kusů.

Svěděk dostal za úkol, aby posoudil relevantnost a sehnal investora, investora našel, pana K., advokáta ze Švýcarska, připravil smlouvu o prodeji té sbírky, přičemž tam byly 2 takové právní pojistky. První byla, že musí být znalecký posudek od renomovaných znalců a druhá byla plná moc od majitele, protože pan K. říkal, že on zastupuje majitele, že ten majitel nechce jít na veřejnost, že dal panu K. plnou moc, a protože nebyl posudek, na který se složili po 50.000 ještě s kolegy, a nebyla ani ta plná moc, tak ta smlouva v podstatě pozbyla platnosti. To bylo v lednu až květnu 2007.

K. nedodání listin zdůvodňoval - výmluvy a výmluvy, které s kolegou Ch. tolerovali 3 měsíce a potom ten obchodní případ skončil. Nedokázal racionálně říct, proč nebyl předložen posudek nebo proč nepředložil plnou moc.

Svědkovsko počáteční nadšení se vytrácelo a skončilo v podstatě fiaskem s tím, že končí, protože nedokážete splnit nejzákladnější podmínky kontraktu.

Někdy v březnu jeli někam do Jižních Čech na nějaký statek a myslí si, že tam občerstvení podával pan S. a v takovém obýváku nebo takové hale tam bylo asi 10 ks vystavených a ten investor se rozplýval nadšením, jaká jsou to krásná díla, ví, že mluvil, že je tam Chagall, Kandinský.

Těch 400 děl originálů mělo být za 12 – 15 mil., podle něj to bylo minimum, hodnota ani těch rámců, ale vzhledem k vynaloženým nákladům a event. budoucímu výnosu, to byl zajímavý obchodní případ. Sám si to vysvětloval tak, že je to „ujetina“

Kolega K. měl kontakty na výbor posuzování originálu Chagalla, to je nějaký tříčlenný výbor, kde údajně má zasedat i nějaká praneteř pana Chagalla a měl to být výbor v Paříži, který dává posudky a pan K. je informoval, že pokud je pochybnost o pravosti tak ten výbor okamžitě podává trestní oznámení a má právo na zničení toho obrazu. K. zdůvodňoval cenu okamžitou potřebu peněz pro toho majitele, pro toho sedláka. Měl to být nějaký kočí toho původního majitele a dokonce říkal i jméno. Neslyšel nic takového, že by snad obrazy měly pocházet od Rusů, kteří se museli odtud vystěhovat v 90. letech. Vždy to bylo, že to bylo zabráno 1917 revolucí, že to bylo dáno do státních galerií, že tam všude je nějaký znak originality a majetku těch ruských galerií. To všechno říkal pan K., to už říkal na tom prvním jednání. Nedovede posoudit roli S., viděl jej dvakrát na statku, podle něj hrál jen nějakou sborovou roli. Z jednání nenabyl dojmu, že se jedná o falzifikáty, že se nejedná o originály a že se chystá nějaký podvod. Pana K. s obž. K. seznámil on. JUDr. Ch. v tom měl takovou roli, že se znají velice dlouho, a že z toho možná bude dobrý obchodní případ, možná složitější. Asi 2krát s ním konzultoval obsah smlouvy, kterou připravil.

Jednání vyšla do ztracena. Posudky na obrazy měl zajistit doktor K., ale k tomu potřeboval jednu z těch podmínek. Jedna z těch podmínek pro ten výbor bylo dodání curriculum vitae toho obrazu a strana prodávající měla dodat životopis toho obrazu a to nedodala, takže nebyla splněna ani podstatná náležitost předání ke zkoumání. Zájem koupit obrazy měl K. nebo jeho investor.

Celá akce byl „úlet“ z jeho manažerské činnosti, vykládal si nízkou cenu tím, že je v nějaké finanční tísní, že je to hodně obrazů, že tam hraje i prvek diskontu, ale 3 měsíce a skončilo to. K. několikrát říkal, že se musí pracovat rychle, že jsou zájemci z Německa, to padlo několikrát. Konkrétně zmiňoval nějakého německého sběratele, ale nedokáže to identifikovat.

Pavla K., Lenku S. nezná, Petra S. zná, toho měl pan K. jako odborného poradce přes umění, pak už se neviděli. On obrazy neprezentoval, spíše říkal, že je to hezké. Miroslava J. zná, to byl jeden z účastníků a ten neprezentoval, ale pak se dozvěděl, že snad pokračoval v nějaké trestné činnosti. Jiřího K. nezná.

K. ani S. neukázali zplnomocnění, ze kterého by vyplývalo, že jsou oprávněni prezentovat tyto obrazy. K. nevystupoval jako majitel těch obrazů, vystupoval jako zástupce majitele. K. říkal, že majitel nepřijde, a že bude podepisovat on na základě plné moci.

Z protokolů o provedených domovních prohlídkách soud zjistil:

- provedené u Lenky S. – na adrese xxx - zajištěny malířské potřeby, předlohy s různými motivy, 2 ks obrazů - bez signatury, na adrese xxx – optická média, počítač, USB disky listy s různými motivy, obrazy cca 29 ks bez signatury, malířské potřeby, mobilní telefon aj.
- provedené u Pavla K. - obrazy cca 33 ks s signaturami různých umělců, podmalby na skle, malířské potřeby aj.
- provedené u Miroslava J. – cca 25 ks obrazů s různými signaturami, listiny, finanční prostředky, kresby aj.
- provedené u Petra S. – obrazy, pasparty, grafiky v celkovém počtu cca 26 ks, prohlášení vlastníka k obrazu Abstraktní kompozice vystavená Miroslavem S., mobilní telefon aj.
- provedené u Miroslava S. – potvrzení o převzetí dvou obrazů Filly ke komisnímu prodeji, finanční prostředky, smlouva o obstarání prodeje uzavřená mezi S. a Janem Ch., plná moc mezi nimi, mobilní telefony, 17 ks fotografií dokumentujících obrazy se signaturami Kandinski, Klee aj

Ze znaleckých posudků soud zjistil:

- ***z oboru kriminalistiky odvětví fyzikální chemie a chemie, technické zkoumání dokladů a písemností, z oboru písmoznalectví – odvětví ruční písmo, z oboru strojírenství, odvětví technická diagnostika*** - ke zkoumání byly předloženy obrazy zajištěné u domovních prohlídek u Miloslava J., srovnávací materiál – obrazy vytvořené Lenkou S. – 1 ks vydaný Miroslavem S., další nalezené u domovních prohlídek u Pavla K. a Lenky S. – ze závěrů je mj zřejmé jaké typy barev byly při malbě používány, zjištění byla velmi variabilní, v některých vzorcích byla nalezena titanová běloba, která není relevantní pro obrazy přelomu 19.-20. století (netýká se obrazu vydaného obž. S.), podpisy Vlaminck – podpisy nepravé vytvořené jednou osobou.
- ***znalecký posudek z oboru výtvarné umění volné zpracovaný Národní galerií*** - ke zkoumání byly předloženy obrazy vydané svědky se signaturami – Modigliani, Nolde, Klee, Kirchner se závěrem, že veškeré předložené obrazy – celkem 28 obrazů, jsou novodobá falza – s poznámkou, že v roce 2010 Národní galerie v Praze vypracovávala restaurátorskou expertízu na sérii obrazů pro PČR Ostrava – jedna z maleb označená jako Marc Chagall, ve vztahu k níž bylo konstatováno, že se jedná o falzum, lze po zkoumání sérii k nyní zkoumaným padělkům přiřadit, rovněž v sérii z roku 2010 zkoumaný Kirchner – Jezero v lese, má blízko ke stopě označené v tomto posudku č. 13b.

Krajskému soud bylo dále uloženo, aby dokazování doplnil mj výsledky svědků:

- **Mgr. Stanislav K.** – důkaz výpovědí tohoto svědka nebylo možno provést z důvodu, že svědek se na soudu známé adrese nezdržuje (z této byl předvolán i ke Krajskému

soudu v Plzni, jiná známa není – viz sdělení č.l. 1525), předvolání k hlavnímu líčení se mu nepodařilo doručit ani přes PČR, která sdělila, že na svědka je Městským soudem v Praze pod sp.zn. 10T 7/2011 vydán příkaz k dodání do výkonu trestu – viz č.l. 1285. Tento příkaz k dodání do výkonu trestu odnětí svobody nebyl dosud realizován – č.l. 1326, 1381, 1535, 1562. Ve vazbě, ve výkonu trestu či v zabezpečovací detenci se svědek nenachází (č.l. 1534). Účast svědka u hlavního líčení tak nebylo možno zajistit.

- **Tomáš S.** – svědek se omluvil z účasti u hlavního líčení konaného dne 22.2.2017 a požádal o provedení jeho výslechu formou videokonference (č.l. 1301). Švýcarsko bylo požádáno o provedení výslechu svědka formou videokonference v rámci právní pomoci (viz č.l. 1402, 1416, 1422-1423, 1459-1460, 1463-1464). S ohledem na požadavky Švýcarska k provedení tohoto úkonu jejichž splnění je časově i obsahově náročné byl svědek opětovně požádán, aby se dostavil ke zdejšímu soudu s tím, že veškeré náklady s tím spojené mu budou uhrazeny (č.l. 1465). Se svědkem byla následně vedena e-mailová komunikace – viz č.l. 1496, z níž vyplynulo, že svědek často cestuje a nachází se mimo Evropu, na celou záležitost si již pro krátkost jednání a odstup času nepamatuje, a z uvedených důvodů se k soudu do Ostravy nedostaví a nebude se účastnit ani videokonference ve Švýcarsku. Svědek je pro zdejší soud nedostupný, k hlavnímu líčení jej nelze předvést či jinak zajistit jeho účast, a proto důkaz výslechem tohoto svědka soud nemohl realizovat.

- **Marie Christiane G.** – svědkyně na soudu známé adrese předvolání k hlavnímu líčení nepřevzala (č.l. 1421), z přípisu Krajského soudu v Plzni (č.l. 1525) bylo zjištěno, že se přes opakovaná dožádání svědkyni nepodařilo předvolat. Svědkyni nelze k hlavnímu líčení předvést či jinak zajistit její účast, a proto důkaz výslechem této svědkyně soud nemohl realizovat.

- **Pierre L.** – svědek na soudu známé adrese – xxx předvolání k hlavnímu líčení nepřevzal (č.l. 1394), předvolání nebylo svědkovi doručeno na další zjištěnou adresu ani přes PČR, která sdělila, že se svědek na uvedené adrese již 5 let nezdržuje a jiný jeho pobyt nebyl zjištěn (viz č.l. 1443). Svědek neprochází Centrální evidencí obyvatel (č.l. 1446), ze sdělení Krajského soudu v Plzni (č.l. 1525) jiný pobyt svědka zjištěn nebyl. Svědka nelze k hlavnímu líčení předvést či jinak zajistit jeho účast, a proto důkaz výslechem tohoto svědka soud nemohl realizovat.

Od výslechu shora uvedených svědků bylo z důvodu nemožnosti provést důkaz jejich výslechem upuštěno.

V rámci nového řízení byly stranami **navrhovány důkazy**, a to:

- obžalovaným Miroslavem S. – výslech obž. K., výslech policisty, který vydal rozkaz zasahujícím policistům, výslech 8 zasahujících policistů a opětovný výslech PhDr. P.
- zúčastněnou osobu – Jiřím K. - opětovný výslech pracovníků Národní galerie, výslech informátora řídicího orgánů, výslech nadřízených zasahujících policistů.

Návrhy na doplnění dokazování byly soudem zamítnuty, a to z důvodu, že osobní účast obž. Jiřího K. se soudu nepodařilo zajistit. Ve vztahu k ostatním důkazním návrhům lze konstatovat, že tyto se vztahují k objektivní stránce protiprávního jednání, které je obžalovaným kladeno za vinu. Dokazování ve vztahu k objektivní stránce protiprávního jednání bylo vrchním soudem ve zrušujícím rozhodnutí shledáno úplným a vrchní soud neměl v tomto směru k závěrům učiněným nalézacím soudem žádné připomínky. Z tohoto důvodu bylo dokazování v tomto

směru shledáno nadbytečným a návrhy na doplnění dokazování byly soudem zamítnuty.

Krajský soud považuje provedené dokazování učiněné před vyhlášením prvního rozhodnutí ve věci a doplněné v intencích rozhodnutí odvolacího soudu za úplné natolik, že na jeho základě mohlo být o podané obžalobě rozhodnuto tak, jak to má na mysli ust. § 2 odst. 5 tr.ř. Provedené důkazy pak krajský soud v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr.ř. hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

K již v původním rozhodnutí učiněným skutkovým závěrům ve vztahu k objektivní stránce protiprávního jednání, které bylo obžalovaným kladeno za vinu, a které odvolací soud nezpochybnil s tím, že skutkový děj byl v tomto směru náležitě objasněn a dokazování, které bylo v tomto směru učiněno bylo shledáno úplným soud rekapituluje:

Dne 24.9.2009 proběhla v Ostravě v galerii Chagall schůzka, které se zúčastnili oba obžalovaní, Karel P., jeho syn Richard P., majitel této galerie PhDr. Petr P. Schůzku zprostředkovala Eva R., jak sama potvrdila. Dané schůzky se účastnili i příslušníci Policie ČR, Katrin S. a Jiří B., a to na základě žádosti Policie České Budějovice. V rámci této schůzky byla obžalovanými nabízena Karlu P. ke koupi předmětná umělecká díla. Prezentaci vedl obžalovaný Jiří K., který se dle výpovědi svědka Karla P. vyjadřoval velmi fundovaně, přičemž byl zmíněn i původ děl jak vyplývá z výpovědí všech zúčastněných.

Svěddek Karel P. potvrdil, že účelem schůzky byl nákup obrazů, přičemž zaplacení kupní ceny bylo z jeho strany podmíněno certifikátem o pravosti. Cena, jak vyplývá z výpovědi svědka Karla P., Petra P. a mailů zasílaných oběma Evou R., byla stanovena 4 mil. Kč za každý obraz, u Chagalla se jednalo o 20 mil. Kč, což obžalovaný Miroslav S. potvrdil. Listiny, které měli obžalovaní u sebe, a které na schůzce předložili, kdy se jednalo o znalecké posudky osob, které Petr P. znal, pro začátek Karlu P. stačily. Obrazy se mu líbily, ne všechny, asi jenom 5, za které byl ochoten zaplatit 20 milionů za předpokladu dodání certifikátu o pravosti, falza by nekoupil. Petr P. podle něj v podstatě neřekl že obrazy jsou falza, vyslovil závěr, a to ke konci schůzky, že se mu to nezdá, odůvodňoval to bělobami, svědek sám je v tomto směru laik, je pouze sběratel, pokud potřebuje odborné posouzení obrací se vesměs na Dr. P. Ve vztahu k pravosti obrazů probíhala mezi obžalovaným Jiřím K. a Dr. P. živá debata, každý si obhajoval svůj názor.

Obžalovaný Miroslav S. uvedl, že vlastníkem předmětných obrazů byl Jiří K. a pan K., od Jiřího K. obdrželi společně s Jiřím K. prohlášení, že jej mohou zastupovat při shánění potencionálních kupců. Jiří K. jim předal předmětné obrazy s tím, že jsou pravé a dal jim k tomu i posudky. Jeden z nabízených obrazů, a to Abstraktní kompozice od Kandinského byla majetkem obž. Miroslava S., který jej koupil na popud Jiřího K., který jej ujistil, že obraz má určitě cenu, od K. za 100 000 Kč. Posudky, které od K. obdrželi byli od ing. Š. o němž si na internetu ověřil, že dělá chemické rozbory, a od Dr. Dvorského k němuž zjistil, že je znalec z oboru ceny, jejich závěrům věřil. Ve vztahu ke znaleckým posudkům ing. Š. a PhDr. Dvorského vyslovil totožné závěry i obžalovaný Jiří K. v rámci svých prohlášení, znalcům věřil a je přesvědčen, že obrazy jsou pravé na čemž společně s obžalovaným Miroslavem S. setrvali po celou dobu trestního řízení a vyslovili závěr, že jsou dones přesvědčeni o tom, že obrazy jsou pravé. Obžalovaný Miroslav S. rovněž uvedl, že se společně s Jiřím K. účastnil obdobných schůzek jako v Ostravě asi v 6 nebo 7-mi případech, přičemž ani na jedné

z nich nikdy ze strany potencionálních zájemců nezaznělo, že by obrazy byly falešné. Toto sdělení obžalovaného není žádným z provedených důkazů vyvráceno, a to ani výpověďmi nově slyšených svědků JUDr. Oldřicha Ch. a Vladimíra Ř.

Oba obžalovaní rovněž ve shodě uvedli, že se nijak nebránili tomu, aby si případný zájemce, v daném případě konkrétně Karel P., nechal obrazy ohodnotit vlastním znalcem či znalci.

Oběma obžalovanými uvedená sdělení ve vztahu k majiteli obrazů a znaleckým posudkům deklarujícím jejich pravost pak korespondují s informacemi, které ve vztahu k těmto skutečnostem sdělil Jiří K. v postavení svědka. Ten uvedl, že obrazy v počtu cca 200 ks koupil společně s K. od Rusů v roce 1993, je přesvědčen o tom, že obrazy jsou pravé, k některým z nich nechali udělat znalecké posudky. Nicméně jejich vypracování bylo drahé a postupem doby je začal považovat za zbytečné z důvodu, že případní zájemci si chtěli nechat udělat své posudky. Závěrům znaleckých posudků neměl důvod nevěřit. Obžalovaným dal dobrozdání, že obrazy mohou nabízet k prodeji s tím, že pokud by měli zájemce, tak on sám do jednání vstoupí a dohodne se cena a způsob platby. Znalecké posudky z obou oborů byly konkrétně vypracovány k obrazu Marca Chagalla – Hudební výjev, a znalecký posudek ing. Š. byl vypracován k obrazu Abstraktní kompozice od Vasilije Kandinského. Jejich vypracování potvrdili i uvedení znalci, PhDr. Jiří Dvorský potvrdil, že obž. Miroslav S. jej v této souvislosti oslovil asi 4-5x a obžalovaný Jiří K. asi 10x, celkem se jednalo asi o 20 posudků. Z jeho znaleckého deníku je pak zjištěno, že Jiří K. žádal znalce o znalecký posudek v roce 2006 7x a obž. Miroslav S. v tomto roce jednou. Znalec ing. Bohumil Š. potvrdil, že na základě objednávky obž. Jiřího K. vypracoval tři znalecké posudky a další tři vypracovával na základě objednávky Jiřího K.

Ve vztahu k uvedenému lze tak uzavřít, že **obžalovaní Miroslav S. a Jiří K.** dne 24.9.2009 v Ostravě v galerii Chagall nabízeli k prodeji předmětné obrazy, které vlastnil svědek Jiří K. a Pavel K., který odmítl v postavení svědka v dané věci vypovídat, a obžalovaný Miroslav S. (jeden kus – pocházející od K. – tohoto nebylo možné vyslechnout jako svědka), a to zájemci Karlu P. Obžalovaní byli svědkem Jiřím K. k této činnosti – tedy nabízení obrazů, které vlastní, zmocnění, jak Jiří K. potvrdil a jak tato skutečnost rovněž vyplývá z čestného prohlášení (viz č.l. 748-750). Schůzku zprostředkovala Eva R., která tuto skutečnost potvrdila s tím, že podrobnosti schůzky nezná jen se následně dozvěděla, že obžalovaní na ni byli zatčeni, a účastnil se jí vyjma příslušníků Policie ČR, rovněž majitel dané galerie PhDr. Petr P. Prezentaci obrazů vedl Jiří K., který rovněž vedl polemiku se svědkem Petrem P. o pravosti obrazů. Na schůzce byly Karlu P. předloženy listiny včetně znaleckých posudků. Ke každému z obrazů byla založena složka nadepsaná jménem údajného autora, názvem díla, fotografickou dokumentací – a to foto předmětného obrazu, u některých i foto s detailem podpisu autora, výpis z Art Loss Registru. Ve složkách k obrazům Hudební výjev od Marca Chagalla jsou rovněž založeny znalecké posudky PhDr. Jiřího Dvorského a ing. Bohumila Š., k Abstraktní kompozici od Vasilije Kandinského prohlášení vlastníka – obž. Miroslava S., o tom, že dílo je autentické a znalecký posudek ing. Bohumila Š. Koupi obrazů Karel P. podmiňoval certifikáty o pravosti obrazů s tím, že obžalovanými bylo Karlu P. nabídnuto, že si může nechat obrazy ohodnotit kde chce. Takovýto průběh předmětné schůzky pak vyplývá i z výpovědí na místě přítomných příslušníků PČR, a to ing. Jiřího B. a ing. Katrin S.

PhDr. Petr P. k dané schůzce dále uvedl, že asi dvě hodiny před jejím začátkem přišli do galerie dva lidé, muž a žena, kteří se představili jako policisté a po celou dobu

se schůzky účastnili. Svědek Petr P. v průběhu schůzky vyslovil svůj závěr, že nabízené obrazy nejsou originály, obžalovaný Jiří K. vyslovoval s tímto závěrem důrazně nesouhlas, nicméně podle P. se nejednalo o člověka, který by této oblasti rozuměl. Ve vztahu k obžalovanými předloženým znaleckým posudkům svědek P. uvedl, že pana Dvorského jako znalce zná a tento je dosti zpochybňovaný. Předmětná schůzka byla ukončena zásahem příslušníků Policie ČR v době, kdy podle Karla P. se o nějaké konečné ceně obrazů vůbec nebavili, o ceně se v průběhu schůzky neustále licitovalo.

Provedeným dokazováním pak byl závěr PhDr. Petra P. o tom, že nabízené obrazy nejsou originály, v plném rozsahu potvrzena **znaleckým posudkem Národní galerie v Praze**. Svědek PhDr. Petr P., který je zapsán jako soudní znalec v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady děl výtvarného umění a z oboru školství, umění výtvarné, výtvarná díla 20. století konkrétně svůj závěr mj zdůvodnil tak, že u Georgese Seurata nebyla vůbec použita jeho metoda malby - sčítání barev, autor použil k pontifikaci míchané barvy, což svědek označil za nehoráznost. U Kandinského je patrná uměle vytvořená krakeláž za použití slabého roztoku čaje. Ani jeden z obrazů není v původním rámu.

Ze závěrů písemně zpracovaného znaleckého posudku, které zpracovatelky **Zora Grohmanová, Ivana Vernerová a PhDr. Olga Uhrová** v rámci svých výpovědí u hlavního líčení v plném rozsahu stvrdily, vyplývá, že předmětná díla jsou falzifikáty.

Znalce se podrobně vyjádřily k postupu na základě kterého dospěly ke svým závěrům. **Zora Grohmanová** uvedla, že restaurátorská expertiza v sobě zahrnuje důkladnou fyzickou prohlídku obrazu, rentgen, který pomůže odhalit, zda pod stávající malbou není malba jiná, odebrání mikrovzorků, které se předávají chemické laboratoři, z nichž Ivana Vernerová udělala rozbor všech vrstev. **Ivana Vernerová** pak uvedla, že v souboru obrazů se vyskytuje titanová běloba v období, kdy se ještě nemohla používat, jinak se vyskytují ostatní pigmenty běžně v té době používané a běžně dostupné i dnes. **Zuzana Grohmanová** dále uvedla, že metodou ultrafialové luminescence je možné rovněž zjistit, zda je obraz přelakován, lakovou vrstvou malíři nepoužívají, nicméně falzifikátoři ano, neboť šelaková vrstva blokuje standardní zkoušku rozpustnosti, která pomáhá stanovit stáří obrazu. S výsledky zkoumání obou uvedených znalkyň se pak seznámila **PhDr. Olga Uhrová**, kunsthistorička, a ve vztahu ke všem obrazům, s odkazem na tvorbu jednotlivých autorů, průběh jejich života uzavřela, že se nejedná o díla uvedených malířů. Z uvedeného je postup určování pravosti obrazů zcela zjevný.

Na základě restaurátorské expertizy bylo ve vztahu ke všem dílům uzavřeno, že se jedná o falza, a to z důvodů - u Abstraktní kompozici Vasilije Kandinského - papír postrádá znaky stáří a patiny, u Hudebního výjevu Marca Chagalla – pigmenty obsahují podezřelé množství balastu, obraz je přetřen šelakem, u Sedící dívky Georgese Seurata – k obrazu patří rám, na nějž přechází i malba, která má ale černý podklad a jiný tah štětcem, odolnost pojiva malby je vysoká, u Portrétu muže Kazimira Severinoviče Maleviče – nátěr šelakem, malba na starším obraze, u Krajiny s domkem Maurice Vlamincka – umělá patina, podpis neodpovídá, u Jezera v lese Ernsta Ludwiga Kirchnera – umělá patina, netypická směs bělob.

Na základě uvedeného lze tak bez důvodných pochybností uzavřít, že obžalovaní na předmětné schůzce v Ostravě nabízeli falzifikáty uměleckých děl uvedených autorů, přičemž stěžejním pro posouzení jejich trestní odpovědnosti za toto

jednání je posouzení zda o tom, že nabízejí falzifikáty uměleckých děl věděli či mohli vědět, nebo nevěděli.

Postoj obou obžalovaných v této otázce je neměnný a jednoznačný, tedy, oba vyslovili opakovaně závěr, že jsou dosud přesvědčeni, že jimi nabízené obrazy jsou originály, přičemž pro svůj závěr našli oporu ve **znaleckých posudcích PhDr. Jiřího Dvorského a ing. Bohumila Š.**, které si prokazatelně i k jiným obrazům nechali zpracovat, popř. je nechal zpracovat Jiří K., jak je již uvedeno.

V rámci svého původního rozhodnutí krajský soud v tomto směru uzavřel, že z provedeného dokazování nevyplývá žádný přímý důkaz svědčící o tom, že obžalovaní věděli či mohli vědět, že nabídli Karlu P. ke koupi falza uměleckých děl. Povědomí obžalovaných o tom, že nabízejí falza uměleckých děl dovodil nalézací soud z okolností, za nichž byly obrazy obžalovanými zhruba od roku 2007 do dne spáchání skutku nabízeny k prodeji s tím, že dospěl k závěru, že obžalovaní měli dostatek indicií, které je spolehlivě měly dovést k povědomí o tom, že nabízejí falza uměleckých děl.

I po doplnění dokazování dospěl soud k závěru, že i nadále z provedeného dokazování nevyplývá žádný přímý důkaz svědčící o tom, že obžalovaní věděli či mohli vědět, že nabídli Karlu P. ke koupi falza uměleckých děl.

Na základě provedeného dokazování lze pak uzavřít, že schůzce konané dne 24.9.2009 v Ostravě předcházely nejméně následně uvedené prezentace obrazů obžalovanými, které obžalovaný Miroslav S. nepopřel a obžalovaný Jiří K. se k nim nevyjádřil.

Předmětné obrazy byly obžalovanými nabízeny přinejmenším v advokátní kanceláři JUDr. Jana V. v Praze dne 24.6.2009. Této schůzky se účastnili oba obžalovaní, svědkyně Eva R., která tuto skutečnost potvrdila, JUDr. Jan V. na straně prodávajících, který v dané věci nevyprávěl, a Šárka V. a pan V. na straně kupujících. Předmětný obchod se neuskutečnil z důvodu, že obžalovanými nebyly panu V. dodány potřebné listiny, a to provenience k daným obrazům a chemické rozborů, jak vyplývá z výpovědi svědkyně Šárky V. Z její výpovědi nevyplývá, že by na této schůzce byla vyjádřena pochybnost o tom, že nabízené obrazy jsou falza. Tato skutečnost nevyplývá ani z výpovědi svědkyně Evy R., která se jí rovněž účastnila. Obžalovaný Miroslav S. k této schůzce uvedl, že na ní došlo ke sporu mezi panem V. a JUDr. V. ohledně toho kdo zaplatí kupní cenu, což svědkyně Šárka V. nezpochybnila.

V Praze rovněž proběhla schůzka v blíže neurčeném období, jak vyplývá z následné mailové korespondence uskutečněné mezi Pierrem L., Jiřím S. a Petrem S., bylo to zřejmě na podzim roku 2007. Této se účastnili oba obžalovaní, svědek Petr S., Pierre L. a Christine G. Na této schůzce jak uvedl svědek Petr S. byly prezentovány obrazy vlastníků Jiřího K. a Pavla K., kterými svědek disponoval, a obžalovaní zde prezentovali své obrazy. Vzhledem k tomu, že Pierre L. a Christine G. se nepodařilo vyslechnout vychází soud z výpovědi svědka Petra S., který uvedl, že paní G. k Redonovi, který byl vystavován uvedla, že se jedná o znehodnocený originál, ke zbytku obrazů se vyjádřila opatrně a závěr pak byl vyjádřen v mailové korespondenci proběhlé mezi Pierrem L. a Jiřím S. přeposlané Petru S. v níž se uvádí, že obrazy Kandinského asi nejsou originály. K těmto mailům Petr S. uvedl, že je přeposlal na emailovou adresu, kterou mu uvedl obžalovaný Jiří K., který byl jinak počítačově zcela negramotný. Tyto skutečnosti byly soudu známy již před vyhlášením prvního

rozhodnutí ve věci a nepodařilo se je nijak blíže výsledky svědků Pierra L. a Christiane G. objasnit. Lze ovšem uzavřít, že prokazatelně na předmětné schůzce Christine G. uzavřela ve vztahu k prezentovaným obrazům Redona, že se jedná o znehodnocené originály, ve vztahu ke zbytku prezentovaných obrazů byla zdrženlivá, nicméně konkrétní závěr o tom, že obrazy jsou falza z její strany na této schůzce nezazněl.

Svědék Petr S. objasnil za jakých okolností se seznámil s obžalovanými. Společně s Liborem J. a Stanislavem K. koupil cca 30 kusů obrazů pocházejících od Jiřího K. a Pavla K. V této souvislosti se seznámil s obžalovanými, stal se mluvčím dané skupiny, která dne 5.5.2007 podepsala smlouvu o smlouvě budoucí v rámci které vystupoval na straně prodávajícího Jiří K. a on společně s Miroslavem S. a dalšími kupujícími na straně kupujících a jejímž předmětem byl prodej 400 ks obrazů. Smlouva nebyla realizována z důvodu nezajištění finančních prostředků. Svědek se v této souvislosti zkontaktoval s Tomášem S. – čechošvýcarem, který se nabídl, že jim s prodejem uměleckých děl pomůže. Mezi oběma proběhla bohatá **mailové korespondence**, a to v období cca od listopadu 2007 do dubna 2008, z níž je mimo jiné patrné, že jedním z nabízených obrazů byl i obraz uvedený pod bodem 2 rozsudku – majitele Miroslava S. Ve vztahu k tomuto obrazu pak prezentoval Petr S. ochotu obžalovaného Miroslava S. obraz přivést kamkoliv ke znaleckému zkoumání. K této mailové korespondenci svědek Petr S. uvedl, že ji možná přeposílal obž. Jiřímu K.

Ze zmíněné **mailové korespondence**, kterou S. se S. vedli pak vyplývá, že případní zájemci o koupi obrazů vyžadují další listiny, a to zejména provenienci, potvrzení o tom, kde, kým byly obrazy vystavovány. Vzhledem k tomu, že tyto listiny doloženy nebyly, byl S. ve Švýcarsku nařčen z toho, že nabízí kradené či falzifikované zboží a důrazně po S. provenienci a další listiny vyžadoval, načež vzájemný kontakt ustal. Ve vztahu k obrazům, kterými disponoval Petr S. je ještě nutno uvést, že ten si nechal jeden z obrazů posoudit v Comitté Vlaminck, jako původ obrazů uvedl zjištěnou informaci, že má pocházet od rodu Slivarichů von Heldenburg. Komise sdělila, že takovýto rod vůbec neznají a zkoumané dílo nebylo zařazeno do katalogu, a to zejména z důvodu nejasného původu, nicméně bylo svědkovi vráceno. Přičemž jak vyplývá zejména z výpovědi svědka Bohumila Ř., který tuto informaci získal od K., tato komise za situace, že dospěje k závěru, že obraz je padělek nechá jej zničit a podává trestní oznámení.

Skutečnosti uvedené svědkem Petrem S. nebylo možné ověřit výpovědí svědka Tomáše S., nicméně z předmětné emailové korespondence nevyplývá, že by jednání byla ukončena z důvodu, že předmětné obrazy jsou falza, ale opět z důvodu nedodání potřebných listin.

Schůzka, na které byly prezentovány blíže nespecifikované obrazy či obraz, proběhla rovněž ve Švýcarsku. Tato skutečnost vyplývá z výpovědi svědka Libora J., který se jí účastnil společně s obž. Jiřím K. **Svědék Libor J.**, svou účast na dané schůzce vysvětlil tím, že rovněž vlastnil nějaké obrazy, které zakoupil od K., což vyplývá i z výpovědi svědka Petra S., a k průběhu schůzky uvedl, že schůzka byla velmi krátká, že případný zájemce jen zakroužil hlavou nad nabízeným obrázkem a tím vše skončilo. Rovněž svědek Libor J. si nechal blíže nespecifikované obrazy ohodnotit instituty Klee a Nolde a obdržel vyjádření, že se jedná o falzifikáty, nicméně i přes tuto skutečnost je dodnes přesvědčen o tom, že obrazy, které vlastní jsou originály. Nicméně ani z této svědkem Liborem J. popsané schůzky nevyplývá, že by na ní zaznělo, že obž. Jiřím K. nabízený obraz je falzifikát.

Z výpovědí svědků JUDr. Oldřicha Ch. a Bohumila Ř. pak vyplývá, že k prezentaci obrazů obžalovanými došlo i na schůzce na blíže nespecifikovaném statku v Jižních Čechách, které se účastnili tito svědkové, stejně jako oba obžalovaní a Bohumilem Ř. zajištěný potenciační investor K. Svědek Ř. stejně jako JUDr. Oldřich Ch. se této schůzky účastnili z důvodu, že svědek Ř. byl osloven europoslancem R., aby posoudil zajímavý případ ohledně případné koupě obrazů a v této souvislosti se seznámil s obž. Jiřím K. K této události došlo někdy počátkem roku 2007, schůzka na uvedeném statku proběhla zřejmě v březnu 2007 a daný obchodní případ se neuskutečnil z důvodu, že obž. Jiří K. nedoložil potřebné listiny. Na uvedeném schůzce ani nikdy v průběhu předchozích jednání (která je možno označit za amatérská jak vyznělo z výpovědi svědka Bohumila Ř.) nezaznělo, že by obrazy byla falza a nic nenasvědčovalo tomu, že by obžalovaní připravovali jakýkoliv podvod. Svědek Bohumil Ř. naopak uvedl, že pan K. byl prezentovanými obrazy zcela nadšený.

Vyjma posledně prezentované schůzky a informací, které byly zjištěny zejména z výpovědi svědka Bohumila Ř. k tomuto obchodnímu případu, se jedná o informace, které byly soudu již dříve známy. Na základě nich a po přihlídnutí k dalším skutečnostem pak soud uzavřel, že se jedná o indicie, která musí vést k závěru, že obžalovaní věděli či mohli vědět, že nabízejí padělky uměleckých děl. Těmito skutečnostmi mínil soud zejména to, že obž. Miroslav S. odraz Abstraktní kompozice zakoupil za 100 tisíc Kč, znaleckým posudkem Dr. Dvorského byl ohodnocen na částku 12 mil USD a sám jej nabízel za 4 mil Kč, přičemž tato diskrepance byla vyhodnocena soudem jako svědčící o vědomosti obou obžalovaných, že předmětná umělecká díla nejsou originály. Dále jimi mínil to, že v průběhu trestního řízení byly prezentovány rozdílné legendy o původu uměleckých děl, dále soud poukázal na to, že výpisy z Art Loss Registru, které byly obžalovanými opatřeny, nelze přeceňovat, neboť tyto pouze dokladují, že díla nejsou kradená, ztracená, zavlčená či nezákonně konfiskována, a to logicky ve vztahu k dílům známým na trhu, ne nově se objevivších. Rovněž v této souvislosti poukázal na to, že nelze přeceňovat to, že obžalovaní disponovali znaleckými posudky Dr. Dvorského a ing. Š.

V dalším je nutno konstatovat, že ve vztahu ke znaleckým posudkům zpracovaným ing. Bohumilem Š. a PhDr. Jiřím Dvorským nebylo provedeným dokazováním prokázáno, že by byly zmanipulované, nebylo prokázáno, a to zejména svědeckými výpověďmi obou znalců, že by mezi obžalovanými a zpracovateli znaleckých posudků PhDr. Jiřím Dvorským a ing. Bohumilem Š. existovala dohoda o tom jaké závěry mají znalci ve svých znaleckých posudcích vyslovit. PhDr. Jiří Dvorský sice není znalcem, který by měl aprobaci na posouzení originality uměleckých děl, nicméně tento svědek ve své výpovědi připustil, že stanovením hodnoty obrazu určitým způsobem dokladuje originalitu díla, a ing. Bohumil Š. není sice soudním znalcem nicméně je pro laika odborníkem, který ve své svědecké výpovědi potvrdil, že je jaderný fyzik a chemik a má společnost na expertní činnost a stanovováním stáří obrazů se zabývá 30 let. Z uvedeného je tak nutno uzavřít, že obžalovaní se zcela důvodně spolehli na těmito osobami učiněné znalecké závěry dokladující originalitu dvou z šesti nabízených obrazů.

Z protokolů o domovních prohlídkách provedených u Lenky S., Miroslava S., Pavla K., Miloslava J. nevyplývají žádné skutečnosti, které by mohly blíže přispět k objasnění povědomosti obžalovaných o tom, že nabízejí k prodeji falza obrazů.

Všechny zmíněné domovní prohlídky byly provedeny až poté, co došlo k nyní projednávanému skutku. Právně irelevantní skutečnosti nevyplývají ani ze znaleckých posudků opatřených v plzeňské věci. Ve vztahu k sérii uměleckých děl zkoumaných znaleckým posudkem ze dne 11.11.2012 pak bylo uzavřeno, že se jedná o falza a bylo v rámci poznámky k němu znalkyní poukázáno na souvislost mezi sérií zkoumaných padělků s obrazem Kirchnera – Jezero v lese (bod 3) a s obrazem Marca Chagalla (ad 1) v tom směru, že byly zjištěny totožné prvky na základě kterých bylo dospěno k závěru, že se jedná o padělky, nicméně bylo uzavřeno, že autoři jsou rozdílní. Nicméně provedeným dokazováním v dané trestní věci se nepodařilo prokázat, že obrazy, o které se jedná v dané trestní věci, pocházejí z dílny Lenky S., ač se tento závěr nabízí. Nicméně i kdyby byl tento závěr objektivizován, nevyplývalo by z něj nic relevantního k závěru, že obžalovaní naplnili subjektivní stránku vytýkaného jednání, tedy, že o této skutečnosti věděli.

Soud dále konstatuje, že po doplnění dokazování, které bylo možno reálně učinit, ve vztahu k subjektivní stránce žalovaného trestného činu nedošlo k žádné zásadní změně v obsahu dokazování oproti stavu, který zde existoval před vyhlášením prvního rozhodnutí ve věci. Z výpovědí svědků Oldřicha Ch. ani Vladimíra Ř. nevyplývá, že by některému z obžalovaných sdělili, že mají podezření, že předmětná díla jsou falza. K obchodu nedošlo opět pro nedodržení podmínek ze strany obžalovaných, a to zejména Jiřího K., který nedoložil potřebné listiny a celý obchodní případ, stejně jako všechny ostatní shora rozebrané obchodní případy vyzněly do ztracena. Důvodem ve všech zjištěných případech bylo nedodání listin ze strany obžalovaných. Důvod, že by se tak stalo pro podezření potencionálních kupců, že se jedná o falzifikáty nabízených uměleckých děl, zjištěn nebyl.

Lze tak uzavřít, že v období, které předmětné schůzce v Ostravě předcházelo a v rámci kterého byly obžalovanými nabízeny obrazy k prodeji – není objektivizováno, že se jednalo o zcela totožné obrazy, lze se však důvodně domnívat, že se jednalo o obrazy majitelů Jiřího K. a Pavla K., nebylo žádným z potencionálních zájemců obžalovaným sděleno zcela explicitně, že se jedná o padělky jimi nabízených obrazů, a proto je nekoupí. Vzhledem k závěru, že obžalovanými opatřené znalecké posudky nebyly zmanipulované je nutno uzavřít, že si tyto obžalovaní opatřili z důvodu ověření pravosti obrazů s nimiž disponovali, což jejich obhajobu podporuje.

Povědomost obžalovaných o tom, že nabízeli k prodeji falza obrazů nebo, že tuto skutečnost vědět mohli, zůstává tak i po doplnění dokazování nadále toliko ve fázi určitého podezření, že tak věděli či mohli vědět a pro tento případ s tím byli srozuměni, a soud proto ve vztahu k subjektivní stránce vytýkaného jednání obou obžalovaných postupoval v intencích rozhodnutí vrchního soudu. Soud ve vztahu k takto učiněnému závěru postupoval v souladu se zásadou v pochybnostech ve prospěch obžalovaných – in dubio pro reo, ve prospěch obou obžalovaných. S ohledem na to, že v souladu s touto zásadou dospěl k závěru, že nebyl naplněn jeden z obligatorních znaků skutkové podstaty vytýkaného trestného činu, a proto obžaloby oba obžalované podle § 226 písm. b) tr.ř., tedy, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem, v plném rozsahu zprostil.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání **do 8 (osmi)** dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Vrchnímu soudu v Olomouci.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Poškozený pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve lhůtě do 8 dnů od doručení opisu rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Podle § 306a odst. 2 tr.ř. může obžalovaný, proti kterému bylo vedeno řízení jako proti uprchlému, do osmi dnů ode dne doručení rozsudku podat návrh na zrušení rozsudku a provedení hlavního líčení znovu.

V Ostravě dne 26. října 2017

Za správnost vyhotovení:
Barbora Nováková

JUDr. Petra Hajdíková, v.r.
předsedkyně senátu